alfred bester

destinația mea:
STELELE

Alfred Bester

DESTINŢIA MEA: STELELE

THE STARS MY DESTINATION

1956

Traducere din limba engleză
de MIHAI-DAN PAVELESCU

Lui Truman M. Talley

PARTEA I

Tigru! Tigru, care arzi
În ai nopţii codri-nalţi,
Cine-a pus a lui vecie
În temuta-ţi simetrie?

William Blake

PROLOG

Era o Epocă de Aur, o vreme a aventurilor măreţe, a traiului bogat şi-a morţilor crude… dar nimeni nu gândea aşa. Era un viitor al averilor şi hoţiilor, al jafurilor şi răpirilor, al culturii şi viciului… însă nimeni nu recunoştea. Era un timp al extremelor, un secol fascinant al bizareriilor… dar nimeni nu-l îndrăgea.

Toate corpurile cereşti locuibile din sistemul solar erau ocupate. Trei planete, opt sateliţi şi unsprezece milioane de milioane de oameni roiau într-una dintre erele cele mai incitante cunoscute vreodată şi, totuşi, minţile continuau să tânjească după alte vremuri, ca întotdeauna. Sistemul solar clocotea de activitate… Oamenii se luptau, se hrăneau şi se înmulţeau, învăţând noile tehnologii care apăreau aproape înainte de a fi fost deprinse cele vechi, pregătindu-se pentru prima explorare a stelelor îndepărtate din adâncurile spaţiului, dar…

„Unde sunt noile frontiere?” se plângeau romanticii, neştiind că frontiera minţii se deschisese spre sfârşitul secolului XXIV într-un laborator de pe Callisto. Un cercetător pe nume Jaunte dăduse foc mesei de lucru şi propriei sale persoane (accidental) şi zbierase după ajutor, referindu-se în mod particular la un stingător de incendii. Nimeni nu fusese mai surprins decât Jaunte şi colegii lui, când bărbatul se trezise lângă numitul stingător, la douăzeci de metri depărtare de masa din laborator.

Jaunte a fost salvat de foc şi afundat în „de ce”-urile şi „pentru ce”-urile transportării sale instantanee pe distanţa de douăzeci de metri. Teleportarea… deplasarea unei persoane prin spaţiu exclusiv prin puterea minţii… era de mult timp un concept teoretic şi existau sute de relatări, nesusţinute de dovezi corespunzătoare, potrivit cărora ar fi fost practicată şi în trecut. Acum era pentru prima dată când se desfăşurase în faţa unor observatori profesionişti.

Efectul Jaunte a fost investigat fără milă. Era prea

capital pentru a se umbla cu mănuşi, iar Jaunte însuşi ardea de dorinţa de a-şi face numele nemuritor. Şi-a întocmit testamentul şi şi-a luat rămas-bun de la prieteni. Ştia că avea să moară, deoarece colegii lui cercetători erau decişi să-l omoare, dacă ar fi fost necesar. În această privinţă, nu exista nicio îndoială.

Doisprezece psihologi, parapsihologi şi neurometricieni de diverse specialităţi au fost solicitaţi ca observatori. Experimentatorii l-au închis pe Jaunte într-un rezervor etanş din cristal incasabil. Au deschis apoi o vană, prin care în rezervor a început să curgă apă şi, sub ochii lui Jaunte, au distrus mecanismul de închidere a vanei. Nu mai puteau deschide rezervorul; nu mai puteau opri apa.

Principiul teoretic era simplu: dacă pentru a-l determina pe Jaunte să se teleporteze era necesară ameninţarea cu moartea, atunci aveau să-l ameninţe iarăşi cu moartea. Rezervorul s-a umplut rapid. Observatorii au înregistrat datele cu precizia încordată a operatorilor care filmează o eclipsă. Jaunte a început să se înece. După aceea, a apărut în exteriorul rezervorului, şiroind de apă şi tuşind spasmodic. Se teleportase din nou.

Experţii l-au examinat şi l-au chestionat. Au studiat grafice şi radiografii, şabloane neuronale şi reacţii chimice interne. Au început să-şi facă o idee despre felul în care se teleportase Jaunte. Pe căi neoficiale (secretul trebuia păstrat), au anunţat că erau în căutare de voluntari pentru sinucidere. Continuau să se afle în etapele primitive ale teleportării; moartea era unicul stimulent pe care-l cunoşteau.

Voluntarii au fost informaţi în mod amănunţit. Jaunte a explicat ce făcuse şi cum credea că făcuse. După care, s-a trecut la omorârea voluntarilor. Au fost înecaţi, spânzuraţi, arşi; s-au inventat forme noi de moarte lentă şi controlată. În rândul subiecţilor, n-a existat niciodată nici cea mai mică îndoială că obiectul cercetării îl constituia moartea.

Optzeci la sută dintre voluntari au murit, iar agoniile şi remuşcările celor care îi omorâseră ar fi alcătuit în sine un

studiu fascinant şi oribil; totuşi, el şi-a găsit locul în istorie doar pentru a evidenţia monstruozitatea vremurilor. Optzeci la sută dintre ei au murit, deci, însă douăzeci la sută au jauntat. (Numele a devenit aproape imediat un termen tehnic.)

„Readuceţi epoca romantică – implorau romanticii –, când oamenii îşi puteau risca viaţa în aventuri măreţe.” Volumul cunoştinţelor a crescut apoi rapid. Până în primul deceniu al secolului XXV, principiile jauntării fuseseră stabilite şi prima şcoală inaugurată chiar de Charles Fort Jaunte, pe atunci în vârstă de cincizeci şi şapte de ani, intrat în galeria nemuritorilor şi stânjenit când trebuia să admită că nu mai cutezase să jaunteze vreodată. Dar zilele primitivismului trecuseră; pentru a determina un om să se teleporteze, nu mai era necesară ameninţarea lui cu moartea. Se aflase cum puteau fi oamenii instruiţi să recunoască, să disciplineze şi să exploateze o altă resursă a minţii lor nelimitate.

Cum anume se teleportau oamenii, mai exact? Una dintre explicaţiile cele mai nefericite a fost oferită de Spencer Thompson, purtătorul de cuvânt al Şcolilor Jaunte, într-un interviu de piesă:

THOMPSON: Jauntarea este similară văzului; reprezintă o aptitudine naturală a aproape tuturor organismelor umane, dar poate fi dezvoltată exclusiv prin antrenament şi experienţă.

REPORTERA: Vreţi să spuneţi că n-am putea vedea, dacă n-am practica văzul?

THOMPSON: În mod evident, ori eşti nemăritată, ori n-ai copii… probabil şi una, şi alta.

(Râsete.)

REPORTERA: Nu pricep.

THOMPSON: Ar pricepe însă oricine a observat cum învaţă un prunc să-şi folosească văzul.

REPORTERA: Dar *ce* e teleportarea?

THOMPSON: Deplasarea unei persoane dintr-un loc în

alt loc, exclusiv prin efortul minţii.

REPORTERA: Vreţi să spuneţi că ne putem *gândi* pe noi înşine transportaţi de la... să zicem... New York la Chicago?

THOMPSON: Exact.

REPORTERA: Vom ajunge la destinaţie în pielea goală?

THOMPSON: Cine a plecat în pielea goală.

(Râsete.)

REPORTERA: Vreau să zic... hainele se teleportează odată cu noi?

THOMPSON: Când se teleportează, oamenii teleportează şi hainele pe care le poartă, şi orice alte obiecte pe care sunt îndeajuns de puternici pentru a le ţine în braţe. Detest să vă dezamăgesc, doamnelor, însă până şi hainele pe care le purtaţi vor sosi odată cu dumneavoastră.

(Râsete.)

REPORTERA: Şi cum anume procedăm?

THOMPSON: De gândit, cum gândim?

REPORTERA: Cu mintea.

THOMPSON: Şi cum gândeşte mintea? Care anume este procesul gândirii? În ce mod ne amintim, ne imaginăm, deducem, creăm? În ce fel operează celulele creierului?

REPORTERA: Nu ştiu. Nimeni nu ştie asta.

THOMPSON: Şi nimeni nu ştie exact cum anume ne teleportăm, dar ştim c-o putem face – tot aşa cum ştim că putem gândi. Dumneata ai auzit vreodată de Descartes? El a spus: *Cogito ergo sum.* Gândesc, deci exist. Noi spunem: *Cogito ergo jaunteo.* Gândesc, deci jauntez.

*

Cine apreciază că explicaţia lui Thompson îl scoate din sărite, să arunce o privire peste următoarea comunicare susţinută de Sir John Kelvin în faţa Societăţii Regale, despre mecanismul jauntării:

> „Am stabilit că abilitatea teleportantă este asociată cu corpii Nissl, sau substanţa tigroidă din celulele nervoase. Existenţa substanţei tigroide este uşor de

determinat prin metoda Nissl, utilizând 3,75 grame de albastru de metil şi 1,75 grame de săpun de Castilia dizolvate în 1.000 de centimetri cubi de apă.

Dacă substanţa tigroidă nu apare, jauntarea este imposibilă. Teleportarea este funcţie de substanţa tigroidă.”

(*Aplauze*)

Orice om era considerat capabil de jauntare, cu condiţia să-şi dezvolte două facultăţi: vizualizarea şi concentrarea. Trebuia să vizualizeze în mod complet şi precis locul unde dorea să se teleporteze şi trebuia să-şi concentreze energia latentă a minţii într-un singur impuls care să-l poarte acolo. Mai presus de orice, trebuia să aibă credinţă… credinţa pe care Charles Fort Jaunte însuşi n-a mai regăsit-o niciodată. Oamenii trebuiau să creadă că aveau să jaunteze. Cea mai mică îndoială bloca impulsul mental necesar teleportării.

Limitările cu care se nasc toţi oamenii restrângeau în mod inevitabil abilitatea de jauntare. Unii îşi puteau vizualiza superb şi stabili cu precizie coordonatele destinaţiei, dar nu aveau puterea de a ajunge acolo. Alţii deţineau puterea, însă nu reuşeau, ca să spunem aşa, să „vadă” unde anume jauntau. Iar spaţiul impunea o ultimă limită, fiindcă niciun om nu jauntase vreodată mai departe de o mie de kilometri. Puteai înainta, prin salturi de jauntare, peste pământ şi apă, de la Nome, din Alaska, până în Mexic, însă niciun salt nu putea depăşi o mie de kilometri.

Până în anii 2420, următorul formular de angajare devenise o banalitate:

Spaţiu pentru identificare şablon retinal

NUME (Majuscul): ………………………………

Nume Iniţiala tatălui Prenume

ADRESA (Oficială): ....

Continent Ţară District

CLASA DE JAUNTARE (Clasare oficială; se bifează o singură opţiune):

M (1.000 kilometri):
L (50 kilometri):
D (500 kilometri):
X (10 kilometri):
C (100 kilometri):
V (5 kilometri):

Vechiul Birou de Înmatriculări Auto a preluat noua sarcină, testându-i şi clasificându-i în mod regulat pe solicitanţii de jauntare, iar vechea Asociaţie a Automobiliştilor Americani şi-a schimbat iniţialele în AJA.

În ciuda tuturor eforturilor, nimeni nu jauntase vreodată peste hăurile spaţiului cosmic, deşi mulţi experţi şi inconştienţi încercaseră. Helmut Grant, de pildă, care petrecuse o lună memorând coordonatele unei călătorii prin jauntare până la Lună şi vizualizase fiecare kilometru al traiectoriei de trei sute optzeci şi şase de mii de kilometri, câţi erau din Times Square până în Oraşul Kepler. Jauntase şi dispăruse. Nu l-a mai găsit nimeni, niciodată. Nu i-a mai găsit nimeni nici pe Enzio Dandridge, un evanghelist din Los Angeles care căuta Paradisul; pe Jacob Maria Freundlich, un parafizician pe care ar fi trebuit să-l ducă mintea să nu jaunteze în spaţiul cosmic în căutarea metadimensiunilor; pe Shipwreck Cogan, un căutător profesionist de notorietate, nici pe sute de alţi lunatici, nevropaţi, escapişti şi sinucigaşi. Spaţiul cosmic era închis teleportării. Jauntarea era limitată la suprafeţele planetelor din sistemul solar.

Dar, în decursul a trei generaţii, întregul sistem solar jaunta. Tranziţia a fost chiar mai spectaculoasă decât trecerea de la cal şi trăsură la benzină, care se petrecuse

cu cinci secole în urmă. Pe trei planete şi cinci sateliţi, structurile legale, sociale şi economice s-au prăbuşit, în locul lor înflorind noi legi şi obiceiuri cerute de jauntarea universală.

Au urmat revolte, când sărăntocii au jauntat, părăsind ghetourile pentru a se muta pe câmpii şi în păduri, vânând şeptelurile şi fauna sălbatică. A urmat o revoluţie în construirea de locuinţe şi birouri; a fost necesară introducerea de labirinturi şi dispozitive de mascare, pentru a împiedica intrările frauduloase prin jauntare. Au urmat prăbuşiri, accese de panică, greve, foamete când industriile pre-jauntare au devenit falimentare.

Au izbucnit maladii şi pandemii, când vagabonzii au jauntat, purtând microbi şi viruşi în ţări lipsite de apărare. Malaria, elefanţiazisul şi febra Dengue s-au răspândit în nord, înspre Groenlanda; turbarea a revenit în Anglia, după o absenţă de trei sute de ani. Gândacul japonez, păduchele verde, ciuperca zisă „cancerul de scoarţă” şi omida *Saperda tridentata* s-au răspândit în toate colţurile lumii, iar dintr-un focar de infecţie uitat din Borneo a reapărut lepra, despre care se credea că dispăruse de mult.

Valuri de infracţiuni au măturat planetele şi sateliţii, când răufăcătorii au început să jaunteze întruna, de cum se înnopta, şi au izbucnit ciocniri violente cu poliţia, care a ripostat fără milă. A urmat o revenire hidoasă la cele mai jalnice pudori ale epocii victoriene, când societatea s-a luptat cu pericolele sexuale şi morale ale jauntării, opunându-i protocoale şi tabuuri. Un război crud şi devastator a izbucnit între Planetele Interioare – Venus, Terra şi Marte – şi Sateliţii Exteriori… un război provocat de presiunile economice şi politice ale teleportării.

Până în zorii Epocii Jauntării, cele trei Planete Interioare (plus Luna) coexistaseră într-un echilibru economic delicat cu cei şapte Sateliţi Exteriori populaţi: Io, Europa, Ganimede şi Callisto ai lui Jupiter, Rhea şi Titan ai lui Saturn, şi Lassell al lui Neptun. Uniunea Sateliţilor

Exteriori asigura materii prime pentru fabricile Planetelor Interioare şi o piaţă pentru produsele lor finale. În numai un deceniu, acest echilibru a fost distrus de jauntare.

Sateliţii Exteriori, lumi tinere şi primitive aflate în plină dezvoltare, cumpăraseră 70% din producţia de mijloace de transport a Planetelor Interioare. Jauntarea a pus capăt acelei producţii. Sateliţii Exteriori cumpăraseră 90% din producţia de mijloace de comunicare a Planetelor Interioare. Jauntarea i-a pus capăt şi aceleia. În consecinţă, achiziţia de către Planetele Interioare a materiilor prime de pe Sateliţii Exteriori s-a redus masiv.

Întrucât comerţul fusese distrus, degenerarea războiului economic într-un război armat era inevitabilă. Cartelurile de pe Planetele Interioare au refuzat să expedieze echipamente de fabricaţie către Sateliţii Exteriori, încercând să se protejeze împotriva concurenţei. Sateliţii Exteriori au confiscat fabricile care operau deja pe lumile respective, au încălcat acordurile de patentare, au ignorat obligaţiile de plată ale taxelor de redevenţe… şi războiul a izbucnit.

Era o epocă a mutanţilor, monştrilor şi groteştilor. Lumea întreagă era deformată în moduri delicioase şi dăunătoare. Clasicii şi romanticii care o detestau nu erau conştienţi de măreţia potenţială a secolului XXV. Erau orbi în faţa unei alte realităţi nemiloase a evoluţiei… că progresul rezultă din fuziunea prin ciocnire a extremelor antagonice, din mariajul bizareriilor de vârf. Clasici şi romantici deopotrivă nu erau conştienţi de faptul că Sistemul Solar se cutremura tot, ajuns în pragul unei explozii umane care avea să transforme omul, făcându-l stăpânul Universului.

Pe acest fundal clocotitor al secolului XXV începe istoria răzbunării lui Gulliver Foyle.

Unu

Murea deja de o sută şaptezeci de zile şi încă nu era mort. Se lupta pentru supravieţuire cu îndârjirea unei fiare prinse în capcană. Delira şi putrezea, dar, din când în când, mintea lui primitivă ieşea din coşmarul arzător al supravieţuirii în ceva ce aducea cu echilibrul mental. Atunci îşi ridica faţa mută spre Eternitate şi murmura:

— Ce să-ntâmplă, io? Ajutor, zei blestemaţi! Ajutor, doar atât.

Blasfemiile îi veneau foarte uşor pe buze; formau jumătate din cuvintele şi toată viaţa sa. Fusese crescut la şcoala de cloacă a secolului XXV şi nu vorbea decât graiul cloacei. Dintre toate brutele din lume, el se număra printre cele mai puţin valoroase aflate în viaţă şi printre cele mai susceptibile să supravieţuiască. Aşa încât se lupta şi se ruga în blasfemii; însă, din când în când, mintea sa răzleţită sărea cu treizeci de ani în urmă, în copilărie, şi-şi amintea o poezioară de la grădiniţă:

Gully Foyle mă numesc
Şi Terra mi-este naţia.
Cosmosu-l locuiesc,
Moartea mi-i destinaţia.

Era Gulliver Foyle, ajutor de mecanic clasa III, în vârstă de treizeci de ani, cu oase mari şi mocofan… şi plutea prin spaţiul cosmic de o sută şaptezeci de zile. Era Gully Foyle, lubrifiator, curăţător, încărcător; prea liniştit pentru scandal, prea lent pentru distracţie, prea sec pentru prietenie, prea leneş pentru dragoste. Trăsăturile letargice ale caracterului îi erau vizibile în arhiva oficială a Marinei Comerciale:

FOYLE, GULLIVER	AS-128/127:006
EDUCAŢIE:	NU

ABILITĂŢI: NU
MERITE: NU
RECOMANDĂRI: NU

(COMENTARII PERSONALE)

Dotat cu forţă fizică şi potenţial intelectual, dar îngrădit de lipsa ambiţiei. Însufleţire minimă. Stereotipul Omului Banal. Un şoc neaşteptat l-ar putea trezi, dar Psiho nu-i găseşte cheia. Nu se recomandă pentru promovare. Ajuns într-o fundătură.

Ajunsese, ce-i drept, într-o fundătură. Vreme de treizeci de ani se mulţumise să plutească de la o clipă a existenţei la următoarea, aidoma unei creaturi masiv împlătoşate, greoaie şi indiferente – Gully Foyle, stereotipul Omului Banal –, însă acum plutea prin spaţiul cosmic de o sută şaptezeci de zile şi cheia trezirii lui se afla în încuietoare. În scurt timp, avea să se răsucească şi să deschidă uşa spre neant.

*

Nava spaţială *Nomad* plutea în derivă la jumătatea distanţei dintre Marte şi Jupiter. Necunoscuta catastrofă de război care o transformase în epavă luase o rachetă strălucitoare din oţel, lungă de o sută de metri şi lată de treizeci, şi o contorsionase până nu mai rămăsese din ea decât un schelet pe care erau fixate resturile cabinelor, calelor, punţilor şi batardourilor. Fisurile mari din carcasă erau ca nişte explozii de lumină pe partea însorită şi ca nişte pete de chiciură de stele pe partea întunecată. *Nomad*-ul era un neant imponderabil de soare orbitor şi umbră impenetrabilă, îngheţat şi tăcut.

Epava era umplută cu un conglomerat plutitor de sfărâmături congelate, care atârna suspendat în interiorul navei distruse, aidoma instantaneului fotografic al unei explozii. Atracţia gravitaţională reciprocă a fragmentelor de resturi, deşi minusculă, le apropia lent în grupuri

destrămate periodic de trecerea printre ele a unicului supravieţuitor de pe toată epava: Gulliver Foyle, AS-128/127:006.

Locuia în singura incintă etanşă, care mai rămăsese intactă în epavă, un dulap de scule de lângă coridorul de pe puntea principală. Dulapul avea lăţimea de un metru douăzeci, adâncimea de un metru douăzeci şi înălţimea de doi metri şaptezeci. De dimensiunile unui sicriu de uriaş. Întemniţarea, vreme de câteva săptămâni, a unui om într-o cuşcă de dimensiunile acelea fusese considerată, cu şase sute de ani în urmă, tortura orientală cea mai rafinată. Şi totuşi, Gully Foyle supravieţuise în sicriul acesta neluminat timp de cinci luni, douăzeci de zile şi patru ore.

*

— Cine eşti?

— Gully Foyle mă numesc.

— De unde vii?

— Terra mi-este naţia.

— Unde eşti acum?

— Cosmosu-l locuiesc.

— Încotro te-ndrepţi?

— Moartea mi-i destinaţia.

Într-a o sută şaptezeci şi una zi a luptei sale pentru supravieţuire, Foyle răspunse la întrebările acestea şi se trezi. Inima îi bubuia în piept şi gâtlejul îi ardea. Bâjbâi prin beznă după rezervorul de aer cu care împărţea sicriul şi-l verifică. Era gol. Trebuia s-aducă imediat altul înăuntru. Avea să-şi înceapă ziua cu o nouă încleştare cu moartea, pe care o accepta, însă, cu o răbdare mută.

Pipăind rafturile dulapului, găsi un costum spaţial sfâşiat. Era unicul de la bordul *Nomadului* şi nu-şi mai amintea unde sau cum îl găsise. Îi etanşase ruptura cu spray pentru reparaţii urgente, dar nu avea cum să-i reumple ori să-i înlocuiască buteliile de oxigen rămase goale de pe spate. Îmbrăcă acel costum. Conţinea, probabil, destul aer din dulap, cât să-i îngăduie cinci minute în vid… nicio secundă în plus.

Foyle deschise uşa dulapului şi plonjă afară, în gerul întunecat al spaţiului cosmic. Aerul din dulap răbufni odată cu el şi umiditatea i se congelă într-un norişor de zăpadă, care pluti pe coridorul distrus de pe puntea principală. Foyle săltă rezervorul de aer gol, îl trase afară din dulap şi-l abandonă. Peste un minut, dispăruse.

Apoi se întoarse şi se propulsă printre sfărâmăturile plutitoare, către chepengul calei de balast. Nu putea s-alerge: zvâcnirile acelea reprezentau singura locomoţie posibilă în absenţa greutăţii şi a unui mijloc de propulsie… împingeri cu picioarele, coatele şi mâinile în punte, pereţi şi colţuri, ţâşniri în ralanti prin spaţiu, ca un liliac înotând pe sub apă. Foyle irupse prin chepeng în cala de balast din partea întunecată a navei. Trecuseră două minute.

Ca toate navele spaţiale, *Nomad*-ul era încărcat cu balast şi stabilizat prin masa rezervoarelor de gaz întinse în lungul chilei, aidoma unei plute lungi făcute din buşteni, ranforsată pe laturi printr-un labirint de conducte îmbinate. Foyle avu nevoie de un minut pentru a deconecta un rezervor de aer. Nu avea cum să ştie dacă era plin sau deja golit; dacă nu cumva se lupta cu el să-l ducă înapoi, până la dulap, ca să descopere abia acolo că era gol şi că viaţa îi luase sfârşit. O dată pe săptămână, îndura jocul acesta de ruletă rusească spaţială.

Simţi un vuiet în urechi; aerul din costumul spaţial se impurifica rapid. Smuci de cilindrul masiv înspre chepengul calei, se aplecă pentru a-i da voie să-i treacă peste cap, apoi se propulsă după el. Împinse rezervorul prin chepeng. Trecuseră patru minute, iar el tremura şi dădea să-şi piardă cunoştinţa. Dirijă rezervorul în lungul coridorului de pe puntea principală şi-l îmbrânci în dulapul de scule.

Trânti uşa dulapului, o blocă, găsi un ciocan pe un raft şi lovi de trei ori în rezervorul îngheţat, pentru a-i slăbi valva. Răsuci violent ventilul. Cu ultimele puteri, îşi dezetanşă casca, pentru a nu se sufoca în costumul spaţial, în timp ce dulapul se umplea cu aer… dacă rezervorul mai avea aer în

el. Apoi leşină, aşa cum leşinase de atâtea ori până atunci, neştiind dacă aceasta era sau nu moartea.

*

— Cine eşti?
— Gully Foyle.
— De unde vii?
— De pe Terra.
— Unde eşti acum?
— În spaţiu.
— Încotro te-ndrepţi?

Se trezi. Era viu. Nu-şi irosi timpul cu rugăciuni sau mulţumiri, ci îşi văzu de supravieţuire. Pe întuneric, cercetă rafturile din dulap, pe care-şi ţinea raţiile. Mai rămăseseră numai câteva pachete. Fiindcă purta deja costumul spaţial peticit, ar fi putut să profite şi să înfrunte din nou vidul, ca să-şi reînnoiască proviziile.

Îşi umplu costumul spaţial cu aer din rezervor, îşi reetanşă casca şi pluti iarăşi afară, în ger şi lumină. Parcurse coridorul de pe puntea principală şi urcă pe ce mai rămăsese din scara care ducea spre puntea de comandă, care la rândul ei nu mai era decât un coridor cu acoperiş prin spaţiul cosmic. Pereţii îi fuseseră distruşi aproape în întregime.

Având soarele în dreapta şi stelele în stânga, Foyle se propulsă către cambuză. La jumătatea coridorului, trecu pe lângă cadrul unei uşi care continua să stea ferm între podea şi plafon. Uşa propriu-zisă atârna de propriile-i balamale, pe jumătate deschisă – o uşă spre nicăieri. Dincolo de ea, se aflau numai spaţiul cosmic şi stelele nemişcate.

Când trecu prin faţa cadrului acelei uşi, Foyle îşi zări fugar propria reflecţie în suprafaţa ei cromată şi lustruită… Gully Foyle, o creatură neagră, gigantică, bărboasă, plină de sânge închegat şi cruste de murdărie, slabă, cu ochi trişti, răbdători… şi însoţită permanent de un val de gunoaie plutitoare, mărunţişuri stârnite de mişcarea lui, care-l urmau prin spaţiu precum coada unei comete aflate

în dezintegrare.

Pătrunse în cambuză şi începu să prade cu graba metodică a cinci luni de obişnuinţă. Aproape tot ce fusese îmbuteliat îngheţase bocnă şi explodase. Mare parte din conserve îşi pierduseră cutiile propriu-zise, fiindcă tabla se face praf şi pulbere la temperatura nu departe de zero absolut din spaţiul cosmic. Foyle adună la un loc pachete de raţii, concentrate şi un calup de gheaţă din rezervorul de apă, acum plesnit. Aruncă totul într-o căldare uriaşă din aramă, se întoarse şi ţâşni afară din magazie, ducând căldarea după el.

La pragul neantului, se privi din nou, reflectat în uşa cromată, încadrată de stele. Apoi îşi opri înaintarea, uimit. Se holbă dincolo de uşă, la stelele care-i deveniseră prietene familiare după cinci luni. Printre ele, şi o intrusă; o cometă, s-ar fi zis, cu cap invizibil şi coadă scurtă, sub formă de jet. Atunci îşi dădu seama că se uita la o navă spaţială, ale cărei duze posterioare ardeau, accelerând pe o traiectorie spre soare, care ar fi trebuit să treacă pe lângă el.

— Nu, murmură el. Nu, neamule. Nu.

Suferea în continuare de halucinaţii. Se întoarse, îşi reluă drumul către sicriu. După aceea, se uită iarăşi. Era tot o navă spaţială, ale cărei duze posterioare ardeau, accelerând pe o traiectorie spre soare, care ar fi trebuit să treacă pe lângă el. Discută iluzia respectivă cu Eternitatea.

— Şase luni au trecut, zise el în graiul cloacei. Acuma ie, acum? I-ascultaţi aici, zei păduchioşi. Vă propun un târg, io, atâta. Mă mai uit o dată. Dacă-i tot o navă, al vostru sunt. M-aţi luat. Da’ dacă-i vreo jmecherie, neamule… dacă nu-i o navă… uite acu’ desfac aici costumu’ ăsta şi iexplodez. Amândoi iechilibrăm balastu’, noi ăştia. Acuma daţi-mi semnu’, da sau nu, atât.

Se uită pentru a treia oară. Şi a treia oară văzu o navă spaţială, ale cărei duze posterioare ardeau, accelerând pe o traiectorie spre soare, care ar fi trebuit să treacă pe lângă el.

Era semnul. Crezu. Era mântuit.

Foyle se propulsă şi se năpusti pe coridorul de pe puntea principală către puntea de comandă. Dar, când ajunse la scara de acces, la ce mai rămăsese din ea, se stăpâni. Fără să-şi reumple costumul spaţial cu aer, nu putea rămâne conştient mai mult de câteva momente. Aruncă o privire rugătoare spre nava spaţială care se apropia, după aceea se repezi la dulapul de scule şi-şi umplu costumul ochi cu aer.

Urcă apoi către puntea de comandă. Prin hubloul de observaţie de la tribord, văzu nava spaţială, cu duzele încă arzând, efectuând în mod clar o modificare majoră de curs şi îndreptându-se, chiar dacă foarte lent, spre el.

Apăsă butonul de NAUFRAGIU de pe panoul etichetat: SEMNALIZARE. Urmă o pauză de trei secunde, timp în care Foyle suferi. Apoi, o explozie de lumină albă îl orbi, când semnalul de naufragiu porni în trei rafale triple, în total nouă rugăciuni pentru ajutor. Foyle mai apăsă de două ori butonul şi rafalele fulgerară încă o dată şi încă o dată în spaţiu, substanţele radioactive încorporate în combustia lor stârnind mai multe urlete statice, care ar fi trebuit să apară pe toate lungimile de undă ale tuturor receptoarelor.

Duzele navei necunoscute se opriră. Fusese văzut. Avea să fie salvat. Era ca şi renăscut. Exultă.

Se repezi înapoi la dulap şi-şi reumplu costumul spaţial cu aer. Începu să plângă. Dădu să-şi adune obiectele personale: un ceas mecanic fără cadran, pe care-l întorcea întruna, doar ca să-i audă ticăitul, o cheie tubulară cu mâner profilat, pe care o strângea în pumn în momentele de disperare, un aparat de feliat ouă pe ale cărui sârmuliţe zdrăngănea acorduri primitive… Incitat cum era, le scăpă, bâjbâi după ele prin întuneric, după care începu să râdă de unul singur.

Îşi umplu încă o dată costumul spaţial cu aer şi porni înapoi spre puntea de comandă. Apăsă un buton de semnalizare etichetat: SALVARE. Din carcasa *Nomad*-ului

ţâşni un soare în miniatură, care explodă şi rămase aşa, suspendat, umplând kilometri de spaţiu cu o lumină albă, pătrunzătoare.

— Hai, fetiţă, fetiţă, hai, fredonă Foyle. Grăbeşte-te, neamule. Hai, fetiţă, fetiţă, hai.

Ca o torpilă spectrală, nava necunoscută lunecă pe la circumferinţa globului de lumină, apropiindu-se încet, examinându-l. Pentru o clipă, inima lui Foyle se strânse; nava se comporta cu atâta precauţie, încât se temu să nu fie vreun inamic venit din Sateliţii Exteriori. Pe urmă, însă, îi zări faimoasa emblemă roş-albastră de pe flanc, simbolul puternicului clan industrial Presteign; Presteign de pe Terra – puternic, generos, caritabil. Şi ştiu că era o navă-soră, fiindcă *Nomad*-ul era tot proprietatea firmei Presteign. Ştiu că era un înger din străfundurile spaţiului, care plutea pe deasupra lui.

— Dragă surioară, cântă Foyle. Înger-îngeraşul meu, ia-mă şi pă mine-n zbor spre casă.

Nava se apropie paralel cu cea pe care se găsea Foyle, hublourile luminate de la bordul ei strălucind prietenos, numele şi numărul de înregistrare fiind clar vizibile, în caractere luminate ele însele pe fuzelaj: *Vorga*-T:1339. Nava se află lângă el o secundă, trecu prin faţa lui în a doua secundă şi dispăru în cea de-a treia.

Surioara îi dăduse cu piciorul; îngerul îl abandonase.

Foyle încetă să mai danseze şi să mai cânte. Se holbă îngrozit. Sări la panoul de semnalizare şi apăsă pe butoane. Semnale de naufragiu, asolizare, decolare şi carantină irupseră din carcasa *Nomad*-ului într-o demenţă de lumini albe, roşii şi verzi, pulsând a implorare… dar *Vorga-T:1339* trecu silenţioasă şi implacabilă, cu duzele posterioare arzând din nou, când acceleră pe traiectoria ei îndreptată spre soare.

În felul acesta, în cinci secunde se născu, trăi şi muri. După treizeci de ani de viaţă şi şase luni de tortură, Gully Foyle, stereotipul Omului Banal, nu mai exista. Cheia se răsuci în încuietoarea sufletului său şi uşa se deschise. Ce

ieşi de acolo îl nimici pentru totdeauna pe Omul Banal.

— Ai trecut pă lângă mine, zise el cu o furie care-i sporea puţin câte puţin. M-ai lăsat să putrezes’ ca p-un câine. M-ai lăsat să mor, *Vorga... Vorga*-T:1339. Ei bine, nu. O să scap d-aici, io. O să te urmăresc, *Vorga.* O să te găsesc, *Vorga.* O să ţi-o plătesc, io. O să te ard. O să-ţi vin de hac, *Vorga.* O să te fac bucăţi, scârbă ce ieşti.

Acidul furiei gonea prin vinele lui, dizolvând răbdarea frustă şi lentoarea care făcuseră din Gully Foyle o nulitate, precipitând un lanţ de reacţii care avea să facă din Gully Foyle o maşinărie infernală. Avea de-acum un scop în viaţă.

— *Vorga,* o să te fac bucăţi, scârbă ce ieşti.

*

Făcu ceea ce nulitatea nu putea face; se salvă de unul singur.

Timp de două zile, răscoli epava în cercetări de câte cinci minute şi-şi concepu un harnaşament de tras peste umeri. Prinse un rezervor de aer de harnaşament, pe care şi-l conectă la cască printr-un furtun improvizat. Înainta prin spaţiu aidoma unei furnici care târa un buştean, dar se putea mişca în voie prin tot *Nomad*-ul.

Se gândi.

Pe puntea de comandă, învăţă singur cum să folosească puţinele instrumente de navigaţie care nu fuseseră distruse, studiind manualele standard risipite prin cabina de navigaţie răvăşită. În cei zece ani de serviciu în spaţiul cosmic, nici măcar nu visase vreodată să încerce aşa ceva, cu toate răsplăţile sub formă de promovare şi bani, care-i fuseseră oferite; dar acum avea el s-o răsplătească pe *Vorga*-T:1339.

Privi în jur. *Nomad*-ul plutea în derivă pe ecliptică, la cinci sute de milioane de kilometri de soare. În faţa lui se întindeau constelaţiile Perseu, Andromeda şi Peşti. Aproape în prim-plan zărea o pată de un portocaliu prăfos, care era Jupiter, un evident disc planetar, care se vedea cu ochiul liber. Cu niţel noroc, ar fi putut stabili un curs către

Jupiter şi salvare.

Jupiter nu era locuibil şi n-ar fi putut fi vreodată. Ca toate planetele exterioare aflate dincolo de orbitele asteroizilor, era o masă îngheţată de metan şi amoniac; însă cei mai mari patru sateliţi ai săi colcăiau de oraşe ale căror populaţii se aflau acum în război cu Planetele Interioare. Foyle ar fi devenit prizonier de război, dar trebuia să rămână în viaţă pentru a-şi regla conturile cu *Vorga*-T:1339.

Inspectă sala motoarelor de pe *Nomad*. În rezervoare mai rămăsese combustibil Max-Acc, iar una dintre cele patru duze posterioare rămăsese operaţională. Foyle găsi manualele din sala motoarelor şi le studie. Repară conexiunea dintre rezervoarele de combustibil şi camera de ardere a duzei funcţionale. Rezervoarele se găseau pe partea însorită a epavei şi aveau temperatura deasupra punctului de îngheţ. Max-Acc era în stare lichidă şi, totuşi, nu curgea. În imponderabilitate, nu exista gravitaţie care să-l facă să se mişte prin conducte.

Foyle studie un manual despre spaţiul cosmic şi află câte ceva despre teoria gravitaţiei. Dacă i-ar fi putut aplica *Nomad*-ului o mişcare de rotaţie, forţa centrifugă ar fi produs o gravitaţie suficientă în interiorul navei pentru a trimite combustibilul în camera de ardere a duzei. Dacă ar fi putut să declanşeze arderea în camera de ardere, impulsul inegal provocat de o singură duză ar fi provocat mişcarea de rotaţie a *Nomadului.*

Dar nu putea declanşa duza, dacă nu exista mai întâi rotaţie; şi nu putea obţine rotaţie, fără să declanşeze mai întâi duza.

Se gândi cum să scape din acest impas; doar era inspirat de *Vorga.*

Deschise valva de purjare a camerei de ardere a duzei şi, chinuitor de încet, umplu camera manual cu combustibil. Amorsase pompa. Dacă aprindea combustibilul acum, ar fi ars destul timp cât să provoace o rotire şi să producă puţină gravitaţie. După aceea, combustibilul Max-Acc ar fi

început să curgă din rezervoare şi ar fi pus nava în mişcare.

Încercă să aprindă un chibrit.

Chibriturile nu ard în vidul spaţiului cosmic.

Încercă să scapere nişte cremene, lovind-o de oţel.

Scânteile nu se aprind la temperatura din spaţiul cosmic, apropiată de zero absolut.

Se gândi la filamente incandescente.

La bordul *Nomad*-ului, nu avea, însă, niciun fel de energie electrică, pentru a aduce un filament la incandescenţă.

Găsi manuale şi le citi. Cu toate că-şi pierdea frecvent cunoştinţa şi se apropia de colapsul complet, gândi şi plănui. *Vorga* îl inspira spre măreţie.

Aduse gheaţă din rezervoarele congelate din cambuză, o topi cu căldura propriului său corp şi adăugă apă în camera de ardere a duzei. Combustibilul şi apa erau imiscibile, adică nu se amestecau între ele. Apa plutea într-un strat subţire pe deasupra combustibilului.

Din magaziile de substanţe chimice, Foyle aduse o bucată de sârmă argintie, din sodiu pur. Vârî sârma prin valva deschisă. Sodiul se aprinse în contact cu apa şi arse, degajând o căldură intensă. Căldura ajunse la combustibilul Max-Acc, care izbucni din valvă cu o flacără subţire cât un ac. Foyle închise valva cu o cheie fixă. Arderea fu menţinută în cameră şi unica duză funcţională posterioară scuipă flăcări cu o vibraţie silenţioasă, care zgudui nava.

Impulsul duzei, dezaxat faţă de centru, îi imprimă *Nomad*-ului o rotaţie lentă. Cuplul de torsiune provocă o gravitaţie slabă. Greutatea reveni. Sfărâmăturile plutitoare care ticseau carcasa căzură pe punţi, pereţi şi plafoane, iar gravitaţia menţinu alimentarea din rezervoare a camerei de ardere a duzei.

Foyle nu-şi irosi timpul cu ovaţii. Părăsi sala motoarelor şi se chinui cu o grabă disperată să înainteze, pentru o ultimă şi decisivă observaţie de pe puntea de comandă.

Numai aceasta i-ar fi spus dacă *Nomad*-ul pornise într-un picaj nebunesc înspre adâncul fără întoarcere al spaţiului cosmic sau pe un curs către Jupiter şi salvare.

Gravitaţia uşoară făcea aproape imposibil târâtul rezervorului de oxigen. Impulsul brusc înainte al acceleraţiei eliberase mase întregi de resturi, care zburau către pupa prin interiorul *Nomadului*. În timp ce Foyle se chinuia să urce scara spre cabina de comandă, deşeurile năvăliră pe coridor şi-l izbiră. Fu prins de ciulinii aceia spaţiali, se rostogoli înapoi pe toată lungimea coridorului gol şi se opri în batardoul cambuzei, cu un impact care-i spulberă ultimul control al cunoştinţei. Rămase ţintuit în mijlocul unei jumătăţi de tonă de sfărâmături, neajutorat, abia respirând şi, totuşi, continuând să clocotească după răzbunare.

— Cine eşti?

— De unde vii?

— Unde eşti acum?

— Încotro te-ndrepţi?

Doi

Între Marte şi Jupiter, se întinde centura lată de asteroizi. Dintre miile de asteroizi cunoscuţi şi necunoscuţi, cel mai remarcabil pentru Secolul Bizareriilor era Sargasso, un planetoid construit din rocă naturală şi resturi de epave recuperate de locuitorii săi în decursul a două sute de ani.

Erau nişte sălbatici, unicii sălbatici ai secolului XXV, descendenţi ai unei echipe de cercetători ştiinţifici, care se rătăciseră şi naufragiaseră în centura de asteroizi cu două secole mai înainte, când li se defectase nava. Până să fie redescoperiţi, urmaşii lor îşi clădiseră o societate şi o cultură proprie şi preferaseră să rămână în spaţiu, recuperând şi spoliind, practicând un travesti barbar al metodelor ştiinţifice pe care şi le mai aminteau de la strămoşii lor. Se auto-intitulau Poporul Savant. Lumea îi uitase cu promptitudine.

Nomad-ul înainta prin spaţiul cosmic pe un curs care nu-l ducea nici către Jupiter, nici către stelele îndepărtate, ci descria prin centura de asteroizi o mişcare spiralată lentă, ca un animăluţ muribund. Trecând la un kilometru depărtare de asteroidul Sargasso, fu capturat imediat de Poporul Savant, pentru a fi încorporat în planetoid. Ei îl găsiră pe Foyle.

Acesta îşi recăpătă cunoştinţa o dată, în timp ce era transportat în triumf, pe o targă, pe nişte pasaje naturale şi artificiale din interiorul asteroidului acaparator de resturi. Erau construite din metale provenite din meteoriţi, din piatră şi plăci de carcase. Unele plăci încă mai purtau denumiri de mult uitate din istoria călătoriilor spaţiale: *Regina Indului* – Terra; *Rătăcitorul Syrtis* – Marte; *Circul cu trei inele* – Saturn. Pasajele duceau în săli mari, în magazii, apartamente şi locuinţe, toate clădite din nave recuperate şi cimentate în asteroid.

Foyle fu purtat într-o succesiune rapidă printr-o gabară

veche de pe Ganimede, un sfredelitor de gheaţă de pe Lassell, o barjă, un crucişător greu de pe Callisto, un transportor de combustibil din secolul XXII, cu rezervoarele de sticlă pline şi acum cu combustibil fumuriu pentru rachete. În acel stup, erau adunate două secole de recuperări: întregi arsenale, biblioteci, muzee de costume, depozite de maşinării, scule, raţii, băuturi, substanţe chimice, materiale sintetice şi surogate.

Mulţimea din jurul tărgii urla triumfător:

— Cant. suf.! răcneau toţi.

Un cor de femei aţâţate începu să behăie:

Bromură de amoniu …………..1,5 g
Bromură de potasiu …………..3 g
Bromură de sodiu …………..2 g
Acid citric …………..cant. suf.

— Cant. suf.! zbieră Poporul Savant. Cant. suf.!

Foyle leşină.

Se trezi din nou. Fusese scos din costumul spaţial. Se găsea în sera de pe asteroid, acolo unde plantele erau crescute pentru a furniza oxigen proaspăt. Carcasa lungă de o sută de metri a unui vechi transportor de minereu forma încăperea, iar un perete fusese acoperit complet cu ferestre recuperate… hublouri rotunde, pătrate, romboide, hexagonale… toate formele şi vechimile fuseseră utilizate, până când peretele uriaş devenise un mozaic nebunesc de sticlă şi lumină.

Soarele îndepărtat strălucea prin el; aerul era fierbinte şi umed. Foyle privi în jur, fără să vadă prea clar. Un chip ca de drac se holba la el. Obrajii, bărbia, nasul şi pleoapele erau hidos tatuate, aidoma unei măşti maori străvechi. Pe frunte avea tatuat: J♂SEPH. O-ul din Joseph avea o săgeată micuţă care se ridica deasupra, transformându-l în simbolul lui Marte, utilizat de oamenii de ştiinţă pentru a desemna sexul bărbătesc.

— Noi suntem Poporul Savant, zise J♂seph. Eu sunt

J♂seph, aceştia sunt fraţii mei.

Făcu un gest. Foyle privi mulţimea care-i înconjurase targa şi rânjea înspre el. Toate feţele erau tatuate ca nişte măşti diavoleşti; toate frunţile aveau nume care făceau prezentările.

— De când pluteşti în derivă? întrebă J♂seph.

— *Vorga,* bolborosi Foyle.

— Eşti primul sosit viu după cincizeci de ani. Eşti un bărbat puternic. Foarte. Sosirea celui mai adaptat e doctrina Sfântului Darwin. Foarte ştiinţifică.

— Cant suf.! urlă mulţimea.

J♂seph îl prinse de cot pe Foyle, în felul unui doctor care i-ar fi luat pulsul pacientului. Gura lui drăcească numără solemn până la nouăzeci şi opt.

— Pulsul tău. Nouăzeci şi opt virgulă şase, zise J♂seph, scoţând un termometru şi scuturându-l reverenţios. Foarte ştiinţific.

— Cant suf.! interveni corul.

J♂seph îi întinse lui Foyle un vas Erlenmeyer. Era etichetat: *Plămân, Cat., cristale, hematoxilină & eosină.* Îl întrebă:

— Vitamine?

Văzând că Foyle nu-i răspundea, J♂seph scoase din flacon o pilulă mare, o introduse în găvanul unei pipe şi o aprinse. Pufăi o dată, apoi făcu un gest. Trei fete apărură în faţa lui Foyle. Aveau şi ele chipurile hidos tatuate. Pe fiecare frunte era câte un nume: J♀AN, M♀IRA şi P♀LLY. O-ul din fiecare nume avea câte o cruce micuţă la bază.

— Alege, zise J♂seph. Poporul Savant practică Selecţia Naturală. Fii ştiinţific în alegerea ta. Fii genetic.

Cum Foyle leşină din nou, braţul îi alunecă de pe targă aproximativ în direcţia M♀irei.

— Cant. suf.!

*

Se găsea într-o sală rotundă, cu tavanul boltit, plină cu aparate vechi şi ruginite: o centrifugă, o masă de operaţii, un fluoroscop stricat, autoclave, cutii de instrumente

chirurgicale corodate.

Fusese legat pe masa de operaţii, în vreme ce bâiguia şi delira. Fusese hrănit. Bărbierit şi îmbăiat. Doi bărbaţi începură să rotească manual centrifuga străveche. Emitea un zăngănit ritmic, precum bătăile unei tobe de război. Mulţimea tropăia şi psalmodia.

Porni apoi autoclava cea veche. Clocoti şi irupse ca un gheizer, care umplu sala cu aburi şuierători. Porni şi fluoroscopul cel vechi. Era scurt-circuitat şi scuipă fulgere sfârâitoare de lumină peste sala plină de aburi.

O siluetă înaltă de trei metri se înălţă deasupra mesei. Era J♂seph, cocoţat pe picioroange. Purta bonetă chirurgicală, mască şi halat de chirurg. Halatul, care-i atârna de la umeri până la podea, era brodat masiv cu fire negre şi roşii care ilustrau secţiuni anatomice ale corpului. J♂seph era ca o tapiserie lugubră, desprinsă dintr-un manual chirurgical.

— Te declar Nomad! intonă el.

Urletele deveniră asurzitoare. J♂seph înclină o cutie ruginită peste corpul lui Foyle. Se simţi duhoarea eterului.

Foyle îşi pierdu până şi frânturile de cunoştinţă şi bezna îl învălui. Din întuneric, *Vorga*-T:1339 tot apărea, iar şi iar, accelerând pe o traiectorie îndreptată spre soarele care exploda prin sângele şi creierii lui Foyle, până când nu se mai putu abţine şi-şi strigă fără glas răzbunarea.

*

Era vag conştient de îmbăieri, şi hrăniri, şi tropăieli, şi psalmodiei! În cele din urmă, se deşteptă, într-un interval de luciditate. Era linişte. Se afla pe un pat. Fata numită M♀ira era în pat cu el.

— Cine tu? croncăni Foyle.

— Soţia ta, Nomad.

— Ce?

— Soţia ta. Tu m-ai ales, Nomad. Suntem gameţi.

— Ce?

— Împerecheaţi ştiinţific, zise M♀ira mândră, apoi îşi ridică o mânecă a cămăşii de noapte şi-i arătă braţul

desfigurat de patru tăieturi oribile. Am fost inoculată cu ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat şi ceva albastru[1].

Foyle se chinui şi coborî din pat.

— Unde noi acum?

— În casa noastră.

— Ce casă?

— A ta. Eşti unul dintre noi de-acum, Nomad. Trebuie să te însori în fiecare lună şi să zămisleşti mulţi copii. Aşa-i ştiinţific. Eu sunt doar prima.

Foyle o ignoră şi exploră. Se afla în cabina principală a unei mici nave acţionate de rachete de la începutul anilor 2300… cândva un iaht privat. Cabina principală fusese convertită în dormitor.

Se duse împleticindu-se până la hublouri şi privi afară. Iahtul era înglobat în masa asteroidului, conectat prin pasaje la corpul principal. Se duse la pupa. Două cabine mai mici erau ticsite cu plante pentru oxigen. Sala maşinilor fusese transformată în bucătărie. În rezervoarele de combustibil exista Max-Acc, dar alimenta numai arzătoarele unei plituţe aflate deasupra camerelor de ardere ale duzelor. Foyle se duse la prova. Cabina de comandă fusese transformată în salon de primire; totuşi, comenzile rămăseseră operaţionale.

Se gândi.

Merse la pupa, în bucătărie, şi demontă plita. Reconectă rezervoarele de combustibil la camerele de ardere originale ale duzelor. M♀ira îl urmărea curioasă.

— Ce faci, Nomad?

— Treb’e s-o frig de-aici, fato, mormăi Foyle. Am o treabă c-o navă de-i zice *Vorga?* Pricepi, fato? O şterg de-aici cu nava asta, şi basta.

M♀ira se retrase alarmată. Foyle îi zări căutătura din ochi şi se repezi spre ea. La cât de slăbit era, fata îl evită

---

[1] *Something Old, Something New, Something Borrowed, Something Blue*: în Marea Britanie, patru accesorii ale miresei, despre care se spune că-i poartă noroc *(n. trad.).*

cu uşurinţă. Deschise gura, în schimb, şi emise un ţipăt pătrunzător. În clipa aceea, zăngănituri sonore umplură nava; erau J♂seph şi Poporul Savant cu chipurile lor demonice, care băteau în carcasa metalică, urmând ritualul unei larme ştiinţifice şi asurzitoare pentru noii-căsătoriţi.

M♀ira ţipa şi se ferea, în timp ce Foyle o urmărea răbdător. O prinse într-un colţ şi-i rupse cămaşa de noapte, cu care o legă şi-i puse căluş. M♀ira făcea suficient zgomot cât să fisureze asteroidul, însă larma ştiinţifică era mai sonoră.

Foyle termină improvizaţiile din sala motoarelor, de-acum, devenise aproape expert. O ridică pe fata care se zbătea şi o duse la trapa principală.

— Plec! îi răcni el în ureche Mçirei. Decolez. Dau drumu' la motoare fix în asteroid. O să fie al dracu' şocu', fato. Poate să muriţi cu toţii, voi. O să crape totu'-n două. Nu ştie nimeni ce-o să se-ntâmple. Adio aer. Adio asteroid. Ia du-te tu şi spune-le. Avertizează-i. Du-te, fato.

Deschise trapa, îi dădu M♀irei un brânci afară, trânti la loc trapa şi o blocă. Larma se opri brusc.

Aşezat la comenzi, Foyle apăsă pe aprindere. Sirena automată de decolare se lansă într-un urlet care nu mai răsunase de zeci de ani. Camerele duzelor se aprinseră cu bufnituri surde. Foyle aşteptă ca temperatura să atingă valoarea de declanşare. În timp ce aştepta, suferea. Iahtul era cimentat în asteroid. Era înconjurat de piatră şi fier. Duzele posterioare erau lipite de carcasa unei alte nave înglobate în masă. Nu ştia ce avea să se întâmple când duzele sale ar fi început să inducă presiunea, dar se simţea împins de *Vorga* de la spate să rişte.

Activă duzele. Urmă o explozie seacă, atunci când combustibilul Max-Acc ieşi învăpăiat din pupa navei. Iahtul se cutremură, se încordă, se încinse. Începură să se audă scrâşnete metalice. Apoi iahtul înaintă hârşâit. Metal, rocă şi sticlă se rupseră şi zburară în toate părţile, iar nava ţâşni din asteroid în spaţiu.

*

Marina militară a Planetelor Interioare îl detectă la o sută cincizeci de mii de kilometri depărtare de orbita lui Marte. După şapte luni de război, patrulele Planetelor Interioare erau în alertă, dar neagresive, totuşi. Deoarece nu răspunsese şi nici nu emisese vreun semnal de recunoaştere, iahtul ar fi trebuit distrus cu o salvă, iar întrebările despre sfărâmăturile sale puteau fi puse şi ulterior. Însă era un vas mic, iar echipajul crucişătorului dorea să pună mâna pe recompensa de capturare. Militarii se apropiară şi-l abordară.

În interior îl găsiră pe Foyle, târându-se precum un vierme fără cap printr-un maldăr de obiecte care ţineau cât de nava spaţială, cât de locuinţă. Sângera din nou, duhnea a cangrenă şi avea o parte a capului tumefiată. Îl aduseră în infirmeria de la bordul crucişătorului şi traseră cu grijă draperiile în jurul cuvei sale. Oferea o imagine care cădea greu chiar şi la stomacurile tari ale celor de pe puntea inferioară.

Îi peticiră hoitul în cuva amniotică, în timp ce-şi efectuau patrularea. Pe drumul de întoarcere către Terra, Foyle îşi recăpătă cunoştinţa şi bolborosi cuvinte care începeau cu *V.* Ştia că era salvat. Ştia că numai timpul mai stătea între el şi răzbunare. Sanitarul de la infirmerie îl auzi exultând în cuvă şi depărtă puţin draperiile. Ochii împăienjeniţi ai lui Foyle se ridicară. Sanitarul nu-şi putu înfrâna curiozitatea:

— M-auzi, neamule? şopti el.

Foyle începu să geamă. Sanitarul se aplecă mai mult.

— Ce s-a-ntâmplat? Cine dracu’ ţi-a făcut asta?

— Ce să-mi facă? mârâi Foyle.

— Nu ştii?

— Ce? Care-i treaba, tu?

— Stai un pic.

Sanitarul dispăru numai cât să jaunteze până la o cabină-magazie şi reapăru lângă cuvă după cinci secunde. Foyle se străduia să iasă din fluid. Ochii îi ardeau.

— Mi-amintesc, neamule. Câte ceva. Jauntare. N-am putut jaunta în *Nomad,* io.

— Ce?

— Ieram dus cu capu'.

— Neamule, nici nu mai aveai cap.

— N-am putut jaunta. Am uitat cum, aia-i. Am uitat totu', io. Şi nici acu' nu-mi amintesc multe. Io…

Tresări îngrozit când sanitarul îi puse în faţă imaginea unui chip cu tatuaje hidoase. Era o mască maori. Obrajii, bărbia, nasul şi pleoapele erau decorate cu linii şi spirale. Pe frunte scria N♂MAD. Foyle se holbă la chipul acela, apoi urlă de disperare. Imaginea era, de fapt, în oglindă. Chipul era chiar al lui.

Trei

— Bravo, domnule Hanis! Foarte bine. L, E, S, domnilor. Nu uitaţi niciodată: Locaţie. Elevaţie. Situaţie. Acesta e singurul mod în care să vă reamintiţi coordonatele de jauntare. *Être entre le marteau et l'enclume*.[2] Limba franceză. Nu va urma traducerea în engleză. Nu jaunta deocamdată, domnule Peters. Aşteaptă-ţi rândul. Aveţi răbdare, până la urmă veţi fi toţi clasa C. L-a văzut cineva pe domnul Foyle? Lipseşte… *Ah, ia uitaţi-vă la sturzul acela dumnezeiesc de cafeniu. Ascultaţi-l. Mozart înaripat.* Vai, vai, sunt cu gândurile împrăştiate… sau am vorbit cu glas tare, domnilor?

— Jumătate-jumătate, doamnă.

— Nu-i deloc corect. Telepatia unidirecţională este o bătaie de cap. Îmi cer scuze că v-am bombardat cu gândurile mele.

— Nouă ne plac, doamnă. Gândiţi drăguţ.

— *Foarte amabil din partea dumitale, domnule Gorgas.* Atenţie, toată clasa: ne întoarcem la şcoală şi reluăm. Domnul Foyle a jauntat deja? Niciodată nu reuşesc să ţin pasul cu el.

Robin Wednesbury îşi conducea clasa de reeducare în jauntare într-un tur al New Yorkului, iar pentru cazurile cerebrale era la fel de aţâţător ca şi pentru copiii din clasa ei primară. Îi trata pe adulţi ca pe nişte copii, iar ei păreau destul de încântaţi. În ultima lună, memoraseră platforme de jauntare la intersecţiile străzilor, intonând:

— L, E, S, doamnă. Locaţie. Elevaţie. Situaţie.

Era o negresă frumoasă, înaltă, sclipitoare şi cultivată, dar handicapată de faptul că era tele-emiţătoare – o telepată unidirecţională. Îşi putea emite gândurile spre lume, însă nu putea recepta nimic. Era un dezavantaj care-i stăvilea drumul către cariere mai spectaculoase, dar se

---

[2] A fi între ciocan şi nicovală *(fr.).*

potrivea, totuşi, pentru predarea în şcoală. În ciuda temperamentului volatil, Robin Wednesbury era o instructoare de jauntare metodică şi scrupuloasă.

Bărbaţii fuseseră aduşi de la Spitalul General de Război la şcoala de jauntare, care ocupa o clădire întreagă din zona Podului Hudson, pe Strada 42. Plecaseră de la şcoală şi merseseră ca un şir sedat până la platforma de jauntare din vasta piaţă Times Square, pe care o memoraseră cu seriozitate. După aceea, jauntaseră la şcoală şi înapoi în Times Square. Şirul se refăcuse, merseseră până în Piaţa Columb şi-i memoraseră coordonatele. Toţi jauntaseră înapoi la şcoală, trecând prin Times Square, şi reveniseră pe aceeaşi rută în Piaţa Columb. O dată în plus, şirul se refăcuse şi plecase spre Piaţa Marii Armate, pentru a repeta memorarea şi jauntarea.

Robin îşi reeduca pacienţii (toţi suferiseră accidente la cap şi-şi pierduseră capacitatea de jauntare) cu opririle expres, cum erau poreclite, la platformele publice de jauntare. Mai târziu aveau să memoreze opririle locale, de la intersecţiile străzilor. Pe măsură ce orizontul li se extindea (şi puterile le reveneau), urma să memoreze platforme de jauntare în cercuri tot mai largi, limitate atât de venituri, cât şi de abilitate, pentru că un lucru era cert: pentru a memora un loc, trebuia să-l vezi realmente, ceea ce însemna că mai întâi trebuia să plăteşti mijlocul de transport care te ducea până acolo. Nici chiar fotografiile 3-D nu puteau înlocui vederea directă. Turul cel Mare căpătase o semnificaţie nouă pentru bogătaşi.

— Locaţie. Elevaţie. Situaţie, repetă Robin Wednesbury şi elevii ei jauntară prin platforme expres de la Washington Heights până la Podul Hudson şi înapoi în salturi simple de câte o jumătate de kilometru fiecare, urmându-şi cu seriozitate frumoasa profesoară de culoare.

Micul sergent tehnic cu craniu din platină zise brusc în graiul cloacei:

— Aici nu ie nicio elevaţie, doamnă. Suntem pă sol, noi.

— *Nu ie, sergent Logan. Mai bine ar fi fost: „Nu este*

nicio elevaţie”. Îmi cer scuze. Predarea devine o a doua obişnuinţă, iar astăzi am dificultăţi în a-mi controla gândurile. Veştile din război sunt foarte proaste. Vom ajunge la Elevaţie când vom începe să memorăm platformele de pe vârfurile zgârie-norilor, sergent Logan.

Bărbatul cu ţeasta reconstruită digeră informaţia, apoi întrebă:

— Noi v-auzim când gândiţi, aşa-i?

— Exact.

— Da’ dumneavoastră nu ne-auziţi?

— Niciodată. Sunt o telepată unidirecţională.

— Noi v-auzim toţi, sau numai io, aia-i?

— Depinde, sergent Logan. Când mă concentrez, mă aude numai acela spre care gândesc; când sunt neatentă, absolut toţi… bieţii de ei. Scuză-mă – şi Robin se întoarse şi strigă: Nu şovăi înainte să jauntezi, plutonier-adjutant Harris! Asta declanşează îndoielile şi îndoielile pun capăt jauntării. Pur şi simplu, dă-i drumul şi dispari.

— Câteodată îmi fac griji, doamnă, îi răspunse un plutonier-adjutant cu capul strâns bandajat.

Era limpede că trăgea de timp la marginea platformei de jauntare.

— Îţi faci griji? De ce anume?

— Poate că stă cineva în locul unde o s-ajung. Atunci o să fie bubuiala dracu’, doamnă. Iertaţi-mă!

— V-am explicat asta de o sută de ori, zău aşa. Toate platformele de jauntare din lume au fost proiectate de experţi pentru a face faţă vârfurilor de trafic. De aceea platformele de jauntare private sunt mici, iar platforma din Times Square are diametrul de două sute de metri. Totul a fost determinat matematic şi nu există nici măcar o probabilitate de unu la zece milioane pentru o sosire simultană în acelaşi loc. Asta înseamnă mai puţin decât probabilitatea de a muri într-un accident de avion.

Plutonierul-adjutant bandajat încuviinţă fără tragere de inimă şi păşi pe platforma uşor înălţată. Era din beton alb, rotundă şi vopsită în configuraţii alb-negru vii, care să

ajute memorarea. În centrul platformei, exista o placă luminată care-i anunţa denumirea şi coordonatele pentru jauntare – latitudinea, longitudinea şi altitudinea.

În clipa în care bărbatul bandajat îşi adună curajul pentru o jauntare simplă, platforma începu să pâlpâie din pricina unei bruşte activităţi de sosiri şi plecări. Siluete apăreau pentru câte o clipă, ezitau în timp ce verificau împrejurimile şi stabileau noile coordonate, după care dispăreau în jauntarea următoare. La fiecare dispariţie se auzea câte un *poc* slab, când aerul năvălea în spaţiul ocupat anterior de un corp.

— Aşteptaţi, clasă! strigă Robin. Avem un vârf de trafic. Vă rog să coborâţi de pe platformă cu toţii.

Muncitori în haine groase de lucru, încă acoperite de zăpadă, se aflau în drum către locuinţele lor din sud, după ce-şi încheiaseră schimbul de lucru din pădurile nordului. Cincizeci de lăptari îmbrăcaţi în alb se îndreptau spre vest, către St. Louis. Urmau întruna dimineaţa, dinspre Ora Zonei de Est spre Ora Zonei Pacificului. Iar din estul Groenlandei, unde era deja miezul zilei, o hoardă de funcţionari din birouri se revărsa spre New York pentru pauza de prânz.

Vârful de trafic se sfârşi în câteva clipe.

— Gata, clasă! anunţă Robin. Să continuăm. Vai de mine, dar *unde* e domnul Foyle? Parcă-ntotdeauna lipseşte.

— C-o faţă ca a lui, nu-l poţi acuza că s-ascunde, iel. În salonu’ dă neuro, îi zicem Bau-Bau.

— Chiar c-arată cumplit, nu-i aşa, sergent Logan? Semnele acelea nu-i pot fi îndepărtate?

— Se-ncearcă, dom’şoară Robin, da’ deocamdată nu ştie nimeni cum să i le scoată. Îi zice „tatuaj”, cică, şi-i ceva de mult uitat, aia-i.

— Atunci, cum şi-a dobândit domnul Foyle faţa aceea?

— Nu ştie nimeni, dom’şoară Robin. E la neuro fiindcă şi-a pierdut minţile, iel. Nu-şi aminteşte nimic. Nici io, dacă aş avea o faţă ca aia, n-aş vrea să-mi aduc aminte de ceva.

— Păcat. Arată înspăimântător. Sergent Logan, crezi c-

am scăpat vreun gând despre domnul Foyle care să-i fi rănit sentimentele?

Bărbatul mărunt cu craniul din platină căzu pe gânduri:

— Nu, doamnă. Du'ne'astră nu răniţi sentimentele nimănui, 'neastră. Şi Foyle n-are sentimente care să-i fie rănite, iel. Ie şi iel acolo un taur voinic şi prost asta-i tot.

— Trebuie să fiu atentă, sergent Logan. Să ştii că nimănui nu-i place să ştie ce gândesc, de fapt, alţii despre el. Ne închipuim că ne place, dar nu-i aşa. *Tele-emiterea asta mă face detestată. Şi mă simt aşa singură. Am… Vă rog, nu m-ascultaţi. Am probleme cu controlul gândurilor.* Aha! Iată-te, domnule Foyle. Pe unde ai hălăduit?

Foyle jauntase pe platformă şi acum cobora tăcut de pe ea, ferindu-şi chipul hidos.

— Am exersat, io, murmură el.

Robin îşi reprimă fiorul de repulsie şi se apropie plină de simpatie de el, apucându-l de braţ.

— Ar trebui să stai mai mult alături de noi. Suntem toţi prieteni şi ne simţim minunat. Alătură-te nouă.

Foyle refuză să-i răspundă privirii. Când îşi trase morocănos braţul din mâna ei, Robin observă că mâneca îi era udă leoarcă. De fapt toată uniforma lui de spital era udă.

— *Udă? A fost undeva în ploaie. Dar am văzut buletinele meteo de dimineaţă. Nici picătură de ploaie la est de St. Louis. Trebuie să fi jauntat mai departe. Însă n-ar trebui să fie în stare. Se presupune că şi-a pierdut complet memoria şi abilitatea de jauntare. Simulează boala.*

Foyle sări spre ea.

— Tacă-ţi gura, tu!

Sălbăticia chipului său era terifiantă.

— *Aşadar e adevărat: chiar simulezi.*

— Cât ştii?

— *Doar că eşti un nătărău. Încetează cu scena asta.*

— Ceilalţi au auzit?

— *Nu ştiu. Dă-mi drumul* – şi Robin se întoarse cu spatele la Foyle: În regulă, clasă! Am terminat pentru azi.

Vă întoarceţi cu toţii la şcoală, ca să luaţi autobuzul spre spital. Sergent Logan, jauntezi primul. Nu uitaţi: L, E, S. Locaţie. Elevaţie. Situaţie…

— Ce vrei? mârâi Foyle. Bani, tu?

— *Taci. Încetează cu scena asta.* Haide, plutonier-adjutant Harris, nu ezita. Urcă-te şi jauntează.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— *În niciun caz.* Aşteaptă-ţi rândul, domnule Peters. Nu mai fi aşa grăbit.

— O să mă reclami la spital?

— *Evident.*

— Vreau să vorbesc cu tine.

— *Nu.*

— Acum au plecat toţi. Avem timp. Te-aştept în apartamentul tău.

— În apartamentul meu?

Robin se simţi de-a dreptul speriată.

— În Green Bay, Wisconsin.

— *E absurd. N-am ce discuta cu…*

— Ai destule, dom'şoară Robin. Ai o familie despre care putem discuta – şi Foyle rânji, văzând teroarea întipărită pe chipul femeii. Te-aştept în apartamentul tău, repetă el.

— Este imposibil să ştii unde este, se bâlbâi ea.

— Tocmai ţi-am spus, nu?

— Nu… nu poţi să jauntezi aşa departe. Tu…

— Nu? – şi masca îi rânji din nou. Numai ce mi-ai spus c-am simu… cuvântul ăla. Ai spus adevărul, tu. Avem o juma' de oră. Te-aştept acolo.

*

Apartamentul lui Robin Wednesbury se afla într-o clădire masivă, izolată pe malul Golfului Verde. Blocul de apartamente arăta ca şi cum ar fi fost abandonat printre pinii din Wisconsin, după ce fusese mutat de un iluzionist din cartierul rezidenţial al unui oraş. Asemenea clădiri erau monedă comună în societatea jauntării. Având sisteme proprii de încălzire şi alimentare cu electricitate, iar problema transportului rezolvată de jauntare,

locuinţele unice sau multiple erau construite în deşerturi, în păduri şi oriunde în sălbăticie.

Apartamentul în sine avea patru camere pe un singur nivel şi era perfect izolat, pentru a-i proteja pe vecini de tele-emisiile lui Robin. Era ticsit de cărţi, muzică, tablouri şi litografii… dovezi ale vieţii culturale solitare a nefericitei şi greşit-orientatei telepate.

Robin jauntă în salonul apartamentului la câteva secunde după Foyle, care o aştepta cu o nerăbdare feroce.

— Acum ştii în mod sigur, începu el fără vreun preambul şi-i prinse braţul într-o strânsoare dureroasă. Da’ n-o să spui nimănui de la spital despre mine, dom’şoară Robin. Nimănui.

— Dă-mi drumul! zise Robin şi-l pălmui. *Brută! Sălbaticule! Să nu-ndrăzneşti să m-atingi!*

Foyle îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Intensitatea repulsiei cu care-l privea Robin îl făcu să-i întoarcă spatele, ascunzându-şi furios chipul.

— Deci ai simulat. Ştiai să jauntezi. Ai jauntat tot timpul, prefăcându-te că învăţai în clasa primară… Ai făcut salturi mari prin toată ţara. Poate prin toată lumea – ce ştiu eu?

— Da. Am ajuns din Times Square până-n Piaţa Columb, trecând prin… aproape peste tot, dom’şoară Robin.

— De aceea lipseai întruna. Dar de ce? *De ce?* Spune-mi, ce intenţii ai?

O expresie de şiretenie posedată se ivi pe faţa hidoasă a lui Foyle.

— M-ascund în Spitalul General, io. Ie baza mea dă operare, înţelegi? Rezolv ceva, dom’şoară Robin. Am o datorie dă plătit, io. Trebuie s-aflu unde-i o navă anume. Acum trebuie să i-o plătesc. Acum te ard, *Vorga.* Te termin, *Vorga.* Te fac bucăţi, scârbă ce ieşti!

Apoi renunţă să mai strige şi o privi cu un aer de triumf sălbatic. Robin se retrase, alarmată.

— Pentru Dumnezeu, despre ce vorbeşti?

— *Vorga.* De fapt, *Vorga*-T:1339. Ai auzit vreodată de ea, dom’şoară Robin? Am aflat unde se găseşte, consultând

registrul naval de la Bo’ness & Uig. Firma asta, Bo’ness & Uig, e-n Sanfran. Am fost acolo, io, când tu ne-nvăţai platformele dă jauntare din oraş. M-am dus la Sanfran, io. Am găsit-o pă *Vorga,* io. E-n şantierele navale dă la Vancouver. E proprietatea lui Presteign dă la Presteign. Ai auzit dă el, dom’şoară Robin? Presteign ie omul cel mai mare dă pă Terra, ie totul. Da’ n-o să m-oprească iel pă mine. O s-o distrug pă scârba dă *Vorga.* Şi nici tu n-o să m-opreşti, dom’şoară Robin.

Brusc, Foyle îşi apropie chipul de cel al femeii:

— Fiindcă io m-apăr singur, dom’şoară Robin. Apăr fiecare punctuleţ slab dă pă drumul meu. Am câte ceva pentru oricine m-ar putea opri înainte s-o fac praf pă *Vorga…* inclusiv pentru tine, dom’şoară Robin.

— Nu…

— Ba da. Am aflat unde locuieşti. Cei dă la spital ştiau. Am venit aici şi m-am uitat peste tot. Ţi-am citit jurnalul, dom’şoară Robin. Ai familia pă Callisto: mama şi două surori.

— Pentru Dumnezeu!

— Aşa c-asta te face să fii considerată o străină ostilă. Când a-nceput războiul, ţie şi celorlalţi vi s-a acordat o lună ca să părăsiţi Planetele Interioare şi să vă-ntoarceţi acasă. Cine n-a plecat a fost declarat spion după lege – şi Foyle îşi desfăcu palma: Uite-aici te am, fato.

Apoi îşi încleştă pumnul.

— Mama şi surorile mele încearcă de un an şi jumătate să plece de pe Callisto. Locul nostru e-aici. Suntem…

— Uite-aici te am, repetă Foyle. Ştii ce li se face spionilor? Li se smulg informaţiile. Te taie, dom’şoară Robin. Te desfac, bucăţică cu bucăţică…

Robin ţipă. Foyle încuviinţă mulţumit şi-i puse amândouă palmele pe umerii tremurători.

— Te-am prins, asta-i, fato. Nici măcar nu poţi să fugi dă mine, fiindcă-i suficient s-anunţ Spionajul. Nimeni nu poate face nimic să m-oprească; nici spitalul şi nici chiar domnul Sfânt Atotputernic Presteign dă la Presteign.

— *Ieşi afară... creatură hidoasă şi-mpuţită! Afară!*

— Nu-ţi place faţa mea, dom'şoară Robin? Nici în privinţa ei nu poţi să faci nimic.

Brusc, o ridică de la pământ şi o duse la o canapea. O trânti pe canapea şi repetă:

— Nimic nu poţi să faci.

*

Devotat principiului risipei ostentative, pe care se baza întreaga societate, Presteign de la Presteign îşi dotase reşedinţa victoriană din Central Park cu ascensoare, interfoane, lifturi de marfă şi toate celelalte dispozitive de cruţare a muncii, pe care jauntarea le făcuse desuete. Servitorii din uriaşul castel ca de turtă dulce umblau supuşi dintr-o cameră într-alta, deschizând şi închizând uşile şi urcând pe scări.

Presteign de la Presteign se trezi, se îmbrăcă ajutat de valet şi de bărbierul personal, coborî în odaia de dimineaţă cu un ascensor şi-şi luă micul dejun, asistat de un majordom, un valet şi de mai multe servitoare. Părăsi odaia de dimineaţă şi intră în biroul său. Într-o epocă în care sistemele de comunicaţii practic dispăruseră – când era mult mai uşor să jauntezi direct în biroul cuiva pentru o discuţie, în loc să-i telefonezi sau telegrafiezi –, Presteign păstra în continuare în biroul său o centrală telefonică străveche, cu o secretară pe post de centralistă.

— Fă-mi legătura cu Dagenham, îi ceru el.

Secretara se strădui şi, în cele din urmă, reuşi un apel la Firma de Curierat Dagenham S.A., o organizaţie de jauntatori asociaţi, cotată la o sută de milioane de credite, care garanta efectuarea oricărui serviciu public sau confidenţial pentru orice client. Onorariul era de 1 ¢r pe kilometru. Dagenham garanta că orice curier al său ajungea pe cealaltă parte a lumii în optzeci de minute.

La optzeci de secunde după apelul lui Presteign, un curier Dagenham îşi făcu apariţia pe platforma de jauntare privată din exteriorul reşedinţei Presteign, fu identificat şi admis în labirintul anti-jauntare de după intrare. Ca toţi

membrii personalului Dagenham, era un jauntator de clasă M, capabil să se teleporteze la nesfârşit, în salturi de câte o mie de kilometri, şi familiarizat cu mii de coordonate de jauntare. Era un specialist în tertipuri şi linguşiri, instruit conform eficienţei incisive şi îndrăznelii care-i caracterizau pe curierii Dagenham şi care reflectau nemiloşenia întemeietorului organizaţiei.

— Ascult, rosti el, fără să piardă vremea cu schimburi de replici protocolare.

— Vreau să-l angajez pe Dagenham.

— Sunt gata, Presteign.

— Nu pe tine. Îl vreau pe Saul Dagenham însuşi.

— Domnul Dagenham nu mai prestează servicii personale pentru mai puţin de 100.000 ¢r.

— Suma va fi de cinci ori mai mare.

— Onorariu sau cotă-parte?

— Ambele. Un sfert de milion avans şi un sfert de milion garanţie pentru 10% din afacere.

— De acord. Chestiunea?

— PirE.

— Pe litere, dacă se poate.

— Denumirea nu-ţi spune nimic?

— Nu.

— Perfect. Îi va spune lui Dagenham. PirE. P mare, i, r, E mare. Anunţă-l pe Dagenham c-am aflat unde se găseşte PirE. Îl angajez ca să-l obţină… cu orice preţ… prin intermediul unui anume Foyle. Gulliver Foyle.

Curierul scoase o perlă micuţă din argint, o memo-sferă, repetă către ea instrucţiunile lui Presteign şi plecă fără să mai spună nimic. Presteign se întoarse către secretară şi-i spuse:

— Fă-mi legătura cu Regis Sheffield.

La zece minute după ce apelul ajunsese la biroul de avocatură al lui Regis Sheffield, un tânăr avocat se ivi pe platforma de jauntare privată a lui Presteign, fu verificat şi admis în labirint. Era un tânăr inteligent, proaspăt ras şi cu expresia unui iepuraş fericit.

— Scuze pentru întârziere, Presteign, zise el. Am primit apelul tău la Chicago, iar eu nu am decât clasa D, cinci sute de kilometri. Am avut nevoie de niţel timp ca s-ajung aici.

— Şeful tău are vreun caz la Chicago?

— La Chicago, New York *şi* Washington. Toată dimineaţa a jauntat de la un tribunal la altul. Noi, ceilalţi, îi ţinem locul când e plecat la vreun alt tribunal.

— Vreau să-l angajez.

— Suntem onoraţi, Presteign, însă domnul Sheffield e destul de ocupat.

— Nu-i destul de ocupat pentru PirE.

— Îmi pare rău, domnule, nu-nţe…

— Tu nu înţelegi, Sheffield, însă, da. Spune-i doar atât: PirE şi mărimea onorariului său.

— Care este?

— Un sfert de milion avans şi un sfert de milion garanţie pentru 10% din toată afacerea.

— Şi ce se aşteaptă din partea domnului Sheffield?

— Să pregătească toate armele juridice cunoscute pentru răpirea şi sechestrarea unui bărbat, cu toată opoziţia armatei, a marinei şi a poliţiei.

— Am înţeles. Numele bărbatului?

— Gulliver Foyle.

Avocatul murmură câteva scurte notiţe într-o memo-sferă, şi-o strecură în ureche, ascultă, încuviinţă şi plecă. Presteign ieşi din birou şi urcă pe scara pluşată până la nivelul apartamentului fiicei sale, pentru a-i aduce omagiile matinale.

În reşedinţele bogătaşilor, camerele femeilor aveau pereţi orbi, lipsiţi de ferestre şi uşi, fiind accesibile numai prin jauntarea membrilor apropiaţi ai familiei. În felul acesta era menţinută moralitatea şi apărată castitatea. Olivia Presteign, însă, fiind oarbă în spectrul vizual normal, nu putea jaunta. De aceea, în apartamentul ei se intra pe uşi păzite cu străşnicie de servitori purtând livrelele clanului Presteign.

Olivia Presteign era o superbă albinoasă. Părul îi era ca mătasea de alb, pielea îi era ca un satin alb, unghiile, buzele şi ochii îi erau precum coralii. Era frumoasă şi oarbă într-un fel minunat, fiindcă vedea în infraroşu, pe lungimi de undă de la 7.500 de angstromi la 1 milimetru. Vedea undele termice, câmpurile magnetice, undele radio, emisiile radarelor, ale sonarelor şi câmpurile electromagnetice.

Audienţa de dimineaţă şi-o ţinea în salonul apartamentului. Era aşezată într-un fotoliu cu rezemători laterale pentru cap, tapisat cu brocart, şi sorbea ceai, păzită de guvernanta ei, întreţinându-se cu admiratorii – cel puţin zece bărbaţi şi femei răspândiţi prin încăpere, care stăteau în picioare. Semăna cu o statuie superbă de marmură şi coral, clipind întruna din ochii orbi care vedeau şi, totuşi, nu vedeau.

Olivia zărea salonul ca pe un flux pulsatoriu de emanaţii termice, care se întindeau de la reflexii fierbinţi la umbre reci. Zărea şabloanele magnetice ameţitoare ale ceasurilor, telefoanelor, luminilor şi încuietorilor. Zărea şi recunoştea oamenii după tiparele termice caracteristice, radiate de feţele şi corpurile lor. Zărea, în jurul tuturor capetelor, aure ale vagilor şabloane electromagnetice ale creierului şi, scânteind prin radiaţiile termice ale fiecărui corp, tonalitatea mereu schimbătoare a muşchilor şi nervilor.

Presteign se arăta indiferent faţă de artiştii, muzicienii şi filfizonii pe care Olivia îi ţinea în jurul ei, dar fu încântat să vadă, în această dimineaţă, şi câteva notabilităţi din lumea mondenă. Un Sears-Roebuck, un Gillette, tânărul Sidney Kodak, care avea să fie, într-o bună zi, Kodak de la Kodak, un Houbigant, Buick de la Buick şi R.H. Macy XVI, şeful puternicului clan Saks-Gimbel.

Presteign îşi salută respectuos fiica şi părăsi reşedinţa. Se îndreptă către cartierul general al clanului său, de pe Wall Street nr. 99, într-o trăsură cu patru cai condusă de un vizitiu asistat de un valet, ambii purtând marca

înregistrată a firmei Presteign, în culorile roşu, negru şi albastru. Litera *P* neagră pe un câmp de culoare cobalt şi stacojiu era una dintre cele mai vechi şi mai distinse mărci înregistrate din registrul social, rivalizând cu 57-le clanului Heinz şi cu *dublul R* al străvechii dinastii Rolls-Royce.

Şeful clanului Presteign era o imagine familiară pentru jauntatorii newyorkezi. Cu părul său gri-fer, arătos, puternic, impecabil îmbrăcat şi cu maniere de modă veche, Presteign de la Presteign era simbolul elitei sociale, având un statut atât de înalt, încât folosea vizitii, valeţi, grăjdari, rândaşi şi cai, toţi îndeplinind pentru el o funcţie pe care muritorii obişnuiţi o îndeplineau prin jauntare.

Pe măsură ce urcau pe scara socială, oamenii îşi etalau poziţia prin refuzul de a jaunta. Cel proaspăt adoptat într-un clan comercial măreţ mergea cu câte o bicicletă scumpă. Un membru de clan aflat în ascensiune şofa un automobil sport micuţ. Căpetenia unui sept era transportată de câte un şofer într-o vechitură de demult, de pildă un Bentley de epocă, un Cadillac sau o Lagonda înaltă. Un moştenitor presupus în linia directă de succesiune la conducerea clanului folosea câte un iaht sau avion. Presteign de la Presteign, şeful clanului Presteign, deţinea trăsuri, automobile, iahturi, avioane şi trenuri. Poziţia sa în societate era atât de suspusă, încât nu mai jauntase de patruzeci de ani. În taină, el îi dispreţuia pe energicii nou-îmbogăţiţi, ca Dagenham şi Sheffield, care jauntau în continuare, fără să se simtă stânjeniţi.

Presteign intră în donjonul crenelat de pe Wall Street nr. 99, care era Castelul Presteign. Era deservit şi păzit de celebra-i Gardă de Jauntare, ai cărei membri purtau livrelele clanului. Escortat de ei, Presteign se îndreptă cu pasul semeţ al unei căpetenii către cabinetul său. Era însă şi mai măreţ decât o căpetenie, aşa cum descoperi, spre stupefacţia lui, un insistent oficial guvernamental, care-i solicitase o audienţă. Când Presteign trecu pe lângă el, nefericitul sări din mulţimea de petiţionari care aşteptau:

— Domnule Presteign, începu el. Sunt de la

departamentul Taxe şi Impozite şi trebuie să vă văd în dimi…

Presteign îl oprit cu o privire de gheaţă şi-i spuse:

— Există mii de Presteign-i. Şi tuturor li se spune „domnule”. Dar eu sunt Presteign de la Presteign, şeful casei şi al septului, primul din familie, căpetenia clanului. Mie mi te adresezi cu Presteign. Nu cu „domnule” Presteign. Atât: Presteign.

Se întoarse şi intră în cabinet, unde personalul îl întâmpină ca un cor discret:

— Bună dimineaţa, Presteign.

Presteign încuviinţă, îşi fulgeră surâsul de vasilisc şi se aşeză înapoia biroului oficial, în timp ce Garda de Jauntare cânta din cimpoaie şi răpăia din tobe. Presteign făcu semn să înceapă audienţa. Marele Comis păşi înainte cu un sul. Presteign detesta memo-sferele şi toate dispozitivele mecanice introduse în afaceri.

— Raport despre întreprinderile Clanului Presteign, a început Marele Comis. Capital de fond: maximum 201½; minimum 201½. Cotaţii medii la New York, Paris, Ceylon, Tokio…

Presteign făcu un semn iritat cu mâna. Marele Comis se retrase şi fu înlocuit de Aprod:

— Trebuie investit un nou Domn Presto, Presteign.

Presteign îşi înfrână iritarea şi parcurse ceremonia plictisitoare a depunerii jurământului de către cel de-al 497-lea Domn Presto din ierarhia de domni Presto de la Presteign, care administrau magazinele diviziei de vânzare cu amănuntul Presteign. Până de curând, bărbatul avusese un chip şi un corp ale lui proprii. Acum, după ani de testări prudente şi îndoctrinare atentă, fusese ales să se alăture celorlalţi domni Presto.

După şase luni de operaţii chirurgicale şi psiho-condiţionare, ajunsese identic celorlalţi 496 de domni Presto şi portretului idealizat al Domnului Presto de la Presteign, care atârna îndărătul podiumului lui Presteign… un bărbat onest, prietenos, care semăna cu Abraham

Lincoln, un bărbat care inspira instantaneu afecţiune şi încredere. În toată lumea, cumpărătorii intrau în magazine Presteign identice şi erau întâmpinaţi de un administrator identic, Domnul Presto. Era concurat, dar nu depăşit, de Domnul Kwik al clanului Kodak şi de Unchiul Monty al lui Montgomery Ward.

După terminarea ceremoniei, Presteign se ridică brusc, arătând că toate ceremoniile publice luaseră sfârşit. Cabinetul fu părăsit de toţi, cu excepţia înaltelor oficialităţi. Presteign se plimba încolo şi încoace, stăvilindu-şi în mod evident nerăbdarea clocotitoare. Nu înjura niciodată, dar vizibila sa reţinere era mai terifiantă decât blasfemiile.

— Foyle, rosti el cu glasul sufocat. Un banal matelot. Un zero. Un jeg. Drojdia cloacei. Însă omul ăsta, numai el, stă între mine şi…

— Dacă eşti amabil, Presteign, îl întrerupse timid Aprodul. Este ora unsprezece după Zona de Est şi ora opt după Zona Pacificului.

— Poftim?

— Dacă eşti amabil, Presteign, şi dacă pot să-ţi reamintesc, la ora nouă după fusul Zonei Pacificului are loc o ceremonie de lansare. Urma s-o prezidezi la şantierele navale din Vancouver.

— Ce lansare?

— Noul nostru cargobot, *Prinţesa* Presteign. Stabilirea contactului de transmisie tridimensională cu şantierul naval ne va lua ceva timp, aşa c-ar fi mai bine…

— Personal voi participa.

— Personal? – şi Aprodul se clătină pe picioare. Dar nu putem ajunge într-o oră pe calea aerului la Vancouver, Presteign. Trebuie…

— Jauntez! se răsti Presteign de la Presteign.

Într-atât era de agitat.

Uluit şi îngrozit, personalul făcu pregătirile în grabă. Câţiva mesageri jauntară înainte, pentru a preveni oficiile presteign din toată ţara, iar platformele private de

jauntare fură degajate. Presteign fu condus la platforma din sediul său de la New York. Era rotundă, într-o odaie cu tapiserii negre, fără ferestre – camuflări şi mascări necesare pentru a împiedica persoanele neautorizate să-i descopere şi memoreze coordonatele. Din acelaşi motiv, toate locuinţele şi birourile aveau ferestre unisens şi labirinturi de confuzie înapoia uşilor.

Pentru a jaunta, un om trebuia (printre altele) să ştie cu exactitate unde se afla şi încotro se îndrepta, pentru că altfel avea prea puţine speranţe de a ajunge viu indiferent unde. Să jauntezi dintr-un punct de pornire nedeterminat era tot atât de imposibil, pe cât era să ajungi la o destinaţie necunoscută. Ca şi trasul cu pistolul, trebuia să ştii încotro să ţinteşti şi care capăt al armei să-l ţii în mână. Totuşi, o privire aruncată pe vreo fereastră sau vreo uşă putea fi suficientă pentru a-i îngădui cuiva să memoreze coordonatele L, E, S ale unui loc.

Presteign păşi pe platformă, vizualiză coordonatele destinaţiei sale din sediul de la Philadelphia şi văzu clar imaginea şi precis poziţia. Se relaxă şi amorsă un impuls concentrat de voinţă şi credinţă spre ţintă. Jauntă. Urmă un moment de ameţeală, în care i se împăienjeniră ochii. Platforma de la New York se înconjură ca de o ceaţă în urma lui; platforma de la Philadelphia parcă se materializă din ceaţă. Senzaţia de cădere îi fu imediat urmată de una de ridicare. Sosi. Aprodul şi alţi membri ai echipei lui se iviră respectuos după câteva clipe.

În acest fel, în jauntări de câte o sută şi două sute de kilometri, Presteign traversă continentul şi ajunse la şantierele navale din Vancouver exact la ora nouă dimineaţa, după fusul orar al Zonei Pacificului. Plecase de la New York la ora unsprezece. Câştigase două ore de zi. Devenise, şi acesta, un aspect comun într-o lume a jauntării.

Suprafaţa de doi kilometri pătraţi de beton neîngrădit (ce gard i-ar fi putut ţine piept unui jauntator?) semăna cu o masă albă acoperită cu bănuţi negri, dispuşi în cercuri

perfect concentrice. Priviţi mai de aproape, bănuţii se măreau şi deveneau gurile de treizeci de metri în diametru ale unor puţuri negre, săpate adânc în măruntaiele pământului. Fiecare gură circulară era înconjurată de clădiri din beton, birouri, vestiare, cantine.

Acelea erau puţurile de decolare şi aterizare, docurile uscate şi silozurile de construcţie ale şantierelor navale. Aidoma vapoarelor, navele spaţiale nu erau concepute pentru a-şi susţine propria greutate fără un sprijin împotriva apăsării gravitaţionale. Gravitaţia terestră normală ar fi zdrobit fuzelajul unei nave spaţiale ca pe coaja unui ou. Navele erau asamblate în puţuri adânci şi stăteau vertical în mijlocul unei reţele de pasarele şi planuri de construcţie, înconjurate şi susţinute prin ecrane antigravitaţionale. Decolau din puţuri similare, urcând pe fasciculele antigravitaţionale aidoma gâzelor care urcă pe stâlpul vertical de lumină al unui reflector, până când, finalmente, ajungeau la Limita Roche, de unde-şi puteau porni propriile motoare de propulsare. Navele care aterizau decuplau motoarele de propulsare şi coborau pe aceleaşi fascicule în puţuri.

Când intrară în şantierele de la Vancouver, Presteign şi suita lui văzură care silozuri erau în stare de utilizare. Din unele se înălţau boturile şi carcasele navelor spaţiale, ridicate deasupra solului cu câte un sfert sau jumătate din lungime de către ecranele antigravitaţionale, în timp ce lucrătorii de sub ele, din silozuri, le aduceau secţiunile pupa la nivelurile operaţionale cerute. Trei transportoare Presteign clasa V – *Vega, Vestal* şi *Vorga* – erau parţial ridicate în apropierea centrului şantierului, supuse la exfoliere şi replacare, aşa cum indicau licăririle fulgerătoare ale arzătoarelor termice din jurul *Vorgăi.*

La clădirea din beton pe care scria: INTRARE, grupul lui Presteign se opri înaintea unui indicator care anunţa:

AVERTISMENT: INTRAREA NEAUTORIZATĂ ÎN ACEASTĂ INCINTĂ VĂ PERICLITEAZĂ VIAŢA!

Întregului grup îi fură distribuite ecusoane pentru vizitatori; până şi Presteign de la Presteign primi unul. Şi-l prinse ascultător, ştiind perfect care ar fi fost rezultatul intrării fără ecusonul protector. Cortegiul porni mai departe, şerpuind prin silozuri până ajunse la puţul O-3, a cărui deschidere era împodobită cu pavilioane în culorile Presteign şi unde fusese ridicată o mică tribună.

Presteign fu salutat şi, la rândul său, îşi salută diverşii subordonaţi. Fanfara Presteign intonă imnul clanului, sonor şi metalic, dar unul dintre instrumente părea să fi înnebunit. O luase pe o notă ascuţită, care spori, uşor-uşor, până acoperi toată fanfara şi exclamaţiile de surprindere. Abia atunci Presteign îşi dădu seama că nu era sunetul unui instrument, ci alarma şantierului naval.

În şantier se afla un intrus, cineva care nu purta ecuson de identificare sau de vizitator. Câmpul radar al sistemului de protecţie fusese declanşat şi alarma urla. Printre răcnetele ei asurzitoare, Presteign auzea o mulţime de pocnituri, pe măsură ce paznicii şantierului jauntau de la tribună şi ocupau poziţii pe întregul perimetru al celor doi kilometri pătraţi de beton. Garda de Jauntare se strânse în jurul său cu priviri bănuitoare şi vigilente.

Un glas începu să răcnească de la difuzoarele de coordonare a defensivei:

— NECUNOSCUT PE ŞANTIER! NECUNOSCUT PE ŞANTIER, LA E DE LA EDWARD, NOUĂ! E DE LA EDWARD, NOUĂ! SE DEPLASEAZĂ PE JOS ÎNSPRE VEST!

— Cineva trebuie să fi pătruns prin efracţie! strigă Aprodul.

— Îmi dau seama, îi răspunse calm Presteign.

— Trebuie să fie un străin, dacă n-a jauntat.

— Îmi dau seama şi de asta.

— NECUNOSCUTUL SE APROPIE DE D DE LA DAVID, CINCI! D DE LA DAVID, CINCI! E TOT PE JOS! ALARMĂ, D DE LA DAVID, CINCI!

— Pentru Dumnezeu, ce intenţii are? exclamă Aprodul.

— Domnule, zise rece Presteign, cunoşti regula mea. Niciun asociat al clanului Presteign nu poate lua în deşert numele Divinităţii. Comportă-te cuviincios.

— NECUNOSCUTUL SE APROPIE DE C DE LA CHARLEY, CINCI! SE APROPIE DE C DE LA CHARLEY, CINCI!

Aprodul îl atinse pe Presteign pe braţ.

— Vine încoace, Presteign. Vrei, te rog, să te adăposteşti?

— Nu.

— Presteign, asupra ta s-au mai întreprins tentative de asasinare. Trei. Dacă nu…

— Cum ajung pe vârful acestei tribune?

— Presteign!

— Ajută-mă.

Ajutat de Aprodul care continua să protesteze isteric, Presteign se căţără în vârful tribunei, pentru a urmări de acolo puterea clanului Presteign acţionând împotriva pericolului. Dedesubt, zărea muncitori în combinezoane albe, ieşind în roiuri afară din silozuri, pentru a vedea spectacolul. Paznicii apăreau, pe măsură ce jauntau din sectoare îndepărtate spre punctul focal al acţiunii.

— NECUNOSCUTUL SE DEPLASEAZĂ SPRE SUD, CĂTRE B DE LA BAKER, TREI! B DE LA BAKER, TREI!

Presteign privi silozul B-3. Se ivi brusc o siluetă care alerga spre puţ, cotind, eschivând, ocolind, forţând. Era un bărbat uriaş, în haine albastre de spital, cu o claie sălbatică de păr negru şi chipul distorsionat, care de la distanţă părea pictat în culori livide. Îmbrăcămintea îi pâlpâia precum fulgerele îndepărtate, arsă de câmpul de inducţie protector al sistemului defensiv.

— ALARMĂ, B DE LA BAKER, TREI! SE APROPIE DE B DE LA BAKER, TREI!

Se auziră strigăte, şi un răpăit îndepărtat de focuri de armă, şi ţiuiturile pneumatice ale armelor cu lunetă. Cinci sau şase muncitori în alb săriră asupra intrusului. El îi risipi ca pe nişte popice şi continuă să se îndrepte spre B-

3, unde se zărea botul navei *Vorga.* Trecea ca trăsnetul printre muncitori şi paznici, pivotând, ciomăgind, înaintând implacabil.

Brusc se opri, vârî mâna în interiorul jachetei care ardea şi scoase un obiect negru. Cu gestul convulsiv al unui animal care se zbate în chinurile morţii, îi muşcă un capăt şi-l azvârli, puternic şi fără să şovăie, cu o boltă înaltă, către *Vorga*. În clipa următoare, fu doborât la pământ.

— EXPLOZIBIL! ADĂPOSTIŢI-VĂ! EXPLOZIBIL! ADĂPOSTIŢI-VĂ! EXPLOZIBIL! ADĂPOSTIŢI-VĂ!

— Presteign! chiţăi Aprodul.

Presteign se scutură, descotorosindu-se de el, şi privi obiectul care se ridică mult apoi coborî spre botul *Vorgăi,* rotindu-se şi scânteind în razele reci ale soarelui. La marginea puţului, fu prins de fasciculul antigravitaţional şi proiectat în sus, ca şi cum ar fi primit un gigantic bobârnac. Tot mai sus, mai sus, şi mai sus se învârti, cincizeci, o sută, cinci sute de metri. Urmă o strălucire orbitoare şi, peste o clipă, un bubuit titanic, ca de tunet, izbi timpanele şi făcu să se cutremure dinţii şi oasele.

Presteign se dezmetici şi cobori de pe tribună către podiumul de lansare. Puse degetul pe butonul care ar fi lansat-o pe *Prinţesa* Presteign.

— Aduceţi-mi-l pe bărbatul acela, dacă mai e viu, i se adresă el Aprodului, apoi apăsă butonul şi anunţă triumfător: Te botez… *Puterea* Presteign!

Patru

Camera Stelată din Castelul Presteign era o încăpere ovală cu panouri de culoarea fildeşului, încrustate cu oglinzi de aur înalte şi cu ferestre cu vitralii. Conţinea o orgă din aur, cu organist-robot de la Tiffany, o bibliotecă de cărţi cu cotoare aurite, cu bibliotecar-android pe scara mobilă de la rafturi, un birou Ludovic XV, cu secretară-android în faţa unui recorder manual cu memo-sferă, un bar american, cu barman-robot. Presteign ar fi preferat servitori umani, dar androizii şi roboţii păstrau secretele.

— Luaţi loc, căpitane Yeovil, zise el curtenitor. Dumnealui e domnul Regis Sheffield, care mă reprezintă în această chestiune. Tânărul de faţă este asistentul domnului Sheffield.

— Bunny este biblioteca mea juridică portabilă, mormăi Sheffield.

Presteign puse degetul pe un buton. Natura statică din Camera Stelată prinse viaţă. Organistul începu să cânte, bibliotecarul să sorteze cărţi, secretara să tasteze, barmanul să amestece cocteiluri. Era spectaculos, iar impactul, atent calculat de psihometricieni industriali, îi punea lui Presteign în mână frâiele discuţiei şi pe musafiri în dezavantaj.

— Căpitane Yeovil, vorbeaţi despre un bărbat pe nume Foyle? îi reaminti Presteign.

Căpitanul Peter Y'ang-Yeovil, de la Spionajul Central, se trăgea în mod direct din cărturarul Mencius şi aparţinea Tong[3]-ului de Informaţii al Forţelor Armate ale Planetelor Interioare. De două sute de ani, FAPI îşi lăsaseră activitatea de culegere de informaţii pe mâna chinezilor care, având o istorie de cinci mii de ani de subtilităţi atent cultivate, făcuseră minuni. Căpitanul Y'ang Yeovil era

[3] Tong, denumire dată societăţilor secrete înfiinţate în afara graniţelor Chinei, care se trag din Triade, societăţile criminale chinezeşti (n. *trad.).*

membru al temutei Societăţi a Oamenilor de Hârtie, adept al Plăsmuitorilor de Imagini Tientsin, Maestru al Superstiţiilor şi fluent în Limbajul Secret. Nu arăta a chinez.

Y'ang Yeovil ezită, pe deplin conştient de presiunile psihologice care operau împotriva sa. Îi examină lui Presteign chipul ascetic, de vasilisc, apoi privi expresia directă, agresivă a lui Sheffield şi pe tânărul zelos Bunny, ale cărui trăsături de iepuraş aveau un inconfundabil aer oriental. Trebuia să recâştige controlul asupra situaţiei ori să recurgă la un compromis. Deschise cu o mişcare pe flanc:

— Suntem înrudiţi cumva în interiorul a cincisprezece grade de consangvinitate? îl întrebă el pe Bunny în dialectul mandarin. Eu sunt din casa cărturarului Meng-Tse, căruia barbarii îi spun Mencius.

— Atunci, suntem duşmani ereditari, îi spuse Bunny într-o mandarină şovăitoare, fiindcă celebrul strămoş al liniei mele ereditare a fost destituit din funcţia de guvernator al provinciei Şan-tung în anul 342 Î.C. de către porcul râmător Meng-Tse.

— Cu toată politeţea, îţi voi rade sprâncenele incorect desenate, zise Y'ang Yeovil.

— Cu tot respectul, îţi scot eu mai întâi dinţii strâmbi, râse Bunny.

— Haideţi, domnilor! protestă Presteign.

— Reafirmăm o feudă de sânge veche de trei mii de ani, îi explică Y'ang Yeovil lui Presteign, care părea destul de tulburat de conversaţia şi de râsetele pe care nu le pricepea. După care, încercă un atac direct: Când terminaţi cu Foyle?

— Care Foyle? interveni Sheffield.

— Pe care Foyle îl aveţi?

— Există treisprezece asemenea persoane cu acest nume, asociate clanului Presteign.

— Un număr interesant. Ştiaţi, oare, c-am fost Maestru al Superstiţiilor? Într-o bună zi, ar trebui să vă arăt

Misterul Oglindeşte-şi-Ascultă. Mă refer la Foyle cel implicat azi-dimineaţă într-o tentativă asupra vieţii domnului Presteign.

— Presteign, îl corectă Presteign. Nu sunt „domnul”. Sunt Presteign de la Presteign.

— Trei tentative au fost întreprinse asupra vieţii lui Presteign, zise Sheffield. Trebuie să fiţi mai explicit.

— Toate trei azi-dimineaţă? Presteign trebuie să fi fost foarte ocupat, suspină Y’ang Yeovil. Sheffield se dovedea un oponent dârz. Ofiţerul de la Spionaj încercă o altă diversiune: Regret că Domnul Presto al nostru n-a fost mai explicit.

— Domnul Presto *al vostru?!* exclamă Presteign.

— Păi, da. Nu ştiaţi că unul dintre cei cinci sute de Presto este agent al nostru? Ciudat… Noi am considerat de la sine înţeles că veţi afla şi ne-am continuat operaţia de dezorientare.

Presteign păru îngrozit. Y’ang Yeovil îşi încrucişă picioarele şi continuă voios:

— Aceasta e slăbiciunea fundamentală în procedura curentă de spionaj: se începe cu subtilităţi, înainte ca subtilităţile să fie necesare.

— Este o cacealma! izbucni Presteign. Niciunul dintre Domnii Presto ai noştri n-ar fi putut avea habar de Gulliver Foyle.

— Mulţumesc, surâse Y’ang Yeovil. Acesta e Foyle pe care-l doresc. Când ni-l puteţi preda?

Sheffield se strâmbă către Presteign, apoi se întoarse către Y’ang Yeovil.

— Cine sunt aceşti „noi” din pluralul implicat? întrebă el.

— Spionajul Central.

— De ce îl doriţi?

— Dumneavoastră când faceţi dragoste cu o femeie: înainte sau după ce vă daţi jos hainele?

— Ce întrebare impertinentă!

— Ca şi a dumneavoastră. Când ni-l puteţi preda pe Foyle?

— Când ne arătaţi motivaţia.

— Cui s-o arătăm?

— Mie – şi Sheffield îşi înfipse un deget arătător masiv în palma cealaltă. Este o problemă civilă, care-i priveşte pe civili. Dacă nu sunt implicate materiale de război, personal de război sau strategia şi tactica unui război în curs de desfăşurare, jurisdicţia civilă prevalează întotdeauna.

— Cod 303 Apeluri Terrane 191, murmură Bunny.

— *Nomad*-ul transporta material de război.

— *Nomad*-ul transporta lingouri de platină la Banca Marte, se răsti Presteign. Dacă banii sunt o…

— *Eu* conduc discuţia asta, îl întrerupse Sheffield, apoi se întoarse către Y'ang Yeovil: Numiţi materialul de război.

O asemenea solicitare directă îl lăsă fără replică pe Y'ang Yeovil. Ştia că elementul central al situaţiei *Nomadului* îl constituia prezenţa la bordul navei a zece kilograme de PirE, toată cantitatea din lume, probabil de neînlocuit acum, după ce descoperitorul ei dispăruse. Ştia că Sheffield ştia că amândoi ştiau asta. Plecase de la ideea că Sheffield ar fi preferat să nu se pomenească de PirE. Şi totuşi, iată că-l provoca să numească nenumitul.

Încercă să răspundă la francheţe prin francheţe:

— În regulă, domnilor. Îl voi numi chiar acum. *Nomad*-ul transporta zece kilograme dintr-o substanţă numită PirE.

Presteign tresări; Sheffield îi făcu semn să tacă.

— Ce este PirE?

— Potrivit rapoartelor noastre…

— De la Domnul Presto de la Presteign?

— Ei, aia a fost o cacealma – şi Y'ang Yeovil râse şi pentru moment recăpătă controlul asupra dialogului: Potrivit Spionajului, PirE a fost fabricat pentru Presteign de un individ care ulterior a dispărut. PirE este un aliaj, un pirofor. Asta-i tot ce ştim cu certitudine. Avem, însă, şi unele rapoarte neclare… Rapoarte incredibile din partea unor agenţi reputaţi. Dacă numai o fracţiune din deducţiile noastre sunt corecte, PirE ar putea însemna diferenţa dintre victorie şi înfrângere.

— Prostii. N-a fost niciodată creat vreun material de război care să producă un avantaj atât de substanţial.

— Nu? Să v-amintesc de bomba cu fisiune din 1945, de instalaţiile antigravitaţionale Nul-G din 2022, de Ecranul Radar de Câmp General al lui Talley din 2194. Un material poate să creeze adesea un avantaj, mai ales dacă există posibilitatea ca inamicul să-l obţină primul.

— Acum nu mai există o asemenea posibilitate.

— Recunoaşteţi importanţa PirE-ului. Vă mulţumesc.

— Nu recunosc nimic; neg totul.

— Spionajul Central este pregătit să ofere un schimb. Un om contra unui om. Inventatorul PirE-ului contra lui Gully Foyle.

— Îl aveţi? întrebă Sheffield. Atunci de ce ne bateţi la cap cu Foyle?

— Pentru că avem un cadavru! izbucni Y’ang Yeovil. Comandamentul Sateliţilor Exteriori l-a ţinut şase luni pe Lassell, unde a încercat să extragă informaţii de la el. L-am recuperat de acolo printr-un raid, care s-a soldat cu 79 la sută pierderi. Am recuperat un cadavru. Tot nu ştim dacă nu cumva Sateliţii Exteriori au râs în hohote pe seama noastră, lăsându-ne să recuperăm un trup fără viaţă. Tot nu ştim cât au scos de la el.

Presteign tresări brusc, auzind asta. Degetele lui aspre începură să bată lent şi apăsat în masă.

— La naiba! se burzului Y’ang Yeovil. Nu puteţi recunoaşte o criză, Sheffield? Facem echilibristică pe marginea prăpastiei. De ce dracu-l susţineţi pe Presteign în afacerea asta neonorabilă? Sunteţi liderul partidului liberal… Cel mai mare patriot al Terrei. Sunteţi cel mai mare duşman politic al lui Presteign. Trădaţi-l, nu fiţi prost, până nu ne trădează el pe toţi!

— Căpitane Yeovil, interveni Presteign pe un ton glacial şi înveninat. Exprimările acestea nu pot fi încurajate.

— Ne dorim şi avem nevoie de PirE, continuă Y’ang Yeovil. Va trebui să investigăm acele zece kilograme, să redescoperim procedeul de sinteză, să învăţăm să-l

combinăm cu efortul de război... şi toate astea până nu ne-o iau înainte Sateliţii Exteriori, dacă nu ne-au şi luat-o deja. Şi totuşi, Presteign refuză să coopereze? De ce? Fiindcă el se opune partidului aflat la putere. Nu doreşte victorii militare pentru liberali. Ar prefera ca noi să pierdem războiul de dragul politicii, deoarece bogătaşii ca Presteign nu pierd niciodată. Veniţi-vă în fire, Sheffield! Sunteţi ţinut în loc de un trădător. Pentru Dumnezeu, ce-ncercaţi să faceţi?

Înainte ca Sheffield să-i fi putut răspunde, un ciocănit discret se auzi în uşa Camerei Stelate şi fu introdus Saul Dagenham. Într-o vreme, Dagenham fusese unul dintre cei mai celebri cercetători de pe Planetele Interioare, un fizician cu o intuiţie inspirată, o memorie absolută şi un creier echivalent cu un calculator de ordinul al şaselea. Dar în Deşertul Tycho se petrecuse un accident şi Dagenham scăpase din explozia de fisiune care ar fi trebuit să-l omoare. Îl transformase, însă, într-un individ periculos de radioactiv; îl făcuse „fierbinte”; îl preschimbase într-o „Mary-cu-Tifosul”[4] din secolul XXV.

Guvernul Planetelor Interioare îl plătea cu 25.000 ¢r pe an pentru a lua măsuri preventive, pe care se spera că le respecta. Dagenham evita contactul fizic cu orice persoană timp de mai mult de cinci minute pe zi. Nu putea staţiona în nicio altă încăpere decât a sa timp de mai mult de treizeci de minute pe zi. Controlat şi plătit de Planetele Interioare pentru a se izola, renunţase la cercetare şi clădise colosul care era Firma de Curierat Dagenham S.A.

Când zări cadavrul scund şi blond, cu pielea plumburie şi zâmbet de cap-de-mort, care intrase în Camera Stelată, Y’ang Yeovil ştiu că înfrângerea îi era asigurată în acea întâlnire. Nu le putea face faţă celor trei bărbaţi laolaltă.

[4] Mary Mallon (1869-1938), supranumită *Typhoid Mary,* cea dintâi persoană din Statele Unite identificată ca purtătoare a febrei tifoide, ea însăşi rămânând imună la boală. Cât a lucrat ca bucătăreasă, ar fi transmis boala unui număr de 53 de persoane, dintre care trei au murit *(n. trad.).*

Se ridică imediat.

— Voi obţine un ordin al Amiralităţii pentru Foyle, zise el. Din punctul de vedere al Spionajului, negocierile au încetat. De acum încolo, suntem pe picior de război.

— Căpitanul Yeovil pleacă! strigă Presteign către ofiţerul Gărzii de Jauntare, care-l condusese înăuntru pe Dagenham. Te rog, condu-l până la ieşire prin labirint.

Y'ang Yeovil aşteptă până când ofiţerul sosi lângă el şi-şi înclină capul. Apoi, când bărbatul îi indică politicos uşa, se uită ţintă la Presteign, îi surâse ironic şi dispăru dintr-odată, cu un pocnet uşor.

— Presteign! exclamă Bunny. A jauntat! Această cameră nu e oarbă pentru el. A…

— Evident, zise Presteign pe un ton glacial. Informează-l pe Majordomul-şef, îl instrui el pe ofiţerul uluit din Gardă. Coordonatele Camerei Stelate nu mai sunt secrete. Trebuie schimbate în următoarele douăzeci şi patru de ore. Iar acum, domnule Dagenham…

— Un minut, zise Dagenham. E vorba de acel ordin al Amiralităţii…

Fără scuză sau explicaţie, dispăru şi el. Presteign îşi arcui sprâncenele.

— Alt cunoscător al secretului Camerei Stelate, murmură el. Cel puţin a avut tactul de a-şi tăinui ştiinţa respectivă, până după ce secretul a fost făcut public.

Dagenham reapăru.

— N-avea rost să irosesc timp, trecând de două ori prin labirint, zise el. Am dat ordine la Washington. Yeovil va fi reţinut; două ore garantat, trei ore probabil, patru ore posibil.

— Cum îl reţin? întrebă Bunny.

Dagenham îi oferi surâsul său de cap-de-mort:

— Operaţie FFCC standard a Firmei de Curierat Dagenham: farmec, fantastic, confuzie, catastrofă… Vom avea nevoie de toate cele patru ore. La naiba! Ţi-am stricat păpuşile, Presteign – fiindcă roboţii începuseră brusc să se comporte aberant, după ce radiaţiile dure ale lui

Dagenham le penetraseră sistemele electronice. Oricum, nu contează, plec imediat.

— Şi Foyle? întrebă Presteign.

— Deocamdată, nimic, zise Dagenham, rânjind iar ca o hârcă. Este realmente unic. Am încercat asupra lui toate drogurile şi procedurile standard… Nimic. La exterior, nu e decât un astronaut banal… dacă-i ignori tatuajul de pe faţă… Dar la interior e din oţel. A pus ceva stăpânire pe el şi nu vrea să mai cedeze.

— Ce a pus stăpânire pe el? întrebă Sheffield.

— Sper să aflu.

— Cum?

— Nu întreba; să nu devii şi dumneata complice. Ai pregătit o navă, Presteign?

Presteign încuviinţă din cap.

— Nu garantez că *Nomad*-ul mai există, ca să-l putem găsi, dar, dacă există, va trebui s-o luăm înaintea Marinei. Cadrul legal e pregătit, Sheffield?

— Da. Sper că nu va fi nevoie să-l folosim.

— Şi eu sper la fel; totuşi, repet, nu garantez. Perfect. Aşteptaţi instrucţiunile mele. Mă duc să-l frâng pe Foyle.

— Unde-l ţii?

Dagenham clătină din cap.

— Camera aceasta nu e sigură – şi dispăru.

Jauntă pe ruta Cincinnati – New Orléans – Monterey, până la Ciudad de Mexico, unde-şi făcu apariţia în Aripa Psihiatrie a giganticului spital al Universităţilor Terrane Combinate. „Aripă” nu era nici pe departe o denumire adecvată pentru secţiunea aceea, care ocupa un cartier întreg din metropola care era spitalul. Dagenham jauntă la nivelul 43 al Diviziei Terapie şi privi cuva izolată în care Foyle plutea inconştient. Se uită la domnii bărboşi, distinşi, care aveau grijă de el.

— Salut, Fritz.

— Salut, Saul.

— A dracului chestie ca şeful Psihiatriei să aibă grijă de un pacient pentru mine!

— Cred că-ţi datorăm nişte favoruri, Saul.
— Încă te mai gândeşti la Deşertul Tycho? Eu am şi uitat. Îţi afectez aripa cu radiaţiile mele?
— Am ecranat totul.
— Eşti gata să te murdăreşti pe mâini?
— Aş fi dorit să ştiu ce cauţi.
— Informaţii.
— Şi, ca să le obţii, trebuie să transformi departamentul meu terapeutic într-o inchiziţie?
— Aşa m-am gândit.
— De ce nu foloseşti droguri obişnuite?
— Le-am încercat deja. Nu merg. Ăsta de-aici nu-i un om obişnuit.
— Ştii că este ilegal.
— Ştiu. Te-ai răzgândit? Vrei să baţi în retragere? Cu un sfert de milion, îţi pot dubla echipamentele.
— Nu, Saul. Îţi vom fi mereu datori.
— Atunci, să-i dăm drumul. Mai întâi Teatrul Coşmarurilor.
Cuva fu împinsă pe un coridor, într-o încăpere capitonată de zece metri pătraţi. Era unul dintre experimentele non-standard ale terapiei. Teatrul Coşmarurilor fusese o tentativă mai veche de a-i şoca pe schizofrenici, scopul fiind să fie făcuţi să revină în lumea obiectivă, transformând lumea fantasmagorică în care se refugiau ei într-una de nelocuit. Dar sfărâmarea şi sfâşierea emoţiilor pacienţilor se dovedise un tratament prea crud şi nesigur.
De dragul lui Dagenham, şeful Psihiatriei ştersese de praf proiectoarele vizuale 3-D şi reconectase toate proiectoarele senzoriale. Foyle fu extras din cuvă, i se făcu o injecţie regeneratoare şi fu lăsat în centrul podelei. Fu apoi evacuată cuva, stinse luminile şi toţi cei de faţă intrară în cabina de comandă camuflată. De acolo, activară proiectoarele.
Toţi copiii din lume îşi imaginează că lumile lor fantastice sunt unice. Psihiatria ştie, însă, că bucuriile şi

ororile fanteziilor private reprezintă o moştenire comună, împărtăşită de toată omenirea. Temeri, vinovăţii, groaze şi ruşini – oamenii le-ar putea schimba între ei şi nimeni n-ar sesiza diferenţa. Divizia Terapie din Spitalul Combinat înregistrase mii de benzi emoţionale şi le sintetizase într-un unic, atotcuprinzător şi atot-îngrozitor spectacol pus în scenă în Teatrul Coşmarurilor.

Foyle se trezi, gâfâind şi asudând, şi nici măcar nu ştiu că se trezise. Era prins în strânsoarea eumenidelor cu şerpi în loc de păr şi ochi injectaţi de sânge. Era urmărit, capturat, azvârlit de la înălţimi, ars, jupuit, tras pe roată, infestat cu paraziţi, devorat. Urlă. Alergă. Radarul Câmp-Hobble din Teatrul Coşmarurilor îi stânjenea mersul şi i-l preschimba în ralantiul oribil al alergărilor din vise. Iar prin cacofonia de scrâşnete, ţipete, gemete şi urmăriri, care-i asalta urechile, firul unui glas murmura insistent:

— Unde e *Nomad*-ul unde e *Nomad*-ul unde e *Nomad*-ul unde e *Nomad*-ul unde e *Nomad*-ul!

— *Vorga,* croncăni Foyle. *Vorga.*

Propria-i fixaţie i se inoculase. Propriu-i coşmar îl imunizase.

— Unde e *Nomad*-ul? Unde ai lăsat *Nomad*-ul? Ce s-a întâmplat cu *Nomad*-ul? Unde e *Nomad*-ul?

— *Vorga!* urlă Foyle. *Vorga! Vorga! Vorga!*

În cabina de comandă, Dagenham blestemă. Şeful Psihiatriei, care monitoriza proiectoarele, îşi privi ceasul.

— Un minut şi patruzeci şi cinci de secunde, Saul. Mai mult de atât nu poate rezista.

— Trebuie să cedeze. Dă-i efectul final.

Foyle fu îngropat de viu – lent, inexorabil, hidos. Fu purtat în jos, în străfunduri întunecate şi închis într-un noroi puturos care oprea lumina şi aerul. Se sufoca lent, în timp ce o voce îndepărtată bubuia:

— UNDE E *NOMAD*-UL? UNDE AI LĂSAT *NOMAD*-UL? POŢI SCĂPA DACĂ-L GĂSEŞTI PE *NOMAD.* UNDE E *NOMAD*-UL?

Însă Foyle se întorsese la bordul *Nomad*-ului, în

coşciugul său fără lumină şi fără aer, plutind confortabil între punte şi tavan. Luă poziţia de făt şi se pregăti să doarmă. Era mulţumit. Avea să scape. Avea s-o găsească pe *Vorga.*

— Blestemat impenetrabil! înjură Dagenham. Fritz, până acum a mai rezistat cineva Teatrului Coşmarurilor?

— Nu mulţi. Ai dreptate, Saul. Ăsta nu-i un om obişnuit.

— Trebuie rupt în bucăţele. Bine, dă-o dracului, chestia asta! Să încercăm în continuare Starea Megal. Actorii sunt pregătiţi?

— Da.

— Atunci, să-i dăm drumul.

Iluziile grandorii se pot îndrepta în şase direcţii. Starea Megal (prescurtarea de la Megalomanie) reprezenta o tehnică dramatică de diagnoză, în terapie, pentru stabilirea şi trasarea unui curs specific de megalomanie.

Foyle se trezi într-un pat luxos cu baldachin. Se găsea într-un dormitor cu brocarturi, tapetat cu catifea. Se uită în jur, curios. Raze solare blânde se filtrau printre jaluzelele de la ferestre. În partea opusă a odăii, un valet aşeza nişte haine cu grijă.

— Hei… mârâi Foyle.

Valetul se întoarse:

— Bună dimineaţa, domnule Fourmyle, murmură el.

— Ce?

— Este o dimineaţă frumoasă, domnule. V-am pregătit costumul maro cu dunguliţe în diagonală şi pantofii din piele de căprioară, domnule.

— Care-i treaba, tu?

— Am… – şi valetul se uită la el nedumerit: S-a întâmplat ceva, domnule Fourmyle?

— Cum îmi zici, neamule?

— Pe numele dumneavoastră, domnule.

— Numele meu ieste… cum, Fourmyle? – şi Foyle se ridică în capul oaselor în pat. Nu, neamule, nu ieste. Foyle. Gully Foyle, ăsta-i numele meu, io.

Valetul îşi muşcă uşor buza.

— O clipă, domnule…

Ieşi din cameră şi strigă. Apoi şopti ceva. O fată drăguţă, îmbrăcată în alb, apăru în fugă în dormitor şi se aşeză pe marginea patului. Îl prinse pe Foyle de mâini şi-l privi în ochi. Avea chipul tulburat.

— Dragule, dragule, dragule, şopti ea. Doar nu începi din nou cu chestia aceea, nu? Doctorul a jurat c-ai depăşit momentul.

— Ce să-ncep din nou?

— Toată aiureala aceea cu Gulliver Foyle, că eşti un simplu matelot şi că…

— Io chiar *sunt* Gully Foyle. Aşa mă cheamă, io, Gully Foyle.

— Iubitule, nu eşti! Aceea nu-i decât o iluzie pe care o ai de mai multe săptămâni. Ai muncit prea mult şi ai băut prea mult.

— Am fost Gully Foyle toată viaţa, io.

— Da, ştiu, dragule. Aşa ţi s-a părut. Dar nu eşti! Eşti Geoffrey Fourmyle. *Celebrul* Geoffrey Fourmyle. Eşti… Of, ce rost are să-ţi spun? Îmbracă-te, iubitule. Trebuie să cobori. Cei de la biroul tău sunt disperaţi.

Foyle îi îngădui valetului să-l îmbrace şi coborî scara, simţindu-se ameţit. Fata drăguţă, care-l adora în mod evident, îl conduse printr-un studio enorm, ticsit cu mese de desen, şevalete şi pânze pe jumătate terminate. Îl purtă printr-o sală vastă plină cu birouri, cartoteci, afişaje bursiere, funcţionari, secretare, personal. Intrară într-un laborator înalt, care era tapetat cu sticlă şi crom. Arzătoare pâlpâiau şi şuierau; fluide viu colorate bolboroseau şi fierbeau; se simţea un iz plăcut de substanţe chimice interesante şi de experimente bizare.

— Ce-s toate astea? întrebă Foyle.

Fata îl aşeză într-un fotoliu pluşat, lângă un birou enorm, acoperit cu hârtii mâzgălite cu simboluri fascinante. Pe unele dintre ele, Foyle zări numele Geoffrey Fourmyle – o semnătură impunătoare, autoritară.

— Ie-o greşeală aiurită, aia-i, începu el.

Fata îi făcu semn să tacă:

— Uite-l pe doctorul Regan. Îţi explică el.

Un domn impresionant, cu gesturi precise, liniştitoare, se apropie de Foyle, îi atinse pulsul, îi inspectă pupilele şi încuviinţă mulţumit din cap.

— Bine, zise el. Excelent! Domnule Fourmyle, te apropii de refacerea completă. Vrei, te rog, să mă asculţi pentru câteva momente?

Foyle încuviinţă şi el, în tăcere.

— Nu-ţi aminteşti nimic din trecut. Ai doar nişte false memorii. Ai fost suprasolicitat de muncă. Eşti un om important şi tensiunile la care ai fost supus au fost prea numeroase. Acum o lună, ai început să bei mult… Nu, nu, inutil să negi. Ai băut. Te-ai pierdut.

— Am…

— Ai devenit convins că nu eşti celebrul Jeff Fourmyle. O tentativă infantilă de fugă de responsabilitate. Ţi-ai închipuit c-ai fi un astronaut banal pe nume Foyle. Gulliver Foyle, da? Cu un număr ciudat…

— Gully Foyle. AS-128/127:006. Da’ ăsta-s io. Ăsta…

— Nu eşti dumneata. *Acesta* eşti dumneata – şi doctorul Regan făcu un gest cu mâna spre birourile care se vedeau prin peretele de sticlă transparentă. Îţi poţi regăsi adevărata memorie, numai dacă o abandonezi pe cea veche. Toată această lealitate glorioasă este a dumitale, dacă te putem ajuta să te lepezi de visul cu astronautul. Se aplecă în faţă şi ochelarii lui bine lustruiţi sclipiră hipnotic: Reconstruieşte-ţi amănunţit această memorie falsă, iar eu o voi distruge. Unde-ţi imaginezi c-ai lăsat nava spaţială, *Nomad*-ul? Cum ai scăpat? Unde-ţi imaginezi că se află *Nomad*-ul acum?

Foyle se clătină înaintea fascinaţiei romantice a scenei care părea atât de lesne de atins.

— Mi se pare c-am lăsat *Nomad*-ul în…

Dar se opri brusc. Un chip diavolesc se holba la el, reflectat de ochelarii doctorului Regan… O mască hidoasă de tigru, având înscris pe fruntea distorsionată cuvântul

N♂MAD. Foyle se ridică în picioare:

— Mincinoşilor! mârâi el. Sunt real, io. Asta de-aici ie făcătură. Ce mi s-a-ntâmplat ie real. Sunt real, io.

Saul Dagenham intră în laborator.

— Gata! Stop! zise el. Este un fiasco.

Scena plină de animaţie din laborator, oficiu şi studio se încheie. Actorii se retraseră în tăcere, fără să-i arunce măcar o privire lui Foyle. Dagenham îşi afişă surâsul de cap-de-mort.

— Un dur, aşa-i? Cu adevărat unic eşti. Numele meu este Saul Dagenham. Dispunem de cinci minute pentru a sta de vorbă. Haide în grădină.

Grădina Sedativă de pe terasa clădirii Terapiei reprezenta un triumf al planificării terapeutice. Toate perspectivele, toate culorile, toate contururile fuseseră concepute să pacifice ostilitatea, să domolească rezistenţa, să topească mânia, să evaporeze isteria, să absoarbă melancolia şi depresia.

— Stai jos, zise Dagenham şi făcu semn cu mâna spre o băncuţă de lângă un iaz, în care clipoceau unde cristaline. Nu încerca să jauntezi – eşti drogat. Va trebui să mă mişc întruna. Nu mă pot apropia de tine prea mult. Sunt „fierbinte". Ştii ce înseamnă asta?

Foyle scutură ursuz din cap. Dagenham îşi făcu palmele căuş în jurul florii învăpăiate a unei orhidee şi le ţinu acolo timp de o clipă.

— Uită-te la floarea asta, zise el. O să vezi – şi porni pe o potecă, după care se întoarse brusc: Ai dreptate, bineînţeles. Tot ce ţi s-a întâmplat e real… Dar, de fapt, ce s-a întâmplat?

— Du-te dracu', mârâi Foyle.

— Să ştii că te admir.

— Du-te dracu'.

— În modul tău primitiv, ai şi ingeniozitate, şi curaj. Eşti un Cro-Magnon, Foyle. Te-am cercetat. Bomba pe care ai aruncat-o în şantierul naval Presteign a fost minunată şi aproape c-ai ruinat Spitalul General pentru a face rost de

bani şi de materiale – şi Dagenham enumeră pe degete: Ai jefuit dulăpioare, ai furat din salonul orbilor, ai furat medicamente din farmacie, ai furat aparatură din magaziile laboratoarelor…

— Du-te dracu', tu.

— Spune-mi, totuşi, ce ai cu Presteign? De ce ai încercat să-i arunci în aer şantierul naval? Mi s-a spus c-ai năvălit înăuntru şi ai început să goneşti ca un nebun printre silozuri. Ce încercai să faci?

— Du-te dracu'.

Dagenham zâmbi:

— Dacă este să stăm de vorbă, zise el, va trebui să-ţi susţii partea de dialog. Conversaţia îţi devine monotonă. Ce s-a întâmplat cu *Nomad*-ul?

— Nu ştiu despre *Nomad,* nimic.

— Ultima consemnare a prezenţei acelei nave datează de peste şapte luni. Apoi… *spurlos versenkt*[5]*.* Eşti unicul supravieţuitor? Şi ce ai făcut în tot acest timp? Ţi-ai decorat faţa?

— Nu ştiu despre *Nomad,* nimic.

— Nu, Foyle, nu, asta nu ţine. Ai tatuat cuvântul *Nomad* pe toată faţa. Spionajul a verificat şi a descoperit că te aflai la bordul *Nomad*-ului când a plecat în cursă. Foyle, Gulliver: AS-128/127:006, ajutor de mecanic clasa IE. Şi, de parcă toate astea n-ar fi suficiente pentru a panica Spionajul, te întorci într-un iaht privat care a dispărut de cincizeci de ani. Tipule, e ca şi cum ai utiliza un furnal ca să-ţi încălzeşti mâncarea. Spionajul vrea răspunsuri la toate întrebările astea. Şi ar trebui să ştii cum extrage Spionajul Central răspunsurile de la oameni.

Foyle tresări. Dagenham încuviinţă din cap, când văzu că substratul cuvintelor sale fusese înţeles.

— Tocmai de aceea cred că vei asculta glasul raţiunii. Dorim informaţii, Foyle. Recunosc: am încercat să te păcălesc pentru a le obţine. Recunosc: am dat greş, pentru

---

[5] Scufundată fără urmă (în lb. germană în original – *n. trad.).*

că eşti prea dur. Acum îţi ofer un târg onest. Cooperează şi te protejăm. Dacă nu cooperezi, îţi vei petrece vreo cinci ani într-un laborator al Spionajului, unde o să fii ciopârţit bucăţică cu bucăţică pentru aceleaşi informaţii.

Nu procesul ciopârţirii îl înspăimântă pe Foyle, ci ideea că şi-ar fi putut pierde libertatea. Îi trebuia să fie liber ca să se răzbune, să strângă bani şi s-o regăsească pe *Vorga,* s-o rupă, s-o sfâşie şi s-o dezmembreze pe *Vorga.*

— Ce fel de târg? întrebă el.

— Spune-ne ce s-a întâmplat cu *Nomad*-ul şi unde ai lăsat nava.

— De ce, neamule?

— De ce? Din cauza recuperării, neamule.

— Nu-i nimic dă recuperat. O epavă, atâta tot.

— Până şi dintr-o epavă se poate recupera ceva.

— Ce vrei să zici, c-ai zbura un milion dă kilometri numa' ca să culegi piese? Nu mă lua dă prost, neamule.

— Bine, zise Dagenham exasperat. E vorba de încărcătură.

— *Nomad*-ul a fost sfâşiat. S-a dus încărcătura.

— A fost o încărcătură despre care nu ştiai tu, îi mărturisi Dagenham confidenţial. *Nomad*-ul transporta lingouri de platină la Banca Marte. Din când în când, băncile trebuie să-şi regleze conturile. În mod normal, comerţul interplanetar este îndeajuns de mare pentru ca respectivele conturi să poată fi echilibrate pe hârtie. Războiul a subminat, însă, comerţul normal şi Banca Marte a descoperit că Presteign îi datora douăzeci de milioane de credite şi nu dispunea de nicio cale prin care să trimită banii, altfel decât în mod direct, fizic. Presteign a expediat banii sub formă de lingouri de platină încărcate la bordul *Nomad*ului. Au fost închise în seiful casierului.

— Douăzeci dă milioane, şopti Foyle.

— Plus-minus câteva mii. Nava era asigurată, dar asta nu înseamnă decât că asigurătorii Bo'ness & Uig capătă drepturile de recuperare, iar ei sunt încă şi mai duri decât Presteign. Ar fi, totuşi, vorba şi despre o recompensă

pentru tine. Să zicem… douăzeci de mii de credite.

— Douăzeci dă milioane, şopti Foyle din nou.

— Presupunem că o navă de-a Sateliţilor Exteriori a interceptat *Nomad*-ul undeva pe parcurs şi l-a atacat. Cei din nava aia n-au urcat la bordul *Nomadu*-lui ca să-l jefuiască, pentru că atunci nu te-ar fi lăsat pe tine în viaţă. Asta înseamnă că seiful casierului este încă… M-asculţi, Foyle?

Dar Foyle nu-l asculta. El vedea douăzeci de milioane… nu douăzeci de mii… cele douăzeci de *milioane* în lingouri de platină ca pe o şosea largă spre *Vorga.* Adio furturi mărunte din dulăpioare şi laboratoare; douăzeci de milioane ca s-o abordeze şi s-o distrugă pe *Vorga.*

— Foyle!

Foyle se trezi din visare. Se uită la Dagenham.

— Nu ştiu despre *Nomad,* nimic, zise el.

— Ce dracu' te-a mai apucat acum? De ce faci iarăşi pe prostul?

— Nu ştiu despre *Nomad,* nimic.

— Îţi ofer o recompensă corectă. Un astronaut îşi poate face de cap al dracului de mult cu douăzeci de mii de credite… îşi poate face de cap un an întreg. Ce vrei mai mult?

— Nu ştiu despre *Nomad,* nimic.

— Foyle, alege – noi sau Spionajul.

— Nu ieşti atâ' dă doritor să pună iei mâna pă mine, altfel n-ai fi făcut toate astea. Oricum, ie degeaba. Nu ştiu despre *Nomad,* nimic.

— Fire-ai tu să fii al…

Dagenham încercă să-şi înăbuşe furia. Îi dezvăluise cam prea multe acestei creaturi viclene şi primitive.

— Ai dreptate, zise el. Nu dorim ca Spionajul să pună mâna pe tine. Am făcut, însă, propriile noastre pregătiri – şi glasul i se înăspri: Crezi că poţi s-o faci pe prostul şi să ne fraiereşti. Crezi că poţi să ne părăseşti şi să fluieri după *Nomad.* Ba chiar îţi trece prin cap c-ai putea s-ajungi înaintea noastră şi să-l recuperezi.

— Nu, zise Foyle.

— Ascultă cu atenţie. La New York, ne aşteaptă un avocat care a pregătit împotriva ta un dosar penal de piraterie; piraterie în spaţiul cosmic, crimă şi jaf. Te acuzăm de cât mai multe delicte cu putinţă. Presteign va obţine condamnarea ta în douăzeci şi patru de ore. Dacă ai cazier, indiferent de ce fel, asta înseamnă lobotomie. Or să-ţi taie partea de sus a ţestei şi-o să-ţi cauterizeze jumătate de creier, ca să te oprească să mai jauntezi vreodată.

Dagenham se opri şi-l privi apăsat pe Foyle. Văzându-l că scutura din cap, continuă:

— Dacă n-ai cazier, o să capeţi zece ani de „tratament medical”, cum i se spune în batjocură. În epoca noastră iluminată nu-i pedepsim pe criminali, ci îi vindecăm; iar tratamentul e mai groaznic decât pedeapsa. Or să te ascundă într-o gaură neagră, într-un spital-grotă. O să fii ţinut într-o beznă permanentă şi în detenţie solitară, ca să nu poţi să jauntezi afară. Or să pretindă că-ţi fac injecţii şi-ţi asigură terapie, dar, de fapt, o să putrezeşti în beznă. O să rămâi acolo şi o să putrezeşti până te decizi să vorbeşti. O să te ţinem acolo pe veci. Aşa că, decide-te!

— Nu ştiu nimic despre *Nomad.* Nimic! zise Foyle.

— Bine, se răsti Dagenham şi-i indică brusc floarea de orhidee pe care o cuprinsese cu palmele. Era mănată şi putrezea. Zise: Asta o să se-ntâmple şi cu tine.

Cinci

La sud de Saint-Girons, în apropiere de graniţa franco-spaniolă, se afla prăpastia cea mai adâncă din Franţa: Gouffre Martel – Abisul Martel. Cavernele sale se răsuceau pe distanţe de mulţi kilometri sub Pirinei. Era cel mai înfricoşător spital-cavernă de pe Terra. Niciun pacient nu jauntase vreodată din bezna lui absolută. Niciun pacient nu reuşise vreodată să se orienteze şi să înveţe coordonatele pentru jauntare ale adâncurilor lui întunecate.

Exceptând lobotomia prefrontală, existau doar trei moduri de a opri pe cineva să jaunteze: comoţia cerebrală provocată de o lovitură în cap, sedarea care-l împiedica să se concentreze şi tăinuirea coordonatelor de jauntare. În epoca jauntării, tăinuirea era considerată cea mai practică dintre cele trei.

Celulele care se înşirau de-a lungul pasajelor şerpuite din Abisul Martel erau tăiate direct în stâncă. Nu erau luminate niciodată. Coridoarele nu erau luminate niciodată. Lămpi în infraroşu ardeau în întuneric. Era o lumină neagră, vizibilă numai pentru gardienii şi îngrijitorii care purtau ochelari cu lentile special tratate. Pentru pacienţi nu exista, însă, decât tăcerea neagră din Abisul Martel, întreruptă de murmurul îndepărtat al apelor subterane.

Pentru Foyle, nu existau decât tăcerea, murmurul şi rutina de spital. La ora opt (în acest abis atemporal, putea să fie orice oră), era trezit de o sonerie. Se scula şi-şi primea masa de dimineaţă, adusă în celulă printr-un tub pneumatic. Trebuia consumată imediat, deoarece cănile şi farfuriile din surogat de porţelan se autodizolvau după cincisprezece minute. La opt şi treizeci de minute, uşa celulei se deschidea şi Foyle şi alte sute de pacienţi îşi târşâiau picioarele orbeşte pe coridoarele şerpuite spre Sanitaţie.

Aici, tot pe întuneric, erau procesaţi ca vitele într-un

abator: curăţaţi, bărbieriţi, iradiaţi, dezinfectaţi, dozaţi şi inoculaţi. Uniformele din hârtie le erau scoase şi expediate la fabrici, pentru a fi transformate în celuloză. Li se dădeau altele noi. După aceea, reveneau cu paşi târşâiţi în celulele lor, care fuseseră curăţate automat cât timp ei lipsiseră. În celulă, tot restul dimineţii, Foyle asculta interminabile discuţii terapeutice, prelegeri, călăuziri morale şi etice. Apoi se lăsa din nou tăcerea, întreruptă doar de murmurul apelor îndepărtate şi de paşii discreţi ai gardienilor cu ochelari de pe coridoare.

După-amiaza, venea rândul terapiei ocupaţionale. Ecranele TV din toate celulele se aprindeau şi pacienţii îşi întindeau mâinile în cadrul de umbră al ecranului. Vedeau tridimensional şi simţeau obiectele şi uneltele de acolo. Tăiau uniforme pentru spital, le coseau, fabricau diverse ustensile pentru bucătărie şi pregăteau mâncăruri. Deşi, de fapt, nu atingeau nimic niciodată, mişcările le erau transmise în ateliere, unde erau transpuse în realitate prin intermediul telecomenzilor. Întunericul şi tăcerea reveneau după numai o oră din această activitate relaxantă.

Totuşi, din când în când… o dată sau de două ori pe săptămână (poate o dată sau de două ori pe an), se auzea bufnitura înăbuşită a unei explozii îndepărtate. Zguduiturile erau îndeajuns de surprinzătoare, pentru a-l distrage pe Foyle de la gândul răzbunării pe care-l tot alimenta în răstimpurile de tăcere. Murmura întrebări către siluetele invizibile din jurul său, de la Sanitaţie.

— Ce sunt exploziile, alea?

— Explozii?

— Detonaţii. Le-aud departe, io.

— Jauntatorii Azurii.

— Ce?

— Jauntatorii Azurii. Din când în când, câte unul se satură. Nu mai poate rezista, iel. Jauntează spre cerul azuriu.

— Doamne!

— Da. Nu ştiu unde sunt, iei. Nu ştiu un’ se duc. Jauntează Azuriu în beznă… şi-i auzim explodând în munţi. Bum! Jauntatorii Azurii.

Era îngrozit, dar înţelegea. Bezna, tăcerea, monotonia distrugeau raţiunea şi aduceau disperare. Singurătatea era intolerabilă. Pacienţii îngropaţi în spitalul-închisoare din Abisul Martel abia aşteptau perioada matinală a Sanitaţiei, pentru ocazia de a şopti un cuvânt şi de a auzi un cuvânt. Însă fragmentele acelea nu erau îndeajuns şi-i apuca disperarea. Şi iarăşi răsuna câte o explozie în depărtare.

Uneori, suferinzii se atacau unii pe alţii şi atunci în Sanitaţie izbucnea o încăierare sălbatică. Era imediat stopată de gardienii cu ochelari, iar prelegerea matinală era comutată pe înregistrarea Fibrei Morale care predica Virtutea Răbdării.

Foyle învăţase înregistrările pe dinafară, fiecare pocnitură şi pârâit din benzi. Învăţase să urască vocile care predicau. Baritonul Înţelegător, Tenorul Voios, Basul Onest. Învăţase să-şi închidă urechile înaintea monotoniei terapeutice şi să-şi execute mecanic terapia ocupaţională, dar îi lipseau resursele de a rezista la nesfârşitele ore de solitudine. Furia nu era suficientă.

Pierduse socoteala zilelor, meselor, predicilor. De-acum, nu mai şoptea la Sanitaţie. Mintea îi plutea şi începuse să-i rătăcească. Îşi imagina că era iarăşi la bordul *Nomad*-ului, retrăindu-şi lupta pentru supravieţuire. După care, pierduse până şi priza aceea slabă pe iluzie şi începuse să se afunde tot mai mult în hăul catatoniei: în tăcerea uterină, în bezna uterină şi în somnul uterin.

Avea, uneori, vise fugare. O femeie-înger îi fredonase odată un refren. Altă dată îi cântase încetişor. A treia oară, o auzise spunând: „O, Doamne…” şi „La dracu’, Doamne!” şi „O…”, pe o tonalitate descendentă sfâşietoare.

El se afundase în abisul său personal, ascultând ce zicea ea.

— Există o cale de ieşire, îi şopti îngerul la ureche dulce, liniştitor.

Glasul îi era catifelat şi cald, totuşi ardea de mânie. Era glasul unui înger furios.

— Există o cale de ieşire.

Şoptea în urechea lui parcă de nicăieri şi dintr-odată, cu logica disperării, Foyle înţelese că exista o cale de ieşire din Abisul Martel. Fusese un prost că n-o văzuse până atunci.

— Da, cârâi el. Iexistă o cale dă ieşire.

Urmă un icnet slab, după aceea o întrebare abia şoptită:

— Cine-i acolo?

— Io, atât, zise Foyle. Mă ştii.

— Unde eşti?

— Aici. Unde-am fost mereu, io.

— Dar nu-i nimeni. Sunt singură.

— Trebuie să-ţi mulţumesc pentru ajutor.

— E rău când auzi glasuri, murmură îngerul furios. Primul pas către hău. Trebuie să m-opresc.

— Tu mi-ai arătat calea dă ieşire. Jauntarea Azurie.

— Jauntarea Azurie! Dumnezeule, înseamnă că-i de-adevăratelea. Vorbeşti graiul cloacei. Trebuie să fii real. Cine eşti?

— Gully Foyle.

— Dar nu eşti în celula mea. Nu eşti nici măcar în apropiere. Bărbaţii sunt în cvadrantul nordic din Abisul Martel. Femeile sunt în sud. Eu sunt Sud-900. Tu ce eşti?

— Nord-111.

— Eşti la o jumătate de kilometru depărtare. Cum putem să… Asta-i, sigur că da! Linia Şoaptelor! Am crezut întotdeauna că e numai o legendă, dar e-adevărat. Funcţionează chiar acum.

— Mă duc, io, murmură Foyle. Jauntarea Azurie.

— Foyle, ascultă-mă. Uită de Jauntarea Azurie. Nu da cu piciorul la asta. E un miracol.

— Ce-i un miracol?

— În Abisul Martel, există o anomalie acustică… are loc în grotele subterane… o anomalie de ecouri, pasaje şi galerii murmurătoare. Internatele cele mai vechi o numesc

Linia Şoaptelor. Eu nu le-am crezut niciodată. Nimeni nu le-a crezut vreodată şi, totuşi, e adevărat. Noi doi vorbim pe Linia Şoaptelor. Nimeni nu ne aude, doar noi. Putem sta de vorbă, Foyle. Putem plănui. Poate că putem evada.

*

Se numea Jisbella Mequeen. Era iute la mânie, independentă, inteligentă şi fusese internată pentru cinci ani în Abisul Martel sub acuzaţia de furt. Jisbella îi oferi lui Foyle o relatare voios de furioasă a felului cum se revoltase ea împotriva societăţii.

— Nu ştii ce-a făcut jauntarea din femei, Gully. Ne-a întemniţat, ne-a trimis înapoi în *seraglio.*

— Ce-i aia, fato?

— Harem. Un loc în care femeile sunt ţinute la răcoare. După o mie de ani de civilizaţie (aşa se spune aici), suntem iarăşi proprietatea cuiva. Jauntarea este un pericol atât de mare pentru virtutea noastră, pentru valoarea noastră, pentru starea noastră perfectă, încât suntem încuiate ca lingourile de aur într-un seif. Nu putem face nimic… nimic respectabil. Nicio slujbă. Nicio carieră. Nu există nicio ieşire, Gully, decât să evadezi şi să distrugi toate regulile.

— Şi tu asta ai făcut, Jiz?

— Trebuia să fiu independentă. Trebuia să-mi trăiesc propria viaţă şi ăsta-i singurul fel în care mi-ar îngădui societatea. Aşa c-am fugit de-acasă şi m-am făcut escroacă.

Şi Jiz urmă, oferindu-i detaliile sinistre ale revoltei ei: Scandalul Temperamentul, Scandalul Cataracta, Jafurile Luna-de-Miere şi Necrologul, Jauntarea Ecusonul şi Ochiul de Sticlă.

Foyle îi povesti despre *Nomad* şi *Vorga,* despre ura lui şi planurile lui. Nu-i spuse Jisbellei despre chipul său, nici despre cele douăzeci de milioane în lingouri de platină, care aşteptau printre asteroizi.

— Ce s-a întâmplat cu *Nomad*-ul! întrebă Jisbella. A fost cum a zis ăla, Dagenham? Distrus de un pirat din Sateliţii Exteriori?

— Nu ştiu, io. Nu-mi amintesc, fato.

— Probabil că explozia ţi-a şters memoria. Şocul… Şi nici naufragiul solitar de şase luni n-a ajutat prea mult. Ai observat ceva care să merite salvat de pe *Nomad?*

— Nu.

— Dagenham a pomenit de ceva?

— Nu, minţi Foyle.

— Atunci, trebuie să fi avut alt motiv ca să te bage aici, în Abisul Martel. Trebuie să existe altceva ce-şi doreşte de pe *Nomad.*

— Probabil, Jiz.

— Dar tu ai fost un prost, încercând să arunci în aer *Vorga* în felul ăla. Eşti ca un animal sălbatic – încerci să te răzbuni pe capcana care te-a rănit. Oţelul nu-i viu. El nu gândeşte. Nu poţi să pedepseşti *Vorga.*

— Nu-nţeleg ce spui, fato. A trecut pă lângă mine.

— Trebuie să pedepseşti creierul, Gully. Creierul care a pus capcana. Află cine a fost la bordul *Vorgăi.* Află cine a dat ordinul să treacă pe lângă tine. Pe ăla pedepseşte-l.

— Da, bine. Cum?

— Învaţă să gândeşti, Gully. Mintea care a putut înţelege cum să pornească *Nomad*-ul şi cum să asambleze o ghiulea ar trebui să fie în stare să facă şi asta. Dar gata cu ghiulelele; de acum, doar gândire. Găseşte un membru al echipajului de pe *Vorga.* Află de la el cine era la bord. Caută-i pe oamenii ăia. Află cine a dat ordinul. Apoi pedepseşte-l. Totuşi, o să dureze, Gully… o să dureze mult şi o să coste mult; mai mult decât ai tu.

— Am toată viaţa, io.

Ore întregi murmurară astfel pe Linia Şoaptelor, cu vocile auzindu-se încetişor, dar numai în apropierea urechilor. În fiecare celulă nu exista decât un singur punct în care celălalt putea fi auzit şi de aceea trecuse atât de mult până să descopere miracolul. Acum, însă, recuperau timpul pierdut. Iar Jisbella îşi pusese în minte să-l educe pe Foyle.

— Dac-o fi să evadăm vreodată din Abisul Martel, Gully, evadăm împreună, iar eu nu mă las pe mâna unui partener

analfabet.

— Cine-i analfabet?

— Tu, răspunse ferm Jisbella. Juma’ dă timp trebuie să vorbes’ cu tine-n graiul cloacei, io.

— Ştiu să citesc şi să scriu.

— Şi cam atâta… adică-n afară dă forţa brută, nu ieşti bun dă nimic.

— Vorbeşte pă-nţeles, tu, zise el furios.

— Vorbesc pă-nţeles, io. La ce bun să foloseşti cea mai dură daltă din lume, dacă nu are tăişul ascuţit? Trebuie să-ţi ascuţim inteligenţa, Gully. Trebuie să te educ, neamule, asta-i tot.

El se supuse. Înţelese că ea avea dreptate. Trebuia să se instruiască nu numai pentru evadare, ci şi ca să caute *Vorga.* Jisbella era fiică de arhitect şi fusese şcolită. Câtă educaţie avea, i-o vârî în cap lui Foyle, remodelată prin experienţa cinică a cinci ani petrecuţi în lumea interlopă. Din când în când, el se revolta împotriva greutăţilor şi urmau certuri şoptite, dar, în cele din urmă, îşi cerea iertare şi se supunea din nou. Iar uneori, Jisbella se plictisea să-l înveţe şi atunci pălăvrăgeau, împărtăşind visuri în beznă.

— Cred că ne-ndrăgostim, Gully.

— Şi io cred la fel, Jiz.

— Sunt o hoaşcă bătrână, Gully. Am o sută cinci ani. Tu cum arăţi?

— Groaznic.

— Cât de groaznic?

— Am o mutră…

— După cum spui, pari de-a dreptul romantic. Ai cicatrice din cele care-i fac atrăgători pe bărbaţi?

— Nu. O să vezi când ne-ntâlnim, noi. N-am zis bine, nu-i aşa, Jiz? Trebuia să zic doar: „Când ne întâlnim”. Punct.

— Bravo, băiete!

— O să ne-ntâlnim într-o bună zi, nu-i aşa, Jiz?

— În curând, Gully, sper. Glasul îndepărtat al Jisbellei devenise tăios şi practic: Trebuie să trecem, însă, de la

speranţă la ceva concret. Să plănuim şi să ne pregătim.

Din lumea interlopă, Jisbella ştia o mulţime de informaţii despre Abisul Martel. Nimeni nu jauntase vreodată din spitalele-caverne în lumea de afară, dar de multe zeci de ani lumea interlopă strânsese şi colaţionase informaţii despre ele. Din acele date, Jisbella recunoscuse rapid Linia Şoaptelor care-i unea. Pe baza informaţiilor respective, începură să discute despre evadare.

— Putem reuşi, Gully. Nu te-ndoi nicio clipă de asta. În sistemul de securitate, trebuie să existe zeci de fisuri.

— Nimeni nu le-a găsit pân-acum.

— Nimeni n-a mai lucrat cu un partener până acum. Punem laolaltă informaţiile pe care le avem şi aşa izbândim.

El nu se mai mulţumea să-şi târşâie picioarele până la Sanitaţie şi înapoi. Pipăia pereţii coridoarelor, le observa textura, număra, asculta, deducea şi raporta. Reţinea fiecare pas pe care-l făcea în ţarcurile de la Sanitaţie şi i-l raporta Jisbellei. Întrebările pe care le murmura spre bărbaţii din jurul său, la duşuri şi în incintele de curăţare, aveau de-acum un scop. Laolaltă, Jisbella şi Foyle îşi construiră o imagine a tuturor obişnuinţelor din Abisul Martel şi din sistemul său de securitate.

Într-o dimineaţă, pe când revenea de la Sanitaţie, fu oprit în clipa în care se pregătea să intre în celulă.

— Nu ieşi din rând, Foyle.

— Aici ie Nord-111. De-acum ştiu unde să intru.

— Mergi mai departe.

— Dar… – era îngrozit: Mă mutaţi?

— Ai un vizitator.

Fu condus până la capătul coridorului nordic, acolo unde se întâlnea cu celelalte trei coridoare principale care formau crucea mare a spitalului. În centrul crucii, se aflau birourile administraţiei, atelierele de întreţinere, clinicile şi centralele. Foyle fu îmbrâncit într-o încăpere la fel de întunecoasă ca propria-i celulă. Uşa se închise în urma lui. În beznă, deveni conştient de un contur uşor tremurător.

Era doar spectrul unei imagini cu corpul înceţoşat şi capul ca un craniu de mort. Pe chipul hârcii, două discuri negre erau fie găvanele ochilor, fie ochelari în infraroşu.

— Bună dimineaţa, îi spuse Saul Dagenham.

— Tu? exclamă Foyle.

— Eu. Am cinci minute. Ia loc. Scaunul e în spatele tău.

Foyle bâjbâi, găsi scaunul şi se aşeză cu grijă.

— Te distrezi? îl întrebă Dagenham.

— Ce vrei?

— Observ o schimbare, zise pe un ton sec Dagenham. Ultima dată când am dialogat, replicile tale au fost exclusiv „Du-te dracu'”.

— Du-te dracu', Dagenham, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Replicile tale s-au îmbunătăţit; la fel şi limbajul. Te-ai schimbat. Te-ai schimbat al naibii de mult şi al naibii de iute. Nu-mi place. Cum s-a întâmplat?

— Am fost la şcoala de noapte.

— Ai petrecut zece luni la şcoala asta de noapte.

— Zece luni! repetă Foyle uluit. Aşa de mult?

— Zece luni fără să vezi şi fără să auzi pe nimeni. Zece luni de solitudine. Ar fi trebuit să fii frânt.

— O-ho, sunt frânt, nu te teme.

— Ar fi trebuit să scânceşti. Am avut dreptate. Chiar *eşti* neobişnuit. La viteza asta, durează prea mult. Nu putem aştepta. Vreau să-ţi fac o nouă ofertă.

— Fă-mi-o.

— Zece la sută din lingourile de pe *Nomad.* Două milioane.

— Două milioane! exclamă Foyle. De ce n-ai oferit atâta de la început?

— Pentru că nu-ţi ştiam calibrul. Batem palma?

— Aproape. Nu încă.

— Ce mai vrei?

— Să ies de-aici.

— Evident.

— Şi să mai scot pe cineva.

— Se poate aranja – şi glasul lui Dagenham se înăspri: Altceva?

— Acces la dosarele lui Presteign.

— Nici nu poate fi vorba. Eşti nebun? Fii rezonabil.

— Dosarele lui de expediţie.

— De ce?

— O listă cu personalul de la bordul unei nave.

— Aha – şi ardoarea lui Dagenham reînvie. Asta pot să aranjez. Altceva?

— Nu.

— Atunci, batem palma, îi spuse Dagenham încântat şi ceaţa spectrală ceva mai luminoasă se ridică de pe scaun. Te scoatem în şase ore. Începem imediat aranjamentele pentru prietenul tău. Păcat c-am irosit atâta timp, însă nimeni nu te poate descifra, Foyle.

— De ce n-ai trimis un telepat să mă citească?

— Un telepat? Fii rezonabil. Pe toate Planetele Interioare, nu există zece telepaţi totali. Rezervările pentru angajarea lor acoperă complet următorii zece ani. Nu l-am fi putut convinge pe vreunul să-şi perturbe programul nici din iubire, nici pentru bani.

— Îmi cer scuze, Dagenham. Credeam că nu-ţi cunoşteai interesele.

— Aproape că mi-ai rănit sentimentele.

— Acuma ştiu că pur şi simplu minţi.

— Mă flatezi.

— Ai fi putut angaja un telepat. Pentru o părticică din douăzeci de milioane, l-ai fi putut angaja cu uşurinţă pe oricare.

— Guvernul n-ar fi…

— Nu toţi lucrează pentru guvern. Nu. Ştii tu ceva prea secret ca să laşi un telepat prin preajmă.

Ceaţa luminoasă îl prinse de gât pe Foyle.

— Cât de multe ştii tu, Foyle? Pe cine acoperi? Pentru cine lucrezi? Lui Dagenham îi tremurau mâinile. Doamne! Ce idiot am fost! Bineînţeles că eşti neobişnuit. Nu eşti un banal astronaut. Te-am întrebat: pentru cine lucrezi?

Foyle se smulse din mâinile celuilalt.
— Pentru nimeni, zise el. Pentru nimeni, doar pentru mine.
— Pentru nimeni, da? Îl includem aici şi pe amicul tău din Abisul Martel, pe care eşti atât de doritor să-l eliberezi? Dumnezeule, aproape că m-ai tras pe sfoară! Spune-i căpitanului Y'ang Yeovil că-l felicit. Are un personal mai bun decât crezusem.
— N-am auzit niciodată de vreun Y'ang Yeovil.
— Tu şi colegul tău o să putreziţi aici. A căzut orice înţelegere. O să crăpaţi aici. O să te mut în cea mai nenorocită celulă din tot spitalul. O să te scufund în adâncurile Abisului Martel. O să... Gardieni, aici! Gar...
Foyle îl prinsese pe Dagenham de gât. Îl târî pe podea şi-l izbi cu capul de lespezile din piatră. Dagenham se zbătu o dată, apoi rămase inert. Foyle îi smulse ochelarii de la ochi şi şi-i puse el. Văzul îi reveni în lumini şi umbre în nuanţe de roşu-pal şi trandafiriu.
Se găsea într-o cămăruţă pentru vizitatori, cu o masă şi două scaune. Îi scoase jacheta lui Dagenham şi o îmbrăcă din câteva mişcări scurte, care făcură să-i trosnească umerii. Şapca de şmecheraş a lui Dagenham se afla pe masă. Foyle şi-o îndesă pe cap şi-i trase cozorocul cât mai jos, acoperindu-şi chipul.
Pe doi dintre pereţi, faţă în faţă, erau două uşi. Foyle întredeschise una dintre ele. Dădea spre coridorul nordic. O închise, se repezi în partea opusă a camerei şi o încercă pe cealaltă. Se deschidea într-un labirint anti-jauntare. Ieşi pe uşa aceea şi pătrunse în labirint. Fără o călăuză, se rătăci imediat. Începu să alerge pe după colţuri şi coturi şi se trezi înapoi în cămăruţa pentru vizitatori. Dagenham se străduia să se ridice în genunchi.
Foyle reveni în labirint şi o luă la fugă. Ajunse la o uşă închisă şi o deschise violent. Intră într-un atelier mare, iluminat normal. Doi tehnicieni care lucrau la o maşinărie îşi ridicară ochii, surprinşi.
Foyle înhăţă un baros, sări la ei ca un troglodit şi-i

dobori la pământ. Înapoia lui, în depărtare, îl auzea pe Dagenham răcnind. Privi în jur cu disperare, descoperind cu groază că era prins într-o fundătură. Atelierul avea forma literei L. Foyle ocoli colţul, năvăli pe intrarea într-un alt labirint anti-jauntare şi se rătăci din nou. Sistemul de alarmă din Abisul Martel începu să zbiere. Foyle lovi cu barosul în pereţii labirintului, sparse masca de plastic subţire şi se trezi pe coridorul sudic, iluminat în infraroşu, al cvadrantului femeilor.

Două femei-gardian apărură în goană pe coridor. Foyle roti barosul şi le culcă la pământ pe amândouă. Se afla foarte aproape de capătul coridorului. Înaintea lui, se întindea un lung şir de uşi de celule, cu numere roşii, strălucitoare. Coridorul era luminat de sus prin globuri de un roşu la fel de strălucitor. Foyle se înălţă pe vârfuri şi lovi globul de deasupra lui. Sfărâmă soclul şi smulse cablul de alimentare. Întregul coridor se cufundă în beznă… chiar şi pentru ochelari.

— Acum suntem pe picior de egalitate; toţi în întuneric, icni el şi se repezi pe coridor, pipăind peretele în timp ce alerga şi număra uşile celulelor.

Jisbella îi transmisese descrierea precisă a Cvadrantului Sudic. El numără, înaintând spre Sud-900. Se izbi de un corp – altă femeie-gardian. O lovi cu barosul o singură dată. Ea ţipă şi căzu. Internatele începură să zbiere. Foyle pierdu şirul numărătorii, continuă să fugă, apoi se opri şi urlă:

— Jiz!

Îi auzi glasul. Întâlni o altă femeie-gardian, o înlătură şi pe ea, goni mai departe, localiză celula Jisbellei.

— Gully, pentru Dumnezeu…

Vocea ei răsuna înăbuşit.

— Înapoi, fato! ’Napoi!

Lovi de trei ori cu barosul în uşă, care se prăbuşi în interiorul celulei. Foyle intră, împleticindu-se, şi se împiedică de o formă.

— Jiz? icni el. Scuză-mă… Eram în trecere. M-am gândit

să-ţi fac o vizită.

— Gully, pentru numele…

— Al dracu’ fel dă-ntâlnire, nu? Haide. Ieşi, fato. Ieşi! – şi mai mult o târî afară din celulă. Nu putem încerca să ieşim prin birouri. Acolo nu-s prea iubit. Care-i drumul spre ţarcurile Sanitaţiei voastre?

— Eşti nebun!

— Tot cvadrantul e-n beznă. Am distrus cablul electric. Avem măcar o jumătate de şansă. Haide, fato! Dă-i drumul!

O împinse cu putere şi ea îl conduse pe coridoare către boxele automate ale ţarcurilor Sanitaţiei de la femei. În timp ce mâinile mecanice le scoteau uniformele, îi săpuneau, îi udau, îi împroşcau cu spray şi-i dezinfectau, Foyle pipăia în căutarea panoului din sticlă al ferestrei pentru observaţii medicale. Îl găsi, îl izbi cu barosul şi-l făcu ţăndări.

— Intră, Jiz.

O împinse prin acea fereastră şi o urmă. Amândoi erau goi-puşcă, lunecoşi de la săpun, zgâriaţi şi însângeraţi. Foyle alunecă şi căzu în beznă, căutând uşa prin care intra personalul medical.

— Nu găsesc uşa, Jiz. Uşa spre clinică. Am…

— Şşşt!

— Dar…

— Taci, Gully!

O palmă cu clăbuc îi găsi gura şi i-o acoperi. Femeia îl prinsese atât de tare de umăr, încât unghiile ei îi străpunseră pielea. Prin hărmălaia din caverne, se auzeau tropăituri care se apropiau. Gardienii fugeau orbeşte prin boxele de la Sanitaţie. Iluminaţia în infraroşu încă nu fusese reparată.

— Poate nu observă fereastra, îi şuieră Jisbella. Taci!

Se ghemuiră la podea. Paşi apăsaţi tropotiră derutaţi prin ţarcuri. Apoi se îndepărtară.

— Au plecat, şopti Jisbella, dar în scurt timp vor reveni cu lanterne. Haide, Gully. Afară!

— Totuşi… uşa spre clinică. Mă gândeam…

— Nu există nicio uşă. Ei coboară pe scări spiralate, pe care după aceea le retrag. S-au gândit şi la posibilitatea asta de evadare. Va trebui să-ncercăm liftul de rufe murdare. Dumnezeu ştie dacă ne-ajută la ceva. Of, Gully, idiotule! Idiot absolut!

Trecură prin fereastra de observare înapoi în ţarcuri. Bâjbâiră prin beznă după lifturile cu care erau evacuate uniformele murdare şi aduse uniforme curate. Mâinile automate îi săpuniră iar, îi împroşcară cu spray şi-i dezinfectară. Ei, în schimb, nu găsiră nimic.

Urletul unei sirene răsună brusc prin caverne, acoperind toate celelalte sunete. După aceea, se lăsă o tăcere la fel de sufocantă ca întunericul.

— Folosesc geofonul ca să ne dea de urmă.

— Ce anume?

— Geofonul. Percepe chiar şi o şoaptă printr-un kilometru de stâncă solidă. Sirena de-asta a sunat, ca să facă linişte.

— Liftul de rufe?

— Nu-l găsesc.

— Atunci, haide.

— Unde?

— Fugim.

— Unde?

— Nu ştiu, dar n-o s-aştept să fiu prins. Haide! Mişcarea-ţi face bine.

O împinse din nou pe Jisbella în faţa lui şi începură să alerge pe întuneric, gâfâind şi împiedicându-se, în jos, în străfundurile Cvadrantului Sudic. Jisbella căzu de două ori, poticnindu-se la coturile de pe coridoare. Foyle preluă conducerea şi fugi, ţinând în mână barosul de zece kilograme cu mânerul întins înainte, ca pe o antenă. Apoi se izbiră de un perete orb şi-şi dădură seama că ajunseseră la capătul coridorului. Erau încolţiţi, prinşi în cursă.

— Ce facem acum?

— Nu ştiu. Pare a fi o fundătură şi pentru ideile mele. În tot cazul, nu ne putem întoarce. L-am pocnit pe Dagenham

în birouri. Îl urăsc pe omul ăla. Parc-ar fi o etichetă de otravă. Ai vreo inspiraţie, fato?

— Gully… Gully… suspină Jisbella.

— Mă bizuiam pe tine pentru idei. „Gata cu ghiulelele”, ai zis. Ar fi fost bună una acum. Am fi putut… Ia stai niţel.

Atinse iarăşi peretele umed de care se rezemau. Simţi muchiile unor pătrate îmbinate cu mortar.

— Buletin de ştiri de la G. Foyle. Ăsta nu-i un perete natural de cavernă. Este artificial. Cărămizi şi piatră. Ia pipăie!

Jisbella pipăi peretele.

— Şi?

— Înseamnă că pasajul ăsta nu se termină aici. Continuă, dar ei l-au blocat. Dă-te la o parte.

O îmbrânci pe Jisbella mult înapoia lui, îşi frecă mâinile de podea ca să-şi cureţe palmele de clăbuc şi începu să izbească în perete cu barosul. Lucra în ritm constant, icnind şi mormăind. Barosul de oţel trosnea în zid cu şocuri surde, ca de piatră ciocănită sub apă.

— Se-apropie, zise Jiz. Îi aud.

Loviturile surde căpătară un supraton de năruire, de sfărâmare. Se auzi un susur, apoi răpăitul monoton al bucăţelelor de mortar. Foyle îşi dublă eforturile. Brusc, urmă o bubuitură şi o pală de aer îngheţat le suflă peste feţe.

— L-am spart, murmură Foyle.

Atacă feroce marginile găurii pe care o făcuse în zid. Cărămizile, pietrele şi tencuiala veche zburară în toate părţile. Foyle se opri şi-i strigă Jisbellei:

— Ia-ncearcă.

Aruncă barosul, o prinse şi o ridică la deschiderea aflată la nivelul pieptului. Femeia strigă de durere, când încercă să se strecoare pe lângă muchiile ascuţite. Foyle o împinse nemilos, până ce ea îşi strecură umerii şi apoi şoldurile. Îi eliberă picioarele şi o auzi căzând dincolo de perete.

Foyle se ridică în braţe şi-şi croi drum cu forţa prin spărtura neregulată din zid. Simţi mâinile Jisbellei

încercând să-i atenueze căderea, când se prăbuşi peste un morman de cărămizi şi bucăţi de mortar. Se aflau acum în bezna geroasă a cavernelor neocupate din Abisul Martel… kilometri de grote şi peşteri neexplorate.

— Dumnezeule, poate că reuşim, totuşi, bolborosi Foyle.

— Nu ştiu dacă există vreo ieşire, zise Jisbella, care tremura de frig. Poate că-i tot o fundătură, izolată de spital printr-un perete.

— Trebuie să existe o ieşire.

— Nu ştiu dac-o putem găsi.

— Trebuie s-o găsim. Dă-i drumul, fato!

Înaintară bâjbâind prin beznă. Foyle îşi smulse ochelarii inutili. Se loviră de borduri, de terase, de colţuri, de plafoane joase; căzură pe pante şi povârnişuri abrupte. Suiră peste o muchie tăioasă ca briciul, ajunseră la o suprafaţă plană şi-şi pierdură simultan echilibrul. Căzură dureros pe o podea sticloasă. Foyle o atinse cu limba.

— Gheaţă, murmură el. Ăsta-i un semn bun. Suntem într-o grotă de gheaţă, Jiz. Un gheţar subteran.

Se ridicară clătinându-se, depărtară mult picioarele şi traversară încetişor gheaţa care se formase de milenii în Abisul Martel. Suiră într-o pădure de puieţi din piatră, stalagmite şi stalactite care se ridicau din podeaua zimţată şi coborau din tavan. Vibraţiile fiecărui pas desprindeau stalactitele uriaşe, ca nişte suliţe din rocă masivă, care cădeau bubuind de sus. La marginea pădurii, Foyle se opri, întinse braţul şi smuci cu putere. Se auzi un zăngănit distinct. Îi luă mâna Jisbellei şi-i strânse degetele în jurul conului lung şi subţire al unei stalagmite.

— Toiag, mârâi el. Foloseşte-l ca orbii.

Rupse încă o stalagmită şi înaintară, ciocănind podeaua cu ele, pipăind, poticnindu-se prin beznă. Nu se auzea niciun sunet, doar galopul panicii, respiraţiile lor icnite, bubuiturile inimilor, ciocăniturile toiegelor din piatră, nenumăratele picături de apă, vuietul îndepărtat al râului subteran de sub Abisul Martel.

— Nu pe-acolo, fato – şi Foyle o trase de umăr. Mai spre

stânga.

— Gully, ai cea mai vagă idee încotro ne-ndreptăm?

— În jos, Jiz. Urmează orice pantă care coboară.

— Ai vreo idee?

— Da. Surprize, surprize! Gândire în loc de ghiulele.

— Gândire în loc de… – şi Jisbella izbucni într-un râset isteric: Te-ai năpustit în Cvadrantul Sudic c-cu un baros şi a-asta-i ideea ta despre g-gândire în loc de g-g-g…

Hohoti şi necheză, pierzându-şi orice control, până când Foyle o prinse şi o zgâlţâi:

— Taci! Dacă ne urmăresc cu geofonul, te-ar putea auzi şi de pe Marte.

— I-iartă-mă, Gully. Scuze… Am… Trase aer adânc în piept: De ce în jos?

— Râul, cel pe care-l auzim întruna. Trebuie să fie în apropiere. Probabil că izvorăşte din gheţarul de colo.

— Râul?

— E singura cale de ieşire. Trebuie să iasă pe undeva din munte. O să-notăm.

— Eşti nebun!

— Ce-ai păţit, tu? Nu ştii să-noţi?

— Ba ştiu, dar…

— Atunci, trebuie să-ncercăm. Trebuie, Jiz. Haide!

Vuietul râului spori în intensitate, însă şi puterile lor se reduseseră mult. În cele din urmă, Jisbella se opri, gâfâind:

— Gully, trebuie să mă odihnesc puţin.

— E prea frig. Nu te opri.

— Nu pot.

— Nu te opri.

Îi prinse braţul.

— Ia-ţi labele de pe mine! zbieră ea furioasă.

Într-o clipă, se transformase într-o pisică sălbatică. El îi dădu drumul, uluit.

— Ce-i cu tine? Păstrează-ţi minţile întregi, Jiz. Depind de tine.

— Pentru ce? Ţi-am spus c-aveam un plan… gândisem o evadare… Iar acum, uite, am ajuns încolţiţi în situaţia asta

din cauza ta.
— Şi eu fusesem încolţit. Dagenham intenţiona să mă mute în altă celulă. Se termina cu Linia Şoaptelor pentru noi. Trebuia să fac ce-am făcut, Jiz… şi am ieşit de-acolo, nu?
— Am ieşit şi am ajuns… unde? Rătăciţi în Abisul Martel. Căutând un blestemat de râu în care să ne-necăm. Eşti un idiot, Gully, iar eu sunt o idioată că te-am lăsat să mă bagi în asta! Lua-te-ar dracu'! Lua-te-ar dracu'! Ai tras totul în jos la nivelul tău de imbecil şi m-ai tras şi pe mine. Fugi. Luptă. Loveşte. Asta-i tot ce ştii. Bătaie. Spargere. Explozie. Distrugere… Gully!
Jisbella ţipă. În beznă se auzi un zornăit de pietricele desprinse, iar zbierătul ei se îndepărtă, coborând, şi se transformă într-un plescăit sonor. Foyle îi desluşi zvârcoliturile trupului în apă. Sări înainte şi strigă:
— Jiz!
Apoi călcă în gol peste marginea unui hău.
Căzu şi lovi apa cu un impact paralizant. Râul îngheţat îl cuprinse şi nu-şi mai dădu seama încotro se afla suprafaţa. Se zbătu, sufocat, simţi cum îl purta curentul rapid pe lângă slinul rece al pietrelor, după care ieşi horcăind la suprafaţă. Tuşi de mai multe ori şi strigă. O auzi pe Jisbella răspunzându-i, cu glasul slab şi atenuat de mugetul torentului. Înotă în direcţia curentului, încercând să ajungă la ea.
Strigă din nou, dar răspunsurile ei erau tot mai stinse. Vuietul spori brusc şi pe neaşteptate fu propulsat în jos, prin perdeaua şuierătoare a unei cascade. Plonjă până la fundul puţului adânc şi iarăşi se strădui să iasă deasupra apei. Curentul rotitor îl izbi de un trup rece care se fixase de un perete stâncos neted.
— Jiz!
— Gully! Slavă Domnului!
Se strânseră în braţe pentru o clipă, în vreme ce apa încerca să-i descleşteze.
— Gully… tuşi Jisbella. Curge pe-aici…

— Râul?
— Da.
Se strecură pe lângă ea, proptindu-se în perete, şi simţi sub degete gura unui tunel subacvatic. Curentul îi aspira într-acolo.
— Ţine-te bine, icni Foyle.
Exploră spre stânga şi spre dreapta. Pereţii tunelului erau perfect netezi, fără prize pentru degete.
— Nu ne putem căţăra. Trebuie s-o luăm prin el.
— N-avem aer, Gully. Nu putem ieşi la suprafaţă să respirăm.
— Nu poate dura la nesfârşit. O să ne ţinem răsuflarea.
— Poate fi mai lung decât ne putem ţine răsuflarea.
— Trebuie să riscăm.
— Eu nu pot.
— Trebuie. Nu există altă cale. Umple-ţi plămânii. Ţine-te de mine.
Se susţinură reciproc în apă şi inspirară adânc, umplându-şi plămânii cu aer. Foyle o împinse pe Jisbella către tunelul subacvatic.
— Tu, prima. Te urmez imediat… Ca să te-ajut, dacă ai necazuri.
— Necazuri! strigă ea cu glas tremurător.
Se scufundă şi îngădui curentului s-o aspire în gura tunelului. Foyle o urmă. Apele năvalnice îi purtară în jos, jos, jos, izbindu-i de pereţii unui pasaj care fuseseră şlefuiţi ca sticla. Foyle era purtat imediat după Jisbella, simţind cum picioarele ei îi loveau capul şi umerii.
Goniră prin tunel, până simţiră că plămânii le explodau şi ochii orbi le ieşeau din capete. Apoi urmă un alt vuiet şi o suprafaţă, iar ei putură să răsufle. Laturile tunelului, netede ca sticla, fuseseră înlocuite de piatră neregulată, aspră. Foyle o înhăţă pe Jisbella de un picior, după care se prinse de o proeminenţă stâncoasă de pe un mal al râului.
— Trebuie să te caţeri! îi strigă.
— Poftim?
— Să te caţeri. Auzi mugetul din faţă? Cataracte.

Cascade. O să ne facă bucăţi. Ieşi, Jiz!

Era prea slăbită ca să poată ieşi din apă. Foyle îi aruncă trupul sus, pe pietre, şi o urmă. Zăcură pe roca udă, prea vlăguiţi ca să mai poată vorbi. În cele din urmă, el se ridică greoi.

— Trebuie să mergem mai departe, îi spuse. Să urmăm râul. Eşti gata?

Jisbella nu putu să-i răspundă; nu putu să protesteze. El o trase în picioare şi se împleticiră prin beznă, străduindu-se să nu se abată de la malul torentului. Bolovanii peste care trecură erau gigantici, ridicându-se aidoma unor dolmene, suprapuşi, îngrămădiţi, împrăştiaţi într-un labirint. Se poticniră şi se învârtiră printre ei şi pierdură râul. Îl auzeau pe întuneric; nu puteau reveni pe malul său. Nu puteau ajunge nicăieri.

— Ne-am rătăcit… mormăi Foyle dezgustat. Iar ne-am rătăcit. De data asta, ne-am rătăcit de-adevăratelea. Ce facem acum?

Jisbella începu să plângă. Emise nişte sunete neajutorate, dar în acelaşi timp furioase. Foyle se opri, clătinându-se pe picioare, şi se aşeză, trăgând-o lângă el.

— Poate c-ai dreptate, fato, îi spuse obosit. Poate că-s un idiot şi-un tâmpit. Din cauza mea ne-am blocat în porcăria asta anti-jauntare şi suntem terminaţi.

Ea nu-i răspunse.

— Cam slabă partea cu gândirea. A dracului educaţie mi-ai mai dat. Crezi c-ar trebui să-ncercăm să ne-ntoarcem la spital? o întrebă pe un ton şovăitor.

— N-o să reuşim niciodată.

— Cred că nu. Îmi exersam doar creierul. N-ar trebui să-ncepem să facem gălăgie? Să facem zgomot, ca să ne poată găsi cu geofonul.

— N-o să ne-audă niciodată… N-o să ne găsească la timp.

— Am putea face destulă gălăgie. M-ai putea lua niţel la omor. Ar fi o plăcere pentru amândoi.

— Mai taci din gură!

— Ce porcărie! – şi se lăsă pe spate şi-şi aranjă ceafa pe un smoc de iarbă moale. Cel puţin la bordul *Nomad*-ului aveam o şansă. Exista hrană şi puteam să văd unde-ncercam să merg. Puteam…

Se opri şi se ridică brusc în capul oaselor.

— Jiz!

— Nu mai vorbi atâta.

El pipăi solul pe care stătea şi smulse cu degetele bulgări de pământ şi smocuri de iarbă. I le întinse în faţă, hohotind:

— Miroase! Gustă! Iarbă, Jiz! Pământ şi iarbă. Cred c-am ieşit din Abisul Martel.

— Poftim?

— E noapte afară. Beznă. Noapte şi nori. Am ieşit din peşteri, fără să ne fi dat seama, Jiz. Am ieşit! Am reuşit!

Săriră în picioare, mijindu-şi ochii, ascultând, adulmecând. Noaptea era impenetrabilă, totuşi se auzeau suspinele line ale adierilor nocturne şi le ajunse la nări aroma dulce de vegetaţie. Hăt-departe, lătră un câine.

— Dumnezeule, Gully, şopti Jisbella, nevenindu-i să creadă. Ai dreptate. Am ieşit din Abisul Martel. Nu mai trebuie decât s-aşteptăm zorii.

Şi se puse pe râs. Îl prinse în braţe şi-l sărută, iar el îi răspunse la îmbrăţişare. Flecăriră surescitaţi. Căzură din nou, împreună, pe iarba moale, extenuaţi, însă incapabili să se odihnească, nerăbdători, înfriguraţi, cu toată viaţa înainte.

— Salut, Gully, scumpule Gully. Salut, Gully, după atâta vreme.

— Salut, Jiz.

— Ţi-am spus că ne vom întâlni într-o bună zi… cât de curând. Ţi-am spus, scumpule. Şi asta e ziua.

— Noaptea.

— Aşa-i, noaptea. Dar s-a terminat cu murmurele în beznă pe Linia Şoaptelor. S-a terminat cu noaptea pentru noi, Gully, dragul meu.

Pe neaşteptate, îşi dădură seama că erau dezbrăcaţi, că

zăceau unul lângă altul, că nu mai erau separaţi. Jisbella amuţi, însă nu se mişcă. El o prinse, aproape cu furie, şi o învălui cu o dorinţă care nu era mai mică decât a ei.

Când se crăpă de ziuă, el văzu că era frumoasă: înaltă şi subţire, cu părul roşu ca o ceaţă şi buze generoase.

Dar, când se crăpă de ziuă, şi ea văzu chipul lui.

Şase

Doctorul Harley Baker avea un mic cabinet de medic generalist în Montana-Oregon, care era legal şi abia dacă-i aducea suficiente credite, cât să achite combustibilul diesel pe care-l consuma săptămânal în raliurile pentru tractoare de epocă, în mare vogă în Sahara. Adevăratele lui venituri proveneau de la Fabrica de Monştri din Trenton, la care Baker jaunta în serile de luni, miercuri şi vineri. Acolo, pentru nişte onorarii enorme şi fără întrebări indiscrete, Baker crea monstruozităţi pentru industria divertismentului şi remodela piele, muşchi şi oase pentru lumea interlopă.

Semănând cu o moaşă masculină, Baker stătea pe veranda răcoroasă a vilei sale din Spokane şi o asculta pe Jiz Mequeen care-şi termina povestea evadării:

— După ce am ajuns sub cerul liber din afara Abisului Martel, a fost uşor. Am găsit o cabană de vânătoare, am forţat uşa, ne-am luat haine dinăuntru. Erau şi arme acolo… chestii vechi şi frumoase, din oţel, care ucideau cu explozivi. Le-am luat şi le-am vândut unor localnici. După aceea, ne-am plătit transportul până la cea mai apropiată platformă de jauntare pe care o memorasem.

— Care anume?

— Biarritz.

— Aţi călătorit noaptea, nu?

— Evident.

— Ai făcut ceva în privinţa feţei lui Foyle?

— Am încercat cu machiaj, dar fără succes. Blestematul de tatuaj se vedea pe dedesubt. Atunci, am cumpărat un surogat de piele neagră şi i l-am pulverizat pe faţă.

— Şi a mers?

— Nu, răspunse Jiz nervoasă. Trebuia să-şi păstreze faţa nemişcată, altfel surogatul crăpa şi se cojea. Foyle nu s-a putut controla. Nu se poate controla niciodată. A fost un iad.

— El unde-i acum?

— L-a luat Sam Quatt sub aripa lui.

— Credeam că Sam s-a retras din activitate.

— Aşa-i, încuviinţă Jiz încruntată, dar mi-e dator. Se ocupă de Foyle. Jauntează în circuit, ca să fie mereu înaintea poliţailor.

— Interesant, murmură Baker. N-am văzut în viaţa mea un caz de tatuaje. Crezusem că era o artă moartă. M-ar încânta să-l adaug la colecţia mea. Ştiai că eu colecţionez curiozităţi?

— Toată lumea îţi ştie grădina aia zoologică din Trenton. E groaznică.

— Luna trecută, am găsit un chist fraternal autentic, începu Baker entuziast.

— Nu vreau s-aud despre asta, se răsti la el Jiz. Şi nu vreau ca Foyle s-ajungă în grădina ta zoologică. Nu-i poţi şterge mizeria de pe faţă? Să-l cureţi? Zice că la Spitalul General nu i-au putut face nimic.

— Ei n-au experienţa mea, scumpo. Hmm… Parcă ţin minte c-am citit cândva… pe undeva… Da’ unde o fi…? Stai niţel…

Baker se ridică şi dispăru cu un pocnet slab. Jisbella se plimbă agitată pe verandă, înainte şi înapoi, până când el reapăru, după douăzeci de minute, cu o carte ferfeniţită în mâini şi o expresie triumfătoare pe chip.

— Asta-i! O văzusem acum trei ani în depozitul bibliotecii Caltech. Îmi poţi admira memoria.

— Dă-o dracu’ de memorie! Ce-i cu faţa lui?

— Se poate face.

Baker frunzări paginile fragile şi căzu pe gânduri.

— Da, se poate face. Cu sulfonat de indigotin. Poate fi nevoie să sintetizez acidul disulfonic, totuşi… Închise cartea şi încuviinţă apăsat din cap: O pot face. Atât doar, că pare un păcat să intervin pe faţa aia, dacă-i atât de unică, pe cât mi-o descrii.

— Va trebui să renunţi la hobby-ul tău! exclamă Jisbella exasperată. Suntem daţi în urmărire, înţelegi? Primii care

au evadat vreodată din Abisul Martel. Poliţaii nu vor avea linişte până nu ne bagă înapoi. Este o situaţie mai mult decât specială pentru ei.

— Dar…

— Cât timp crezi că putem sta departe de Abisul Martel, cu Foyle bântuind cu faţa aia tatuată?

— Şi de ce eşti aşa de furioasă?

— Nu sunt furioasă. Îţi explic.

— Ar fi fericit la grădina zoologică, zise Baker, încercând să pară convingător. În plus, acolo ar fi sub acoperire. L-aş pune în camera de lângă fata-ciclop…

— Grădina zoologică este exclusă. Cu desăvârşire!

— Bine, scumpo. Totuşi, de ce-ţi faci atâtea griji că Foyle ar putea fi recapturat? N-o să aibă absolut nicio legătură cu tine.

— De ce-ţi faci tu griji despre grijile mele? Îţi cer să faci o treabă şi te plătesc pentru treaba aia.

— Va costa mult, scumpo, şi ţin la tine. Încerc să-ţi economisesc banii.

— Nu cred.

— Atunci, sunt curios.

— Hai să zicem că-i sunt recunoscătoare. El m-a ajutat; acum îl ajut eu.

Baker rânji cinic:

— Haide, atunci, să-l ajutăm, oferindu-i o faţă nou-nouţă.

— Nu.

— Mă gândisem eu c-aşa o să reacţionezi. Îi vrei faţa curăţată, pentru că te interesează faţa lui.

— Lua-te-ar dracu’, Baker, faci treaba sau n-o faci?

— O să coste cinci miare.

— Defalchează.

— Un miar pentru sintetizarea acidului. Trei miare pentru operaţie. Şi un miar pentru…

— Curiozitatea ta?

— Nu, scumpo, surâse din nou Baker. Un miar pentru anestezist.

— De ce trebuie anestezie?

Baker redeschise cărţulia veche:

— Pare a fi dureroasă o asemenea operaţie. Ştii cum se tatuează? Se ia un ac, se înmoaie în vopsea şi se ciocăneşte cu el în piele. Ca să înlătur toată vopseaua aia, trebuie să-i curăţ toată faţa, por cu por, tot cu un ac, cu care să bag sulfonatul de indigotin. O să fie dureros.

Ochii Jisbellei fulgerară:

— O poţi face fără anestezic?

— Pot, scumpo, dar Foyle…

— Lasă-l dracului pe Foyle! Plătesc patru miare. Fără anestezic. Lasă-l să sufere.

— Jiz! Nu ştii ce-o să-l aştepte.

— Ba ştiu. Lasă-l să sufere – şi râse cu atâta furie, încât îl surprinse pe Baker: Să-l facă să sufere propria lui mutră.

*

Fabrica de Monştri a lui Baker ocupa o clădire rotundă din cărămidă cu trei niveluri, care fusese cândva depou al unui triaj suburban, înainte ca jauntarea să anuleze nevoia de legături pe calea ferată cu suburbiile. Străvechiul depou, acoperit acum de iederă, se găsea lângă puţurile rachetelor din Trenton, iar ferestrele din spate dădeau chiar către gurile gropilor ce-şi repezeau fasciculele antigravitaţionale spre cer; pacienţii lui Baker se distrau privind navele spaţiale care se deplasau silenţios în sus şi în jos pe fascicule, cu hublourile strălucind, semnalele de recunoaştere pâlpâind şi carcasele unduind sub focul Sfântului Elmo, când atmosfera prelua sarcinile electrostatice acumulate în spaţiul cosmic.

La nivelul subsolului fabricii, se afla grădina zoologică de curiozităţi anatomice a lui Baker, monştri naturali cumpăraţi, închiriaţi, răpiţi. Precum restul lumii sale, Baker era devotat cu pasiune acelor creaturi şi-şi petrecea multe ore cu ele, absorbind spectacolul diformităţilor lor, aşa cum alţi oameni se impregnează de frumuseţea artei. La mezaninul depoului, se găseau dormitoarele post-operatorii pentru pacienţi, laboratoarele, încăperile personalului şi bucătăriile. Ultimul etaj conţinea sălile de

operaţii.

Într-una dintre acestea, o cămăruţă folosită de obicei pentru experimente retinale, Baker îi opera faţa lui Foyle. Sub o baterie puternică de lămpi, era aplecat peste masa de operaţii, lucrând meticulos cu un ciocănel din oţel şi un ac de platină. Urmărea configuraţia vechiului tatuaj de pe chipul lui Foyle, căuta fiecare cicatrice minusculă din piele şi o înţepa cu acul. Capul lui Foyle era prins într-o menghină, dar corpul îi era liber. Muşchii i se crispau la fiecare lovitură de ciocan, însă nu-şi clintea deloc trupul. Strângea puternic cu mâinile de marginile mesei.

— Control, mârâi el printre dinţi. Voiai să-nvăţ controlul, Jiz. Exersez – şi făcu o grimasă.

— Nu mişca, îi ordonă Baker.

— Încerc să distrez lumea.

— Te descurci perfect, fiule, rosti Sam Quatt, care părea pregătit să vomite. Aruncă o privire piezişă către faţa furioasă a Jisbellei: Ce zici, Jiz?

— Învaţă, învaţă…

Baker continuă să înţepe cu acul şi să bată cu ciocănelul.

— Auzi, Sam, murmură Foyle abia perceptibil, Jiz mi-a spus că ai o navă privată. Se câştigă bine din delicte, este?

— Da, se câştigă. Am o navă mică, de patru persoane. Cu duze duble. Genul poreclit „Turistul de duminică saturnian”.

— De ce?

— Fiindcă pe Saturn un sfârşit de săptămână ar dura nouăzeci de zile. Nava poate să transporte provizii şi combustibil pentru trei luni.

— Perfect pentru mine, murmură Foyle. Se contractă involuntar, apoi se controlă: Vreau să-ţi închiriez nava.

— Pentru ce?

— E secret.

— Legal?

— Nu.

— Atunci nu-i pentru mine, fiule. Nu mai am nervii de altădată. Mi-a demonstrat jauntatul cu tine în circuit,

mereu cu un pas înaintea poliţailor. M-am retras pentru totdeauna. Nu vreau decât tihnă.

— Îţi plătesc cincizeci de miare. Nu vrei cincizeci de miare? Ai putea petrece multe duminici numărându-le.

Acul ciocănea mai departe neîndurător. Corpul lui Foyle zvâcnea la fiecare impact.

— Am deja cincizeci de miare. Am de zece ori mai mult numerar într-o bancă din Viena – şi Quatt vârî mâna în buzunar şi scoase un inel de chei care scânteiau radioactiv: Asta-i cheia de la bancă… Asta-i cheia de la casa mea din Joburg… Douăzeci de camere; zece hectare. Asta-i cheia de la *Turistul-de-Duminică* din Montauk… Nu mă ispiteşti, fiule. Mă retrag până mai sunt în glorie. Jauntez înapoi la Joburg şi trăiesc fericit până la sfârşitul vieţii.

— Dă-mi mie *Turistul-de-Duminică.* Tu poţi să stai în siguranţă la Joburg şi să-ncasezi banii.

— Când să-i încasez?

— Când mă-ntorc.

— Vrei nava mea pe încredere şi-n schimbul unei promisiuni de plată?

— O garanţie.

Quatt pufni în râs.

— Ce garanţie?

— Am de făcut o operaţie de recuperare în centura de asteroizi. Nava se cheamă *Nomad.*

— Ce-i cu *Nomad*-ul ăsta? De ce ar merita să fie recuperat?

— Nu ştiu.

— Minţi.

— Nu ştiu, murmură Foyle încăpăţânat. Dar trebuie să fie ceva de valoare. Întreab-o pe Jiz.

— Fii atent, zise Quatt. O să te-nvăţ ceva. Noi facem afaceri legale, înţelegi? Noi nu retezăm şi scalpăm. Ştiu la ce te gândeşti. Ai ceva gros şi, totuşi, nu vrei să mai bagi pe nimeni în afacere. De asta cerşeşti favoruri…

Foyle se crispă sub ac, dar, având capul strâns în menghină, fu silit să repete:

— Nu ştiu, Sam. Întreab-o pe Jiz.

— Dacă ai o afacere cinstită, atunci fă o propunere cinstită, rosti Quatt furios. Nu da târcoale ca un tigru tatuat, care se gândeşte cum s-atace. Suntem singurii prieteni pe care-i ai. Nu-ncerca să retezi şi să scalpezi…

Un strigăt smuls de pe buzele lui Foyle îl întrerupse:

— Nu mişca, îi spuse Baker pe un ton detaşat. Dacă-ţi zvâcneşte faţa, nu pot să controlez acul.

Privi lung şi intens spre Jisbella. Buzele ei tremurau. Brusc, îşi deschise poşeta şi scoase două bancnote de 500 ¢r. Le aruncă lângă paharul cu acid.

— Noi aşteptăm afară, zise ea.

În hol, însă, leşină. Quatt o târî până la un scaun şi găsi o infirmieră, care o readuse în simţiri cu amoniac aromatic. Jisbella începu să plângă atât de violent, încât Quatt se sperie. Îi făcu semn infirmierei să plece şi se învârti agitat pe lângă femeie, până când suspinele ei se opriră.

— Ce dracu’ s-a-ntâmplat? întrebă el. Ce-a fost cu banii ăia?

— Bani mânjiţi cu sânge.

— Pentru ce?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Te simţi bine?

— Nu.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu.

Urmă o pauză prelungă. După aceea, Jisbella întrebă cu voce stinsă:

— O să faci afacerea aia cu Gully?

— Eu? Nu. Mi se pare c-ar avea doar o şansă dintr-o mie.

— La bordul *Nomad*-ului trebuie să fie ceva de valoare. Altfel nu l-ar fi urmărit Dagenham.

— Tot nu mă interesează. Pe tine?

— Pe mine? Nu mă interesează nici pe mine. Nu mai vreau să am de-a face cu Gully Foyle.

După alt moment de tăcere, Quatt întrebă:

— Acum pot să plec acasă?

— Ţi-a fost greu, aşa-i, Sam?
— Cred c-am murit de o mie de ori, având grijă de tigrul ăla pe circuit.
— Îmi pare rău.
— Trebuia să m-aştept la aşa ceva, după ce ţi-am făcut când te-au prins la Memphis.
— A fost firesc să mă părăseşti.
— Întotdeauna facem ce-i firesc; atâta doar, că uneori n-ar trebui să facem doar ce-i firesc.
— Ştiu, Sam. Ştiu.
— Şi ţi-ai petrecut restul vieţii, încercând să compensezi. Sunt norocos, bănuiesc. În seara asta, am fost în stare să mă achit. Acum pot să plec acasă?
— Înapoi la Joburg şi la viaţa fericită?
— Ăhă.
— Mai stai cu mine, Sam. Nu mă lăsa singură deocamdată. Mi-e ruşine de mine însămi.
— Pentru ce?
— Pentru cruzime faţă de nişte animale imbecile.
— Ce-ar trebui să-nsemne asta?
— Nu contează. Mai stai niţel. Povesteşte-mi despre viaţa fericită. Ce-i atât de fericit la ea?
— Păi, începu Quatt gânditor, e ca şi cum ai avea tot ce-ţi doreai când erai copil. Dacă la cincizeci de ani poţi să ai tot ce-ţi doreai la cincisprezece ani, atunci eşti fericit. Păi eu, când aveam cincisprezece ani…
Şi Quatt continuă, descriind simbolurile, ambiţiile şi frustrările copilăriei şi ale adolescenţei sale, pe care acum şi le satisfăcea, până ce doctorul Baker ieşi din sala de operaţii.
— Ai terminat? întrebă Jisbella imediat.
— Da. După ce l-am anesteziat, am putut lucra mai rapid. Acum îl bandajează. Iese în câteva minute.
— E slăbit?
— Normal.
— Peste cât timp îşi poate scoate bandajele?
— Şase-şapte zile.

— O să aibă faţa curată?

— Credeam că nu te interesa faţa lui, scumpo. Ar trebui să fie curată. Nu cred c-am ratat vreun punct de pigment. O să poţi să-mi admiri abilitatea… şi sagacitatea. Îi finanţez eu expediţia de recuperare.

— Poftim? izbucni Quatt în râs. Îţi asumi un risc de o şansă dintr-o mie, Baker? Te credeam isteţ.

— Şi sunt. Durerile au fost prea mari pentru el şi a vorbit sub anestezic. La bordul *Nomad*-ului se află lingouri de platină în valoare de douăzeci de milioane.

— Douăzeci de milioane!

Sam Quatt se întunecă la faţă şi se răsuci spre Jisbella. Dar şi femeia era furioasă.

— Nu te uita la mine, Sam! N-am ştiut. S-a ascuns şi faţă de mine. Mi-a jurat că nu ştia de ce-l urmăreşte Dagenham.

— Dagenham i-a spus, zise Baker. A lăsat să-i scape şi asta.

— Îl omor, zise Jisbella. Îl fac bucăţi cu mâinile mele şi n-o să mai găsiţi în stârvul lui decât putregai negru. O să fie subiect pentru grădina ta zoologică, Baker; îmi muşc mâinile că nu te-am lăsat să-l iei!

Uşa sălii de operaţii se deschise şi doi sanitari împinseră o targă pe rotile pe care Foyle tremura uşor. Tot capul îi era un glob alb de pansamente.

— E conştient? îl întrebă Quatt pe Baker.

— M-ocup eu de asta! izbucni Jisbella. Vorbesc eu cu nemer… Foyle!

Foyle răspunse slab prin masca de bandaje. Când Jisbella trase aer adânc în piept, pregătindu-se pentru atacul violent, un perete al spitalului dispăru şi se auzi o bubuitură care-i răsturnă de pe picioare. Toată clădirea se zgâlţâi în urma unor explozii repetate şi prin spărturile din pereţi începură să jaunteze înăuntru bărbaţi în uniforme, veniţi de pe străzile din jur, aidoma unor corbi care se abat peste un câmp de bătălie.

— Raid! zbieră Baker. Raid!

— Dumnezeule mare! se scutură tot Quatt.

Bărbaţii în uniforme roiau în toată clădirea, răcnind:

— Foyle! Foyle! Foyle! Foyle!

Baker dispăru cu un pocnet. Sanitarii jauntară de asemenea, părăsind targa pe care Foyle agita încetişor din braţe şi picioare, emiţând sunete slabe.

— E un raid, fir-ar al dracului! zise Quatt, scuturând-o pe Jisbella: Du-te, fată! Du-te!

— Nu-l putem părăsi pe Foyle! strigă Jisbella.

— Trezeşte-te, fată! Du-te!

— Nu-l putem abandona.

Jisbella prinse mânerele tărgii şi porni în goană pe coridor. Quatt tropăia pe lângă ea. Mugetele din spital sporiră:

— Foyle! Foyle! Foyle!

— Lasă-l, pentru numele lui Dumnezeu! o imploră Quatt. N-au decât să pună mâna pe el.

— Nu!

— Fată, dacă ne prind, ne-aşteaptă lobo.

— Nu-l putem abandona.

Dădură un colţ şi se pomeniră într-o gloată urlătoare de pacienţi post-operatorii, oameni-păsări care-şi fluturau aripile, sirene care se târau pe podea ca focile, hermafrodiţi, giganţi, pigmei, gemeni cu două capete, centauri şi un sfinx miorlăitor. Se agăţau cu degete îngrozite de Jisbella şi Quatt.

— Ia-l de pe targă! strigă Jisbella.

Quatt îl smulse pe Foyle de pe targă. Foyle se ridică în picioare şi se nărui. Jisbella îl prinse de braţ şi, împreună cu Sam, îl târî printr-o uşă într-un salon plin cu anomaliile temporale ale lui Baker… subiecţi cu simţul timpului accelerat, care se repezeau prin încăpere cu rapiditatea fulgerătoare a păsărilor colibri şi emiteau chiţăituri pătrunzătoare de lilieci.

— Jauntează-l afară, Sam.

— După ce-a încercat să ne păcălească şi să ne scalpeze?

— Nu-l putem abandona, Sam. De-acum, ar trebui să ştii

asta. Jauntează-l afară. La Caister acasă!

Jisbella îl ajută pe Quatt să-l ridice pe Foyle pe umeri. Monştrii temporali păreau să umple salonul cu zbierăte ascuţite. Uşile salonului zburară violent în lături. Vreo zece proiectile de arme pneumatice ţiuiră prin odaie, doborând pacienţii temporali care se roteau. Quatt fu izbit de un perete şi-l scăpă pe Foyle. Pe tâmplă îi apăru o vânătaie de culoare vineţiu-întunecat.

— Pleacă dracului de-aici, mugi Quatt. M-au terminat.

— Sam!

— M-au terminat. Nu pot jaunta. Du-te, fată!

Încercând să se refacă după comoţia care-l împiedica să jaunteze, Quatt se îndreptă şi se năpusti înainte, în întâmpinarea bărbaţilor în uniforme care se revărsau în salon. Jisbella prinse braţul lui Foyle şi-l trase afară prin fundul încăperii, printr-un oficiu, o clinică, o spălătorie, după care coborâră pe paliere de trepte vechi, care se curbau sub picioarele lor şi ridicau nori de pulbere provocată de termite.

Ajunseră într-un beci-magazie. În urma haosului, ocupanţii grădinii zoologice a lui Baker ieşiseră din celulele lor şi bântuiau subsolul aidoma unor albine care se îndoapă cu miere într-un stup atacat. O fată-ciclop îşi îndesa în gură pumni de unt scurmat dintr-un recipient. De deasupra şeii nasului, unicul ei ochi îi privi chiorâş.

Jisbella îl remorcă pe Foyle prin beci, găsi o uşă din lemn cu zăvor şi o deschise printr-o lovitură de picior. Se împleticiră în jos pe o scară cu trepte sfărâmicioase şi se treziră în fosta pivniţă de cărbuni. Impacturile şi urletele de deasupra răsunau mai înăbuşit şi sec. Pe un perete al pivniţei, orificiul toboganului de descărcare a cărbunilor era blocat cu o uşiţă de fier închisă cu cleme tot de fier. Jisbella puse mâinile lui Foyle pe cleme. Acţionând împreună, le deschiseră şi ieşiră din pivniţă pe tobogan în sus.

Ajunseră în exteriorul Fabricii de Monştri şi se ghemuiră lângă zidul din spate. În faţa lor erau puţurile pentru

rachete din Trenton şi, în timp ce gâfâiau, străduindu-se să-şi recapete suflul, Jisbella zări un cargobot care cobora pe un fascicul antigravitaţional într-un puţ care-l aştepta. Hublourile îi străluceau şi semnalele de recunoaştere pâlpâiau ca o reclamă lugubră de neon, iluminând partea din spate a spitalului.

O siluetă sări de pe acoperişul spitalului. Era Sam Quatt, care încerca disperat să fugă. Se lansă în văzduh, bătând din braţe şi picioare, străduindu-se să ajungă la fasciculul antigravitaţional ascendent al puţului celui mai apropiat, care l-ar fi putut prinde în mijlocul zborului, amortizându-i căderea. Ţintise perfect. La douăzeci de metri deasupra solului, intră drept în fascicul. Nu era operaţional, însă. Căzu şi se zdrobi de marginea puţului.

Jisbella icni. Păstrând în mod reflex strânsoarea pe braţul lui Foyle, porni în goană peste dalele din beton înnădite, spre trupul lui Sam Quatt. Acolo, îi dădu drumul lui Foyle şi atinse cu duioşie capul lui Quatt. Degetele i se pătară de sânge. Foyle trase de bandajele din faţa ochilor săi, făcând găuri pentru a privi prin pansamente. Mormăi pentru sine, auzind-o pe Jisbella care plângea şi strigăte îndărătul său, dinspre Fabrica de Monştri a lui Baker. Mâinile sale bâjbâiră peste corpul lui Quatt; apoi se ridică şi încercă s-o ridice şi pe Jisbella.

— Trebuie să plecăm, croncăni el. Trebuie s-o ştergem. Ne-au văzut – dar Jisbella nici măcar nu se clinti. Foyle îşi adună toate puterile şi o trase în picioare: Times Square, mormăi el. Jauntează, Jiz!

Siluete în uniforme apărură în jurul lor. Foyle îi scutură braţul Jisbellei şi jauntă spre Times Square, unde masele de jauntatori de pe platforma gigantică se holbară uluiţi la bărbatul uriaş care avea un glob de bandaje albe în loc de cap. Platforma era de mărimea a două terenuri de fotbal. Foyle privi în jur, abia desluşind prin pansamente. Nu se zărea nici urmă de Jisbella, dar ea putea fi oriunde. Începu să strige:

— Montauk, Jiz! Montauk! Platforma Ţicneala!

Jauntă apoi cu un ultim impuls de energie şi o rugăciune.

*

Un vânt glacial sufla dinspre Insula Block şi împrăştia cristale de gheaţă peste platforma de la ruina medievală cunoscută sub denumirea de Ţicneala Pescarului. Mai era o siluetă pe platformă. Foyle se îndreptă spre ea prin vânt şi zăpadă, împleticindu-se. Era Jisbella, care arăta degerată şi pierdută.

— Slavă Domnului, murmură Foyle. Slavă Domnului! Unde-şi ţine Sam *Turistul-de-Duminică?* O scutură pe Jisbella de cot: Unde-şi ţine Sam *Turistul-de-Duminică?*

— Sam e mort.

— Unde-şi ţine *Turistul-de-Duminică?*

— S-a retras, gata. Sam s-a retras. De-acum, nu-i mai e frică.

— Unde-i nava, Jiz?

— În docul de jos, de la far.

— Haide.

— Unde?

— La nava lui Sam – şi Foyle îşi ridică mâna mare în faţa ochilor Jisbellei; în palmă avea un mănunchi de chei radiante: I-am luat cheile. Haide!

— Ţi le-a dat el?

— Le-am luat de pe cadavrul lui.

— Strigoi jefuitor de cadavre! – şi femeia începu să hohotească: Mincinos… Depravat… Tigru… Strigoi. Cancer umblător… Gully Foyle.

Cu toate acestea, îl urmă prin viscol către Farul din Montauk.

*

Saul Dagenham le spuse celor trei acrobaţi cu peruci pudrate, celor patru femei flamboiante cu pitoni, copilului cu zulufi aurii şi gură cinică, duelistului profesionist în armură medievală şi bărbatului cu un picior de sticlă, în care înotau peştişori aurii:

— Gata, operaţia s-a încheiat. Chemaţi-i înapoi pe ceilalţi şi spuneţi-le să se prezinte la sediul Curieratului.

Circarii jauntară şi dispărură. Regis Sheffield îşi frecă ochii şi întrebă:

— Ce-a vrut să-nsemne aiureala asta?

— Ţi-a tulburat mintea de avocat, este? A fost o parte din distribuţia operaţiunii noastre FFCC: Farmec, fantastic, confuzie şi catastrofă.

Dagenham se răsuci către Presteign şi-şi etală zâmbetul de cap-de-mort.

— Dacă doreşti, îţi returnez onorariul.

— Nu abandonezi?

— Nu, mă distrează. O să lucrez pe gratis. Până acum, n-am mai avut niciodată de-a face cu cineva de calibrul lui Foyle. Este unic.

— În ce fel? întrebă Sheffield.

— Aranjasem să evadeze din Abisul Martel. A evadat, este adevărat, dar nu pe calea pregătită de mine. Am încercat să-l scap de mâinile poliţiei, prin confuzie şi catastrofă. A eschivat poliţia, dar nu pe calea mea… ci pe calea lui. Am încercat să-l scap din mâinile Spionajului Central, utilizând farmecul şi fantasticul. El a fentat… din nou pe calea lui. Am încercat să-l împing pe un drum de ocolire şi să-l aduc într-o navă spaţială, astfel încât să poată porni spre *Nomad.* N-a vrut să ocolească, însă a făcut rost de navă. Acum a pornit, dar tot pe calea lui.

— Îl urmăreşti?

— Normal. După care, Dagenham şovăi: Totuşi, ce căuta în Fabrica lui Baker?

— Chirurgie plastică? sugeră Sheffield. O faţă nouă?

— Imposibil. Baker e bun, dar nu poate face atât de rapid o operaţie de chirurgie plastică. A fost o intervenţie chirurgicală măruntă. Foyle mergea pe propriile lui picioare, cu capul bandajat.

— Tatuajul, zise Presteign.

Dagenham încuviinţă şi surâsul îi dispăru de pe buze:

— Asta mă îngrijorează. Îţi dai seama, Presteign, că, dacă Baker i-a înlăturat tatuajul, nu-l vom mai recunoaşte niciodată pe Foyle?

— Dragul meu, faţa nu i s-a modificat.

— Noi nu i-am văzut niciodată faţa, ci doar masca.

— Eu nu l-am întâlnit până acum, interveni Sheffield. Cum era masca?

— Un cap de tigru. Eu am fost cu Foyle în două sesiuni lungi. Ar trebui să-i cunosc pe dinafară chipul, dar nu-i aşa. Nu-i ştiu decât tatuajul.

— Ridicol, pufni Sheffield fără menajamente.

— Nu. Pe Foyle trebuie să-l vezi ca să crezi că există. Nu contează, însă. Ne va duce la *Nomad.* Ne va duce la lingourile tale, Presteign, şi la PirE. Aproape că-mi pare rău că se sfârşeşte. Sau aproape. Aşa cum spuneam, m-am distrat din plin. Este realmente unic.

Şapte

Turistul-de-Duminică era construit ca un iaht de lux; era mare pentru patru oameni, spaţios pentru doi, totuşi insuficient de spaţios pentru Foyle şi Jiz Mequeen. Foyle dormi în cabina principală; Jiz rămase în salon.

Într-a şaptea zi de la plecare, Jisbella vorbi cu Foyle pentru a doua oară:

— Haide să scoatem bandajele alea, strigoiule.

Foyle părăsi bucătărioara în care încălzea morocănos cafea şi se împinse către baie. Pluti după Jisbella şi se fixă în nişa din faţa oglinzii de la chiuvetă. Jisbella se propti de chiuvetă, deschise o capsulă cu eter şi începu să îmbibe şi să desfacă pansamentele cu mâini dure şi pline de ură. Benzile de bandaje se desprindeau lent. Foyle era ars de agonia suspansului.

— Crezi că Baker şi-a făcut treaba? o întrebă el.

Niciun răspuns.

— Ar fi putut rata pe undeva?

Scoaterea pansamentelor continuă.

— Nu mă mai doare de două zile.

Niciun răspuns.

— Pentru Dumnezeu, Jiz! Încă mai suntem în război? Mâinile femeii se opriră. Jisbella privi cu ură chipul bandajat al lui Foyle.

— Tu ce crezi?

— Eu am întrebat primul.

— Răspunsul este „da”.

— De ce?

— N-o să-nţelegi niciodată.

— Fă-mă să-nţeleg.

— Gura!

— Dacă-i război, de ce-ai mai venit cu mine?

— Ca să capăt ce ne-aştepta pe Sam şi pe mine.

— Banii?

— Gura!

— Puteai să nu fi venit. Puteai să fi avut încredere-n mine.

— Să am încredere-n tine? În tine?

Jisbella hohoti fără veselie şi reîncepu să scoată pansamentele. Foyle o lovi peste mâini, îndepărtându-le.

— Mă descurc şi singur.

Ea îl pălmui peste faţa bandajată.

— O să faci ce-ţi spun eu. Nu te mai mişca, strigoiule! Continuă să desfăşoare bandajul. O bandă fu îndepărtată şi dezvălui ochii lui Foyle. O priviră pe Jisbella, negri şi ameninţători. Pleoapele erau curate; curată şi rădăcina nasului. O bandă îi fu îndepărtată de pe bărbie lui Foyle. Era neagră-vineţie. Privind atent în oglindă, Foyle icni:

— A ratat bărbia! exclamă el. A dat-o-n bară…

— Gura! îi răspunse Jiz scurt. Aia-i barba care ţi-a crescut. Benzile dinăuntru se desprinseră iute, scoţând la lumină obraji, gură şi frunte. Fruntea era curată. Obrajii, sub ochi, erau curaţi. Restul era acoperit de o barbă neagră-vineţie de şapte zile.

— Bărbiereşte-te, îi ordonă Jiz.

Foyle dădu drumul la apă, îşi înmuie faţa, şi-o acoperi cu alifie de bărbierit, apoi se clăti cu apă şi scăpă de barbă. După aceea, se apropie de oglindă şi se inspectă, fără să-şi dea seama cât de aproape era capul Jisbellei, care-l privea, de asemenea, cu atenţie în oglindă. Nu mai rămăsese nici urmă de tatuaj. Amândoi suspinară.

— E curat, zise Foyle. Curat. Şi-a făcut treaba.

Brusc se aplecă şi mai mult către oglindă, cercetându-se mai îndeaproape. Chipul i se părea nou, pe cât de nou îi apărea şi Jisbellei.

— Sunt schimbat. Nu-mi amintesc să fi arătat aşa. Mi-a făcut şi vreo operaţie chirurgicală?

— Nu, îi răspunse Jisbella. Ce ai înăuntrul tău te-a schimbat. Ăla pe care-l vezi e strigoiul, alături de mincinos şi trişor.

— Pentru Dumnezeu! Termină. Lasă-mă-n pace!

— Strigoi, repetă Jisbella privindu-i faţa cu ochi

scăpărători. Mincinos. Trişor.

El o prinse de umeri şi o îmbrânci pe scara tambuchiului. Ea pluti, coborând în salonul principal, se prinse de o bară de ghidare şi se răsuci.

— Strigoiule! ţipă. Mincinosule! Trişorule! Strigoiule! Desfrânatule! Bestie!

Foyle o urmări, o prinse din nou şi o scutură violent. Părul ei roşu se desfăcu din agrafa care-l prindea la ceafă şi undui ca pletele unei sirene. Expresia arzătoare de pe faţa ei transformă furia lui Foyle în pasiune. O cuprinse în braţe şi-şi îngropă faţa cea nouă între sânii ei.

— Desfrânatule, murmură Jiz. Animalule…

— Ah, Jiz…

— Lumina, şopti Jisbella.

Foyle se întinse orbeşte către comutatoarele de pe perete şi apăsă butoane, iar *Turistul-de-Duminică* îşi continuă drumul spre centura de asteroizi cu hublourile întunecate.

*

Plutiră împreună în cabină, moţăind, murmurând, atingându-se tandru ore în şir.

— Sărmanul Gully, şopti Jisbella. Sărmanul şi dragul de Gully…

— Nu sărman, zise el. Bogat… în curând.

— Da, bogat şi pustiit. N-ai nimic în interiorul tău, Gully, dragule… Nimic decât ură şi răzbunare.

— Ajunge şi atât.

— Ajunge deocamdată. Dar mai târziu?

— Mai târziu? Depinde…

— Depinde de interiorul tău, Gully, de ce vei căpăta.

— Nu. Viitorul meu depinde de ce voi elimina.

— Gully… De ce nu mi-ai spus adevărul în Abisul Martel? De ce nu mi-ai spus că ştiai că la bordul *Nomad*-ului se află o comoară?

— N-am putut.

— N-ai avut încredere în mine?

— N-a fost asta. Nu m-am putut abţine. Asta-i ceea ce se

află în interiorul meu, ceea ce trebuie să elimin.

— Tot autocontrolul, aşa-i? Eşti obsedat.

— Da, sunt obsedat. Nu pot învăţa să mă controlez, Jiz. Vreau, dar nu pot.

— Încerci?

— Da. Dumnezeu mi-e martor că da. Apoi se întâmplă câte ceva şi…

— Da, şi ataci ca un tigru. „Un desfrânat pe veci nepocăit, un trădător înverşunat, cumplit…”

— Ce-i asta?

— Ceva ce-a scris un anume Shakespeare. Te descrie pe tine, Gully… eşti scăpat de sub control.

— Dacă te-aş putea purta în buzunar, Jiz… ca să m-avertizezi… să vârî un ac în mine…

— Nimeni nu poate face asta în locul tău. Trebuie s-o înveţi singur.

El reflectă câteva momente. După aceea vorbi şovăitor:

— Jiz… în privinţa banilor…

— Dă-i dracu’ de bani.

— Vorbeşti serios?

— Ah, Gully…

— Nu c-aş… încerca să-ţi ascund adevărul. Dacă n-ar fi fost *Vorga,* ţi-aş fi dat tot ce doreai. Totul! Ţi-aş fi dat până şi ultimul bănuţ rămas după ce terminam. Dar mi-e frică, Jiz. *Vorga* e dură… cu Presteign, Dagenham şi avocatul ăla, Sheffield. Am nevoie de fiecare credit. Mi-e teamă că, dacă te-aş lăsa să iei fie şi un credit, creditul ăla unic ar face diferenţa între *Vorga* şi io.

— Mine.

— Mine – şi aşteptă. Ce zici?

— Eşti complet posedat, zise ea obosită. Nu doar o părticică din tine, ci tu în totalitate.

— Nu.

— Ba da, Gully. În totalitate. Numai corpul tău face dragoste cu mine. Restul se hrăneşte cu *Vorga.*

În clipa aceea, alarma radarului din cabina de comandă de la prova le bubui în urechi, nedorită şi ameninţătoare.

— Destinaţia zero, murmură Foyle, care nu mai era relaxat, ci din nou posedat.

Se năpusti spre cabina de comandă.

*

Foyle se apropie de asteroid cu furia dezlănţuită a unui raid vandal. Apăru ca un fulger din spaţiu, frână cu o ţâşnire de flăcări din duzele de la prova şi descrise cu *Turistul-de-Duminică* un viraj strâns în jurul mormanului de gunoaie. Îl ocoli ca un vârtej, trecând pe lângă hublourile înnegrite, pe lângă trapa cea mare prin care J♂seph şi Poporul Savant ieşeau pentru a culege rămăşiţele plutitoare din spaţiul cosmic, pe lângă craterul cel nou pe care-l căscase Foyle însuşi în scoarţa asteroidului la primul lui plonjon înapoi spre Tara. Goni pe lângă mozaicul uriaş de ferestre al serei asteroidului şi zări sute de feţe care se zgâiau la ei, punctuleţe albe împestriţate de tatuaje.

— Deci nu i-am omorât, mormăi Foyle. S-au retras în corpul asteroidului... Probabil c-au trăit în adâncul lui, până au reparat restul.

— Îi ajuţi?

— De ce?

— Tu eşti autorul distrugerii.

— Dă-i dracu’! Am problemele mele. E, totuşi, o uşurare. Nu ne vor sâcâi.

Mai ocoli o dată asteroidul şi coborî cu *Turistul-de-Duminică* în gura noului crater.

— O să lucrăm de-aici, zise el. Îmbracă-ţi costumul, Jiz. Haidem! Haidem!

O împinse, înnebunit de nerăbdare; se împinse pe sine. Îmbrăcară costumele, părăsiră *Turistul-de-Duminică* şi coborâră printre sfărâmăturile din crater, în măruntaiele mohorâte ale asteroidului. Parcă s-ar fi târât prin tunelurile unor râme uriaşe. Foyle îşi activă setul de microunde al costumului şi-i vorbi lui Jiz:

— E uşor să te rătăceşti pe-aici. Rămâi lângă mine. Stai aproape.

— Unde mergem?

— După *Nomad.* Ţin minte că, atunci când am plecat eu, îl cimentau în asteroid. Nu mai ştiu unde. Trebuie să-l găsim.

Coridoarele erau lipsite de aer şi înaintarea le era silenţioasă, dar vibraţiile se transmiteau prin metal şi rocă. Se opriră o dată pentru a-şi trage suflarea lângă carcasa ciuruită a unei străvechi nave de război. Când se rezemară de ea, simţiră vibraţiile semnalelor din interior, ca nişte ciocănituri ritmice.

Foyle rânji crunt.

— Ăştia-s J♂seph şi Poporul Savant dinăuntru, zise el. Vor câteva cuvinte. O să le dau un răspuns evaziv – şi ciocăni de două ori în carcasă. Iar acum, un mesaj personal pentru soţia mea – la care chipul i se înnegură. Izbi furios în carcasă şi-i întoarse spatele. Haidem! Să mergem.

Însă, pe măsură ce-şi continuau căutarea, semnalele îi urmau. Deveni clar că periferia asteroidului fusese abandonată; tribul se retrăsese în centru. Apoi, în străfundul unui puţ fasonat din aluminiu bătut, o trapă se deschise, dinăuntru ţâşni lumină şi apăru J♂seph într-un costum spaţial străvechi din pânză de sticlă. Stătea în sacul acela grosolan, cu chipul drăcesc privind fix, cu palmele încleştate a rugă, mişcându-şi gura de diavol.

Foyle îl privi pe bătrân, făcu un pas către el, apoi se opri, îşi încleştă pumnii şi buzele i se mişcară tăcute, în timp ce furia îi suia prin trup. Iar Jisbella, uitându-se la Foyle, ţipă îngrozită. Vechiul tatuaj îi reapăruse pe faţă, roşu ca sângele pe paloarea pielii, stacojiu în loc de negru, cu adevărat o mască de tigru, atât în culori, cât şi în desen.

— Gully! strigă ea. Dumnezeule! Faţa ta!

Foyle o ignoră şi rămase fulgerându-l din ochi pe J♂seph, în vreme ce bătrânul gesticula împăciuitor, făcându-le semn să intre în asteroid, după care dispăru. Abia atunci Foyle se răsuci către Jisbella şi întrebă:

— Ce? Ce-ai spus?

Prin globul transparent al căştii, ea îi vedea perfect

chipul. Iar, pe măsură ce furia din Foyle se stinse, Jisbella văzu cum tatuajele roşii ca sângele păleau şi piereau.

— L-ai văzut pe păcăliciul ăla? făcu Foyle. Ăla era J♂seph. L-ai văzut cum cerşea şi cum implora după ce mi-a făcut…? Ce-ai zis?

— Faţa ta, Gully… Ştiu ce s-a-ntâmplat cu faţa ta.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Voiai un lucru care să te controleze, Gully. Ei bine, l-ai căpătat. Faţa ta. Este… – şi Jisbella începu să hohotească isteric: Va trebui să-nveţi controlul acum. N-o să mai poţi niciodată să-ţi trădezi emoţiile… niciun fel de emoţii, pentru că…

Însă el se uita pe lângă femeie şi brusc se repezi urlând prin puţul de aluminiu. Se opri în faţa unei uşi deschise şi începu să răcnească triumfător. Uşa se deschidea într-un dulap de scule lat de un metru douăzeci, adânc de un metru douăzeci şi înalt de doi metri şaptezeci. În dulap erau rafturi şi un talmeş-balmeş de provizii vechi şi containere aruncate peste tot. Era sicriul lui Foyle de la bordul *Nomad*-ului.

J♂seph şi oamenii lui izbutiseră să înglobeze epava în asteroidul lor înainte ca holocaustul evadării lui Foyle să facă imposibilă continuarea activităţilor. Interiorul navei era practic neatins. Foyle o prinse pe Jisbella de mână şi o trase într-un tur rapid prin navă şi, în cele din urmă, la seiful casierului, unde scotoci prin mormanele de sfărâmături şi gunoaie până dezveli o faţă masivă de oţel, oarbă şi impenetrabilă.

— Avem două posibilităţi, gâfâi el. Fie desfacem seiful din carcasă şi-l readucem pe Terra, unde-l deschidem, fie îl deschidem aici. Eu votez pentru aici. Poate că Dagenham minţea. Oricum, totul depinde de sculele pe care le are Sam în *Turistul* lui. Haide înapoi la navă.

Nu observă tăcerea şi îngândurarea ei, până nu reveniră pe *Turistul-de-Duminică* şi el îşi încheie căutarea agitată după scule.

— Nimic! exclamă iritat. N-are nici măcar un ciocan sau

o bormaşină. Nimic, doar nişte chei pentru deschiderea sticlelor şi a raţiilor.

Jisbella nu-i răspunse. Nu-şi desprindea ochii de la faţa lui.

— De ce te holbezi aşa la mine? întrebă Foyle.

— Sunt fascinată, îi răspunse ea încet.

— De ce anume?

— O să-ţi arăt ceva, Gully.

— Ce?

— Cât de mult te dispreţuiesc.

Îl pălmui de două ori. Cu obrajii usturaţi de lovituri, Foyle se încordă furios. Jisbella ridică o oglinjoară şi i-o ţinu în faţa ochilor.

— Uită-te la tine, îi spuse încet. Uită-te la chipul tău.

El se uită. Văzu semnele vechi ale tatuajelor învăpăindu-se, roşii ca sângele, sub piele, transformându-i faţa într-o mască de tigru, cu stacojiu şi alb. Fu atât de înfiorat de spectacolul îngrozitor, încât furia îi pieri imediat şi masca dispăru.

— Dumnezeule… şopti el. Doamne, Dumnezeule…

— A trebuit să te fac să-ţi pierzi cumpătul pentru a-ţi arăta, zise Jisbella.

— Ce-nseamnă asta, Jiz? Baker nu şi-a făcut bine treaba?

— Nu cred că-i vorba despre asta. Cred că ai cicatrice sub piele, Gully… de la tatuajele iniţiale şi apoi de la decolorare. Cicatrice de la ace. Ele nu se văd în condiţii normale, totuşi apar, sângerii, când emoţiile te copleşesc şi inima începe să-ţi pompeze sânge… când eşti furios, sau speriat, sau pasional, sau posedat… Înţelegi?

El clătină din cap, continuând să se holbeze la chipul său, atingându-şi-l uluit.

— Ai zis că ţi-ai dori să mă poţi purta în buzunar, ca să-ţi înfig ace când îţi pierzi controlul. Ai ceva mai bun decât asta, Gully… sau mai rău, sărmanul meu drag. Ai faţa ta.

— Nu! exclamă el. Nu!

— Nu-ţi poţi pierde niciodată controlul. Nu vei putea niciodată să bei prea mult, să mănânci prea mult, să

iubeşti prea mult, să urăşti prea mult… Va trebui să te înfrânezi cu o voinţă de fier.

— Nu! insistă el disperat. Se poate aranja. Baker mă poate rezolva… sau altcineva. Nu pot să umblu prin lume temându-mă să nu simt nimic, pentru că m-ar preschimba într-un monstru!

— Nu cred că asta mai poate fi aranjat, Gully.

— O grefă de piele…

— Nu. Cicatricele sunt prea adânci pentru grefă. Nu vei scăpa niciodată de stigmatul ăsta. Va trebui să-nveţi să te descurci cu el.

Cuprins de mânie, Foyle azvârli oglinda şi masca sângerie i se învăpăie din nou sub piele. Se năpusti afară din cabina principală, în direcţia trapei, unde-şi smulse costumul spaţial şi începu să-l tragă pe el.

— Gully! Unde mergi? Ce vrei să faci?

— După scule! răcni el. Scule pentru seif.

— Unde?

— Înăuntrul asteroidului. Au zeci de magazii ticsite cu unelte de pe navele naufragiate. Pe-acolo trebuie să existe scule, tot ce-mi trebuie. Nu veni cu mine. Pot s-apară necazuri. Cum este acum faţa asta blestemată? Mă trădează? Dumnezeule, *sper* s-apară necazuri!

Îşi etanşă costumul şi intră în asteroid. Găsi o trapă care separa centrul locuit de vidul exterior. Bubui în uşă. Aşteptă şi bubui din nou, apoi continuă cu apeluri imperioase, până când trapa fu deschisă în cele din urmă. Nişte braţe ieşiră şi-l traseră înăuntru, iar trapa fu închisă îndărătul lui. Nu avea ecluză pneumatică.

Foyle clipi repede din cauza luminii intense şi făcu o grimasă înspre J♂seph şi oamenii lui inocenţi, care se strânseseră înaintea sa, cu feţele hidos decorate. Ştiu că propriul său chip trebuia să fie de un roşu învăpăiat şi alb, deoarece îl văzu pe J♂seph tresărind şi zări gura drăcească silabisind: NO-MAD.

Foyle trecu prin mulţime, împrăştiind-o grosolan. Îl izbi nemilos pe J♂seph cu dosul pumnului său înmănuşat.

Căută prin coridoarele nelocuite, recunoscându-le vag, şi ajunse până la urmă în incinta jumătate grotă naturală, jumătate carcasă străveche, în care erau depozitate sculele.

Scotoci şi cotrobăi, adunând burghie, vârfuri de diamant, acizi, termită, cristalanţi, explozivi plastici, detonatoare. În asteroidul care se rotea lin, greutatea brută a echipamentelor era redusă la mai puţin de cincizeci de kilograme. Le prinse laolaltă, legă în mod superficial masa aceea cu cabluri şi dădu să iasă din grota-magazie.

J♂seph şi Poporul Savant îl aşteptau, aidoma puricilor care aşteaptă un lup. Se repeziră asupra lui şi Foyle lovi prin ei, distrugător, încântat, sălbatic. Armura costumului spaţial îl proteja de atacurile lor şi avansă prin pasaj, căutând o trapă care să-l ducă afară, în vid.

Glasul Jisbellei se auzi, subţirel şi agitat, în căşti:

— Gully, m-auzi? Sunt eu, Jiz. Gully, ascultă-mă!

— Spune.

— Acum două minute a sosit altă navă. Pluteşte de cealaltă parte a asteroidului.

— Ce?

— Este însemnată cu negru şi galben ca o viespe.

— Culorile lui Dagenham!

— Înseamnă c-am fost urmăriţi.

— Cum altfel? Dagenham m-a urmărit probabil încă de când am evadat din Abisul Martel. Am fost un idiot să nu mă gândesc la asta. Cum m-a urmărit, Jiz? Prin tine?

— Gully!

— Haide, lasă. Îmi exersam glumele – şi râse fără să se distreze: Trebuie să lucrăm repede, Jiz. Îmbracă-ţi costumul şi aşteaptă-mă în *Nomad*. În cabina casierului. Du-te, fato!

— Dar…

— Şterge-o! S-ar putea să ne monitorizeze banda de frecvenţe. Du-te!

Goni prin asteroid, ajunse la o trapă barată, trecu

printre paznicii din faţa ei, o deschise cu forţa şi ieşi în vidul pasajelor exterioare. Poporul Savant era prea disperat ca să închidă trapa şi să-l oprească. Ştia, totuşi, că l-ar fi urmărit: clocoteau de furie.

Îşi târî echipamentul voluminos pe după coturi şi prin răspântii spre epava *Nomad*-ului. Jisbella îl aştepta în cabina casierului. Ea dădu să-şi activeze setul de microunde, însă Foyle o opri. Îşi lipi casca de a ei şi strigă:

— Fără unde scurte! Ne monitorizează şi ne localizează prin goniometrie! Aşa m-auzi, nu? Ea încuviinţă. Bine. Dispunem de vreo oră înainte să ne localizeze Dagenham. Dispunem de vreo oră înainte să pornească după noi J♂seph şi gloata lui. Suntem într-o situaţie a dracului. Trebuie acţionat rapid – ea încuviinţă iarăşi. N-avem timp să deschidem seiful şi să transportăm lingourile.

— Dacă-s acolo…

— Dagenham e-aici, nu? Asta-i dovada că lingourile sunt în seif. Va trebui să desprindem seiful din *Nomad* şi să-l ducem pe *Turist.* Apoi plecăm.

— Dar…

— Ascultă-mă şi fă ce-ţi spun. Întoarce-te pe *Turist.* Goleşte-l. Aruncă tot ce nu ne trebuie… toate proviziile, cu excepţia raţiilor de urgenţă.

— De ce?

— Fiindcă nu ştiu câte tone cântăreşte seiful ăsta şi e posibil ca nava să nu reziste când revenim la gravitaţie. Trebuie să ne pregătim din timp. Întoarcerea va fi grea, dar merită. Goleşte nava. Repede! Du-te, fato. Du-te!

O împinse şi, fără să mai arunce vreo privire în direcţia ei, atacă seiful. Era încorporat în structura de oţel a carcasei, o sferă masivă din oţel cu diametrul de un metru douăzeci. Era sudată de bordajul şi de traversele *Nomad*-ului în douăsprezece puncte diferite. Foyle atacă fiecare sudură pe rând cu acizi, burghie, termită şi refrigeranţi. Opera potrivit teoriei stresului structural… încălzind, răcind şi corodând oţelul, până când structura sa cristalină se deforma şi rezistenţa fizică îi era distrusă. Obosea

metalul.

Jisbella reveni şi Foyle îşi dădu seama că trecuseră patruzeci şi cinci de minute. Tremura din tot corpul şi sudoarea picura de pe el, dar sfera seifului fusese eliberată din carcasă şi avea acum o duzină de protuberanţe pe suprafaţă. Foyle îi făcu iute semn Jisbellei şi împreună împinseră seiful cu toate puterile. Nici laolaltă nu-l putură clinti. Se lăsară să cadă pe punte, epuizaţi şi disperaţi, iar în clipa aceea o umbră eclipsă lumina solară care pătrundea prin fisurile din carcasa *Nomad*-ului. Ridicară ochii. O navă orbita în jurul asteroidului la nici cinci sute de metri depărtare.

Foyle îşi lipi casca de cea a Jisbellei.

— Dagenham, icni el. Ne caută. Probabil c-a trimis deja o echipă care să scotocească după noi. De îndată ce vor sta de vorbă cu J♂seph, vor fi aici.

— Vai, Gully…

— Încă mai avem o şansă. Poate că nu vor observa *Turistul* lui Sam decât după alte două revoluţii. Este ascuns în craterul ăla. Poate că pân-atunci putem aduce seiful la bord.

— Cum?

— Nu ştiu, la dracu’! Nu ştiu. Îşi izbi pumnii între ei, frustrat: Sunt terminat.

— Nu l-am putea detona?

— Să detonăm…? Ce facem, ghiulele în loc de gândire? A vorbit cumva Mentala Mequeen?

— Fii atent. Să utilizăm un exploziv pentru a-l deplasa. Ar acţiona ca duza unei rachete… i-ar da impuls.

— Da, am înţeles. Şi dup-aceea? Cum îl suim pe navă, fato? Nu putem detona întruna. N-avem timp.

— Nu, aducem nava la seif.

— Ce?

— Detonăm seiful şi-l propulsăm în spaţiu. După aceea, venim cu nava şi-o orientăm astfel ca seiful să pătrundă prin trapa principală. E ca şi cum ai prinde o minge cu pălăria. Înţelegi?

Înţelese.

— Dumnezeule, Jiz, chiar putem face asta!

Foyle sări către mormanul de echipamente şi începu să sorteze batoane de plastic explozibil şi capse detonatoare.

— Va trebui să folosim undele scurte. Unul dintre noi stă cu seiful; celălalt pilotează nava. Cel cu seiful îl dirijează pe cel cu nava. Este?

— Este. Ar fi mai bine să pilotezi tu, Gully. Eu te dirijez.

El încuviinţă din cap, în vreme ce fixa explozibilul de seif, ataşând detonatoare. Apoi îşi lipi casca de a ei.

— Capse pentru vid, Jiz. Sunt reglate la două minute. Când te-anunţ pe unde scurte, le tragi capetele-afară şi-o ştergi cât poţi de repede. Ai înţeles?

— Da.

— Rămâi cu seiful. După ce l-ai dirijat spre navă, îl urmezi imediat. Să nu mai aştepţi. Va fi foarte la limită.

O bătu pe umăr şi reveni la *Turist.* Deschise trapa exterioară şi uşa interioară a ecluzei pneumatice. Aerul ieşi brusc din navă. Vidată şi golită de Jisbella, părea deprimantă şi părăsită.

Foyle merse direct la comenzi, se aşeză şi-şi activă setul de unde scurte.

— Pregăteşte-te, murmură el. Ies imediat.

Activă duzele şi declanşă timp de trei secunde lateralele, după aceea frontalele. *Turistul* se înălţă cu uşurinţă, scuturând năruituri de pe flancuri şi partea dorsală, ca o balenă care se ridică la suprafaţa oceanului. Foyle strigă:

— Detonează, Jiz! Acum!

Nu se auzi nicio bubuitură; nu se văzu nicio licărire. Un crater nou se deschise în asteroidul de sub el şi o floare de sfărâmături ţâşni în sus, depăşind rapid o sferă din oţel mat care o urmă fără grabă, rotindu-se obosită.

— Mai încet, se auzi din căşti glasul Jisbellei, detaşat şi competent. Ai viteza prea mare. Şi, apropo, au sosit şi necazurile.

Foyle frână cu duzele posterioare şi privi în jos, alarmat. Suprafaţa întregului asteroid era acoperită de un roi de

viespi. Oamenii lui Dagenham, în costume spaţiale cu dungi galbene şi negre, bâzâiau în jurul unei siluete albe, care se eschiva, se rostogolea şi-i evita. Era Jisbella.

— Ţine-o drept înainte, rosti Jisbella calm, deşi bărbatul îi auzea clar gâfâielile. Mai frânează niţel… Roteşte-te un sfert.

El o ascultă aproape reflex, continuând să privească lupta de dedesubt. Flancul *Turistului* îi acoperi traiectoria seifului pe măsură ce se apropia de el, dar tot îi zărea pe Jisbella şi echipa lui Dagenham. Femeia activă racheta costumului… Foyle văzu flăcăruia ţâşnindu-i din spate… şi se înălţă de pe suprafaţa asteroidului. O duzină de văpăi izbucniră de pe spinările oamenilor lui Dagenham, care o urmară. Şase dintre ei nu porniră, însă, după Jisbella, ci se îndreptară către *Turistul-de-Duminică.*

— O să fie al naibii, Gully, zise Jisbella, care aproape că icnea de-acum, trăgând guri mari de aer, deşi vocea îi rămăsese fermă. Nava lui Dagenham a coborât pe partea cealaltă, dar probabil că l-au anunţat deja şi o să vină-ncoace. Menţine cursul, Gully. Mai sunt vreo zece secunde…

Viespile se apropiară şi înconjurară costumul mic, alb.

— Foyle! M-auzi? Foyle! – era glasul lui Dagenham, care mai întâi răsună confuz, apoi se limpezi: Sunt Dagenham şi te apelez pe frecvenţa ta. Răspunde, Foyle!

— Jiz! Jiz! Nu poţi scăpa de ei?

— Menţine cursul, Gully… Asta a fost! Ai băgat-o din prima, fiule!

Un şoc teribil zgâlţâi *Turistul* când seiful, deplasându-se lent, dar având o masă impresionantă, lovi ca un berbece în trapa principală. În acelaşi timp, silueta albă se desprinse din roiul de viespi galbene. Porni ca o rachetă spre *Turist,* urmărită frenetic.

— Haide, Jiz! Haide! urlă Foyle. Haide, fato! Haide!

Când Jisbella dispăru din raza lui vizuală înapoia flancului *Turistului,* Foyle reglă comenzile şi se pregăti pentru acceleraţie maximă.

— Foyle! Răspunde-mi! Sunt Dagenham.

— Du-te dracu’, Dagenham! răcni Foyle. Anunţă-mă când ai ajuns la bord, Jiz, şi ţine-te bine!

— Nu reuşesc, Gully.

— Haide, fato!

— Nu pot urca la bord. Seiful blochează trapa. Este înţepenit la jumătate…

— Jiz!

— N-am cum intra, îţi spun! strigă ea disperată. Sunt blocată afară.

Bărbatul privi sălbatic în jur. Oamenii lui Dagenham urcau pe carcasa *Turistului* cu fermitatea ameninţătoare a unor piraţi profesionişti. Nava lui Dagenham se înălţa peste micul orizont al asteroidului, pornită pe un curs direct către el. Simţea cum i se învârtea capul.

— Foyle, eşti terminat. Tu şi fata. Îţi ofer însă un târg…

— Gully, ajută-mă! Fă ceva, Gully. Sunt pierdută!

— *Vorga,* rosti el cu glasul sugrumat.

Închise ochii şi acţionă comenzile. Duzele din spate mugiră. *Turistul-de-Duminică* se cutremură şi vibră înainte. Se eliberă de corsarii lui Dagenham, de Jisbella, de avertismente şi rugăminţi. Îl apăsă pe Foyle în fotoliul pilotului, unde acesta îşi pierdu cunoştinţa la acceleraţia de 10 g, mai puţin apăsătoare, însă, mai puţin dureroasă, mai puţin trădătoare decât pasiunea care-l mâna.

Iar în timp ce dispărea din vedere, faţa i se învălui în stigmatul sângeriu al posedării sale.

PARTEA II

Cu inimă de năzuinţe turbate
Pe care le rânduiesc.
Cu lance-arzătoare şi bidiviu de slavă,
Prin pustiuri rătăcesc.
C-un cavaler de spectre şi-umbre
Sunt chemat la un turnir,
Zece leghe dincolo de capătul lumii –
Nu cred că-i mare şpaţir.

TOM-a-BEDLAM

Opt

Anul înainta, iar molima otrăvea planetele. Războiul se intensifica şi creştea de la nivelul unei neplăceri îndepărtate, de raiduri romantice şi încăierări în spaţiul cosmic la dimensiunile unui posibil holocaust. Devenea din ce în ce mai limpede că se încheiase ultimul dintre Războaiele Mondiale şi începuse primul Război Solar.

Beligeranţii adunară treptat oameni şi materiale, pentru a fi distruse. Sateliţii Exteriori introduseră mobilizarea generală şi Planetele Interioare, vrând-nevrând, îi imitară. Industrii, meşteşuguri, ştiinţe, talente şi profesiuni fură chemate sub arme; urmară reglementări şi opresiuni. Armatele şi flotele se puseră pe rechiziţionat şi comandat.

Comerţul se supuse, fiindcă şi războiul acesta (ca toate războaiele) era faza de încleştare fizică a unui conflict comercial. Însă populaţiile se revoltară, iar jauntarea de la recrutare şi de la munca obligatorie deveniră probleme critice. Teama de spioni şi teama de invazii se răspândiră. Istericii se puseră pe colportat de informaţii şi pe linşaje. O prevestire ameninţătoare paraliză toate locuinţele, de pe Insula Baffin, până în Falklands. Anul aflat spre final fu însufleţit doar de sosirea Circului Şapte Kilometri.

Aceasta era porecla populară a groteştii suite a lui Geoffrey Fourmyle de la Ceres, un bufon tânăr şi bogat de pe cel mai mare asteroid. Fourmyle de la Ceres era putred de bogat; de asemenea, era extrem de amuzant. Era clasicul *bourgeois gentilhomme*, parvenitul *nouveau riche*[6] al tuturor timpurilor. Suita lui reprezenta o încrucişare între un iarmaroc şi curtea comică a unui crăişor bulgar, aşa cum dovedi sosirea lui tipică în Green Bay, Wisconsin.

Dis-de-dimineaţă apăru un avocat, cu joben de clan legal, având în mână o listă de locuri posibile pentru

---

[6] Burghez-gentilom… nou-îmbogăţit (în limba franceză în original – *n. trad.).*

tabără şi în buzunar o mică avere. Se hotărî asupra unei pajişti de două hectare, cu vedere către lacul Michigan, şi o închirie pentru o sumă exorbitantă. Îl urmă un grup de topografi din clanul Mason & Dixon. În douăzeci de minute, topografii stabiliră poziţia taberei şi se răspândi vestea că sosea Circul Şapte Kilometri. Localnicii din statele Wisconsin, Michigan şi Minnesota veniră să urmărească distracţia.

Jauntară apoi douăzeci de muncitori necalificaţi, fiecare purtând în spate câte o raniţă cu cort. Urmă o uvertură impresionantă de ordine răcnite, ţipete, înjurături şi zbierăte torturate ale aerului comprimat. Douăzeci de corturi gigantice se umflară, ridicându-se aidoma unor baloane, cu suprafeţele de lac şi latex strălucind pe când se uscau la soarele iernii. Spectatorii ovaţionară.

Un elicopter cu şase motoare pluti staţionar deasupra unei plase elastice gigantice. Pântecele său se deschise şi din el se revărsă o cascadă de accesorii. Servitori, valeţi, bucătari şi chelneri jauntară. Mobilară şi decorară corturile. Bucătăriile începură să fumege şi mirosurile de fript, prăjit şi copt invadară tabăra. Poliţiştii privaţi ai lui Fourmyle îşi începuseră deja activitatea, patrulând pe cele două hectare şi ţinând la distanţă mulţimea uriaşă de spectatori.

După aceea, cu avionul, cu maşina, cu autobuzul, cu camionul, cu bicicleta şi jauntând sosi cortegiul lui Fourmyle. Bibliotecari şi cărţi, savanţi şi laboratoare, filosofi, poeţi, sportivi. Fură ridicate stative de săbii şi spade, o saltea tatami pentru judo şi un ring de box. Un bazin de cincisprezece metri fu afundat în sol şi pompele îl umplură cu apă din lac. O altercaţie interesantă se stârni între doi sportivi musculoşi, care se contraziceau dacă bazinul trebuia încălzit pentru înot sau îngheţat pentru patinaj.

Sosiră muzicanţi, actori, jongleri şi acrobaţi. Vacarmul deveni asurzitor. O echipă de mecanici săpă canale de inspecţie auto şi începu să ambaleze motoarele colecţiei de

secerătoare diesel vechi a lui Fourmyle. Cele din urmă veniră vivandierele: neveste, fiice, amante, târfe – dar şi cerşetori, escroci şi corupători. Până pe la mijlocul dimineţii, hărmălaia circului se auzea de la şapte kilometri depărtare, de unde şi porecla.

La amiază, se ivi Fourmyle de la Ceres, cu o combinaţie atât de frapantă de mijloace de transport, încât se ştia că-i făcuse să izbucnească în râs pe nişte indivizi afundaţi de şapte ani în melancolie. Un hidroavion-gigant mugi dinspre sud şi se aşeză pe lac. O barjă amfibie ieşi din el şi bâzâi peste apă spre mal. Peretele ei frontal coborî zăngănind, se transformă într-un pod basculant şi dinăuntru apăru un vehicul militar din secolul XX. Surprizele se ţineau lanţ pentru spectatorii încântaţi, deoarece vehiculul parcurse douăzeci de metri până în centrul taberei, după care se opri.

— Ce-ar putea ieşi acum? O bicicletă?

— Nu, patine cu rotile.

— O s-apară pe un băţ pogo.

Fourmyle depăşi speculaţiile cele mai nebuneşti. Ţeava unui tun de circ telescopic ieşi din vehiculul militar. Se auzi bubuitura unei explozii şi Fourmyle de la Ceres fu propulsat din tun, descriind un arc graţios până la intrarea cortului său, unde fu prins de patru valeţi într-o plasă. Aplauzele care-l întâmpinară se auziră de la nouă kilometri depărtare. Fourmyle se cocoţă pe umerii valeţilor şi ceru tăcere.

— Ah, Doamne! Creatura va ţine un discurs.

— „Creatura”? Vrei să zici „el”, nu?

— Nu, nu, creatura. Nu poate fi om.

— Prieteni! Romani! Cetăţeni![7] începu direct Fourmyle. Vă rog să m-ascultaţi, Shakespeare. 1564-1616. La naiba!

Patru porumbei albi se scuturară din mânecile lui şi

---

[7] Formulă introductivă din discursul ţinut de Marc-Antoniu la înmormântarea lui Cezar, în piesa shakespeariană *Iuliu Cezar* (actul III, scena II – *n. trad.).*

fâlfâiră din aripi, îndepărtându-se. Fourmyle îi privi uimit, apoi continuă:

— Prieteni, salutări, salve, *bonjur, bon ton, bon vivant, bon voyage, bon…* Ce dracu'?

Buzunarele îi luară foc şi din ele ţâşniră artificii chinezeşti. Încercă să stingă flăcările. Din el răbufniră confetti şi panglici.

— Prieteni… Gura! O să reuşesc discursul ăsta. Linişte! Prieteni…!

Plecă ochii şi se examină stupefiat. Hainele i se topeau, dezvăluind lenjerie intimă de un stacojiu-lugubru.

— Kleinmann! răcni el furios. Kleinmann! Ce s-a întâmplat cu nenorocita de hipno-învăţare a ta?

Un cap lăţos se ivi dintr-un cort.

— Ai zdudiad bendru dizgurzul agezda azeară, Fourmyle?

— Bineînţeles. Am zdudiad două ore. Nu mi-am scos capul din hipno-cuptor. Cursul Kleinmann de Prestidigitaţie.

— Nu, nu, nu! zbieră bărbatul lăţos. De gâde ori drebuie ză-ţi zbun? Bresdidigidaţia nu ezde oradorie. Ezde zgamadorie. *Dumbkopf*[8]! Ai urmad hibnoza grejidă!

Lenjeria intimă stacojie începu să se topească. Fourmyle se rostogoli de pe umerii valeţilor care tremurau şi dispăru în cortul său. Urmă un val de râsete şi ovaţii, după care Circul Şapte Kilometri ajunse la viteza maximă. Bucătăriile sfârâiau şi fumegau. Se mânca şi se bea perpetuu. Muzica nu înceta niciodată. Vodevilul nu se oprea niciodată.

În interiorul cortului, Fourmyle îşi schimbă hainele, îşi schimbă ideea, se schimbă din nou, se dezbrăcă din nou, îşi lovi valeţii cu piciorul şi-şi strigă croitorul într-un grai hibrid de franceză, londoneză şi afectare. Îmbrăcat pe jumătate într-un costum nou, îşi aminti că neglijase să facă baie. Îşi pălmui croitorul, ordonă ca patruzeci de litri de parfum să fie deşertaţi în bazin şi fu lovit de inspiraţie

---

[8] Cap sec (în limba germană în original – *n. trad.*).

poetică. Îl chemă pe poetul rezident:

— Ia scrie acolo! îi ordonă Fourmyle. *Le roi est mort, les…* Stai! Ce rimează cu străbun?

— Alun, sugeră poetul său. Căpcăun, căpşun, gărgăun, gorun, lăstun, nebun, surghiun, barbun…

— Am uitat de experimentul meu! exclamă Fourmyle. Doctor Bohun! Doctor Bohun!

Pe jumătate dezbrăcat, se năpusti valvârtej în laborator, unde se ciocni de doctorul Bohun, chimistul lui rezident, şi amândoi zburară până în mijlocul cortului. Când încercă să se ridice de pe jos, chimistul se trezi prins într-o strânsoare foarte dureroasă şi stânjenitoare.

— Nogouchi! răcni Fourmyle. Hiii! Nogouchi! Tocmai am inventat o nouă priză de judo.

Se sculă, îl ridică pe chimistul care se sufoca şi jauntă pe salteaua tatami de judo, unde micuţul japonez inspectă priza şi clătină din cap.

— Nu, rog frumos. Şuieră politicos: Hfffff. Presiune pe trahee, nu perpetuu letal. Hfffff. Arată eu, rog frumos.

Îl prinse pe chimistul ameţit, îl roti şi-l depuse pe tatami într-o poziţie de perpetuă auto-strangulare.

— Observă, rog frumos, Fourmyle?

Însă Fourmyle se afla în bibliotecă, izbindu-şi bibliotecarul în cap cu cele patru kilograme de *Dos Sexual Leben* de Bloch, deoarece nefericitul nu reuşea să găsească niciun text despre fabricarea maşinăriilor *perpetuam mobile.* Se repezi în laboratorul lui de fizică, unde distruse un cronometru costisitor, care experimenta cu roţi dinţate, jauntă la estrada pentru orchestră, unde înhăţă o baghetă şi-i derută complet pe muzicanţi, îşi puse patinele şi căzu în bazinul de înot parfumat, fu scos dinăuntru, tunând şi fulgerând la adresa absenţei gheţii şi fu auzit exprimându-şi dorinţa de solitudine:

— Vreau să călătoresc în mine însumi, zise Fourmyle, lovindu-şi valeţii cu picioarele în toate direcţiile.

Sforăia înainte ca ultimul dintre ei să ajungă şchiopătând până la uşă şi s-o închidă în urma lui.

Sforăitul încetă şi Foyle se ridică.

— Asta ar trebui să-i oprească pentru azi, murmură el şi intră în odaia de costume.

Se opri în faţa unei oglinzi, inspiră profund şi-şi ţinu respiraţia, privindu-şi chipul cu atenţie. După un minut, era tot imaculat. Continuă să-şi ţină respiraţia, păstrând un control rigid al pulsului şi muşchilor, stăpânind încordarea cu un calm neabătut. După două minute şi douăzeci de secunde, stigmatul apăru, roşu ca sângele. Foyle expiră. Masca de tigru dispăru.

— Mai bine, murmură el. Mult mai bine. Bătrânul fachir avea dreptate, yoga este răspunsul. Control. Puls, cord, colon, creier.

Se dezbrăcă şi-şi examină corpul. Era într-o magnifică formă, dar pielea arăta cusături argintii delicate într-o reţea care-i unea gâtul cu gleznele. Era ca şi cum cineva i-ar fi gravat pe piele un contur al sistemului nervos. Cusăturile argintii erau cicatrice ale unei operaţii, care încă nu dispăruseră.

Operaţia aceea îl costase pe Foyle o mită de 200.000 ¢r dată chirurgului-şef al Brigăzii Comando Marte şi-l transformase într-o extraordinară maşină de luptă. Toate plexurile nervoase fuseseră recablate, în muşchi şi oase îi fuseseră îngropaţi tranzistori şi transformatori microscopici, o mufă minusculă din platină se întrezărea la baza şirei spinării. Foyle cuplă la ea o sursă energetică de mărimea unei boabe de mazăre şi o activă. Corpul îi începu o vibraţie electronică internă, care era aproape mecanică.

„Mai mult maşină decât om”, gândi el. Se îmbrăcă, respingând hainele extravagante ale lui Fourmyle de la Ceres în favoarea salopetei negre de acţiune.

Jauntă până în apartamentul lui Robin Wednesbury din clădirea singuratică aflată între pinii din Wisconsin. Era motivul real al venirii Circului Şapte Kilometri în Green Bay. Jauntă şi sosi în beznă şi într-un spaţiu gol şi se prăbuşi imediat în jos. „Coordonate greşite!” gândi el. „Jauntare eronată?” Capătul rupt al unei grinzi îl lovi

ameţitor, drept care căzu greoi şi dezechilibrat pe o podea spartă, peste rămăşiţele intrate în putrefacţie ale unui cadavru.

Foyle sări imediat în picioare, îngreţoşat şi, totuşi, calm. Apăsă energic cu vârful limbii pe primul molar superior din dreapta. Operaţia care-i transformase jumătate de corp într-o maşinărie electronică îi plasase consola de comandă în dinţi. Foyle apăsă un dinte cu limba şi celulele periferice ale retinelor îi fură excitate şi emiseră o lumină slabă. Coborî două raze difuze asupra leşului unui bărbat.

Cadavrul se afla în apartamentul de sub cel al lui Robin Wednesbury. Avea burta spintecată. Foyle ridică ochii. Deasupra lui se vedea o gaură de trei metri în locul unde fusese podeaua camerei de zi a lui Robin. Toată clădirea duhnea a foc, fum şi putreziciune.

— Jaf-jauntare, rosti Foyle încetişor. Locul ăsta a fost jefuit. Ce s-a întâmplat?

Epoca jauntării îi cristalizase într-o clasă nouă pe pribegii, vagabonzii şi haimanalele lumii. Ei urmau noaptea de la est spre vest, rămânând mereu în întuneric, mereu în căutare de pradă, de resturi ale dezastrelor, ca nişte necrofagi. Dacă un seism năruia un antrepozit, îl jefuiau în noaptea următoare. Dacă un incendiu deschidea o casă ori o explozie distrugea sistemele defensive ale unui magazin, jauntau înăuntru şi tâlhăreau. Se autointitulau jaf-jauntatori. Erau nişte jecmănitori.

Foyle sui prin ruine până la coridorul de la etajul superior. Jaf-jauntatorii aveau aici un bivuac. Un viţel întreg era fript peste un foc ale cărui scântei se ridicau către cer printr-o spărtură din acoperiş. În jurul focului se aflau zece bărbaţi şi trei femei, duri, periculoşi, pălăvrăgind în argoul rimat al jecmănitorilor. Erau îmbrăcaţi în haine desperecheate şi din cupe de şampanie beau bere făcută din cartofi.

Un mârâit ameninţător de furie şi teroare întâmpină apariţia lui Foyle, când bărbatul masiv se ivi printre sfărâmături, cu ochii săi pătrunzători emiţând raze pale de

lumină. El păşi calm prin gloata care se ridica în picioare, înaintând spre uşa apartamentului lui Robin Wednesbury. Controlul de fler îi conferea un aer de detaşare.

„Dacă-i moartă – gândi el –, sunt terminat. Trebuie s-o folosesc. Dar dacă-i moartă...”

Apartamentul lui Robin fusese prădat, ca toată clădirea. Camera de zi era un oval de podea în jurul găurii neregulate din centru. Foyle căută un trup. Doi bărbaţi şi o femeie erau în patul din dormitor. Bărbaţii înjurară. Femeia ţipă la apariţia lui. Bărbaţii se năpustiră către Foyle. El se retrase un pas şi apăsă limba de incisivii superiori. Circuite neurale bâzâiră şi toate simţurile şi reacţiile din corp îi fură accelerate de cinci ori.

Efectul fu reducerea instantanee a lumii exterioare la un ralanti extrem de lent. Sunetele se distorsionară. Culoarea coborî până la roşu prin spectrul vizual. Cei doi atacatori părură să plutească spre el cu încetineala din vise. Pentru restul lumii, Foyle deveni o ceaţă de acţiune. Păşi în lateral, evitând lovitura care se apropia de el, îl ocoli pe bărbat, îl ridică şi-l azvârli către craterul din camera de zi. Îl azvârli pe al doilea după primul jecmănitor. Pentru simţurile accelerate ale lui Foyle, trupurile lor părură să plutească lin, suspendate în mijlocul gesturilor neterminate, cu pumnii înaintând milimetru cu milimetru, cu gurile deschise emiţând sunete înfundate.

Foyle se răsuci spre femeia care tremura chircită în pat.

— Afstvmerp? întrebă ceaţa.

Femeia zbieră.

Foyle îşi apăsă din nou incisivii superiori, stopând accelerarea. Lumea exterioară se scutură din ralanti şi reveni la normal. Sunetele şi culorile ţâşniră în sus prin spectrele auditiv şi vizual şi cei doi jecmănitori dispărură prin crater şi bufniră în apartamentul de dedesubt.

— A fost vreun corp? repetă blând Foyle. O negresă?

Femeia bombăni ceva de neînţeles. Foyle o prinse de păr şi o scutură, apoi o azvârli prin craterul din podeaua camerei de zi.

Căutarea unui indiciu privind soarta lui Robin fu întreruptă de gloata de pe hol. Jaf-jauntatorii purtau torţe şi arme improvizate. Nu erau asasini profesionişti. Ei doar speriau de moarte nişte victime lipsite de apărare.

— Nu mă deranjaţi, îi avertiză Foyle încet, scotocind cu atenţie prin sertare şi pe sub mobilele răsturnate.

Se apropiară mai mult, îmboldiţi de un tâlhar în costum din blană de nurcă şi cu tricorn, inspiraţi de înjurăturile care răsunau de la etajul inferior. Bărbatul cu tricorn aruncă o torţă către Foyle. Flacăra îl arse. Foyle acceleră iarăşi şi jaf-jauntatorii fură transformaţi în statui vii. Foyle ridică o jumătate de scaun şi, calm, ciomăgi siluetele aflate în ralanti. Acestea rămaseră în picioare. Îl trânti pe podea pe bărbatul cu tricorn şi îngenunche pe pieptul lui. După aceea, deceleră.

Din nou, lumea exterioară reveni la viaţă. Sub şocul loviturilor încasate, jecmănitorii căzură în locurile în care găseau. Bărbatul cu tricorn şi costum din blană de nurcă mugi.

— A fost vreun corp pe-aici? întrebă Foyle. O negresă. Foarte înaltă. Foarte frumoasă.

Bărbatul se zvârcoli şi încercă să-i scoată ochii.

— Voi ţineţi socoteala cadavrelor, urmă Foyle cu blândeţe. Unora dintre voi, jaf-jauntatorii, le plac fetele moarte mai mult decât cele vii. I-aţi găsit trupul pe-aici?

Neprimind niciun răspuns mulţumitor, ridică o torţă şi aprinse costumul din blană de nurcă. Îl urmă pe jaf-jauntator în camera de zi şi-l privi cu interes detaşat. Bărbatul urlă, căzu peste marginea craterului şi se prăbuşi ca o vâlvătaie vie în bezna de dedesubt.

— A fost vreun corp? strigă Foyle în jos şi clătină din cap la auzul răspunsului. Nu foarte iscusit, murmură el. Trebuie să-nvăţ cum să extrag informaţiile. Aş putea învăţa câteva lucruri de la Dagenham.

Îşi comută sistemul electronic şi jauntă.

Apăru în Green Bay, duhnind atât de abominabil a păr ars şi piele pârlită, încât intră în magazinul Presteign local

(bijuterii, parfumuri, cosmetice, ionice & surogate) pentru a cumpăra un deodorant. Dar Domnul Presto local asistase în mod evident la sosirea Circului Şapte Kilometri şi-l recunoscu. Foyle se trezi instantaneu din intensitatea detaşată şi deveni excentricul Fourmyle de la Ceres. Făcu clovnerii şi ţopăi, cumpără un flacon de trei sute de grame de *Euge No.* 5, la 400 ¢r gramul, se tamponă delicat şi azvârli sticluţa în stradă spre edificarea şi încântarea Domnului Presto.

Arhivarul de la Biroul Statistici Districtuale nu recunoscu identitatea lui Foyle şi fu neîndurător şi intransigent.

— Nu, domnule. Statisticile districtuale nu se consultă fără cuvenita decizie judecătorească pentru cauză suficientă. Decizia trebuie să fie finală.

Foyle îl examină atent şi fără ranchiună.

— Tip astenic, decise el. Slab, oase lungi, fără putere. Caracter epileptoid. Egocentric, pedant, onest, superficial. Nemituibil; prea inhibat şi puritan. Însă inhibiţia este punctul slab al armurii lui.

După o oră, şase vivandière din Circul Şapte Kilometri îl acostară pe arhivar. Erau femei persuasive şi înzestrate din plin cu vicii. Peste două ore, ameţit de trupuri şi de diavol, arhivarul livră informaţia dorită. O explozie de gaze petrecută cu două săptămâni mai înainte le deschisese clădirea jaf-jauntatorilor. Toţi chiriaşii fuseseră nevoiţi să se mute. Robin Wednesbury se găsea în detenţie protectoare la spitalul Mercy de lângă poligonul de la Muntele de Fier.

— Detenţie protectoare? se miră Foyle. Pentru ce? Ce-a făcut?

Fu nevoie de treizeci de minute pentru organizarea unei petreceri de Crăciun în Circul Şapte Kilometri. Era formată din muzicieni, actori, cântăreţi şi agitatori, care cunoşteau coordonatele Muntelui de Fier. Conduşi de bufonul-şef, ei jauntară cu muzică, artificii, apă-de-foc şi cadouri. Defilară prin oraş, răspândind dărnicie şi râsete. Intrară din

greşeală în câmpul radar al sistemului de protecţie al poligonului şi fură evacuaţi în hohote de râs. Îmbrăcat ca Moş Crăciun, împrăştiind bancnote dintr-un sac uriaş de pe umăr şi ţopăind de agonie când îi arse fundul câmpul de inducţie al sistemului de protecţie, Fourmyle de la Ceres oferi un spectacol fascinant. Năvăliră toţi în spitalul Mercy, urmându-l pe Moş Crăciun, care mugea şi dansa cu calmul detaşat al unui elefant solemn. Le sărută pe infirmiere, îi îmbătă pe sanitari, sâcâi pacienţii cu cadouri, împrăştie bani pe coridoare şi dispăru deodată, când haosul vesel atinse asemenea cote, încât trebui chemată poliţia. Mult mai târziu se descoperi că dispăruse şi o pacientă, în ciuda faptului că era sedată şi incapabilă de jauntare. De fapt, ea părăsise spitalul în sacul lui Moş Crăciun.

Foyle jauntă cu ea pe umăr pe domeniul spitalului. Acolo, într-o pădurice tăcută de pini, sub un cer îngheţat, o ajută să iasă din sac. Purta o pijama sobră, albă, de spital şi era frumoasă. El îşi scoase propriul costum şi o privi cu atenţie, aşteptând să vadă dacă-l recunoştea şi-şi reamintea.

Ea fu alarmată şi confuză; tele-emisiile îi erau ca nişte fulgere arzătoare:

— *Dumnezeule! Cine-i? Ce s-a întâmplat? Iarăşi jaf-jauntatori? Sau ucigaşi? Muzica… Hărmălaia… De ce m-au răpit într-un sac? Beţivi care cântă fals cu tromboanele „Da, Virginia, Moş Crăciun există”.* Adeste Fidelis.[9] *Uite artificiile. Feu de joi: sau feu d’enfer? Ce vrea de la mine? Cine-o fi?*

— Sunt Fourmyle de la Ceres, zise Foyle.

— Ce? Cine? Fourmyle de…? Da, sigur că da. *Bufonul. Burghezul gentilom. Vulgaritate. Imbecilitate. Obscenitate. Circul Şapte Kilometri.* Dumnezeule! Tele-emit? M-auzi?

— Te aud, domnişoară Wednesbury, rosti încet Foyle.

— Ce-ai făcut? De ce? Ce vrei de la mine? Sunt…

---

[9] Veniţi, voi, credincioşi *(lat.),* imn religios atribuit lui John Francis Wade (1711-1786 – *n. trad.).*

— Vreau să te uiţi la mine.

— *Bonjur, Madame. În sacul meu, Madame. Ecco! Uită-te la mine.* Mă uit, zise Robin, străduindu-se să-şi controleze vacarmul gândurilor.

Îi privi faţa cu atenţie, fără s-o recunoască.

— *Este o faţă. Am văzut o mulţime ca ea. Feţele bărbaţilor, ah, Doamne! Trăsăturile masculinităţii. Toţi bărbaţii în rut. Oare Domnul nu ne va mântui niciodată de dorinţa viscerală?*

— Perioada mea de rut s-a încheiat, domnişoară Wednesbury.

— Îmi pare rău c-ai auzit asta. Sunt îngrozită, firesc. Eu… mă cunoşti?

— Te cunosc.

— Ne-am mai întâlnit?

Îl scrută mai îndeaproape, dar tot fără să-l recunoască. Un talaz de triumf se înălţă în adâncul lui Foyle. Dacă nici femeia aceasta nu izbutea să-l recunoască, atunci era în siguranţă, cu condiţia de a-şi păstra sângele şi creierii sub control.

— Nu ne-am întâlnit niciodată, zise el. Am auzit despre tine. Doresc ceva de la tine. De aceea suntem aici; ca să discutăm despre asta. Dacă oferta mea nu te interesează, te poţi întoarce în spital.

— Vrei ceva? *Însă eu n-am nimic… nimic. N-a mai rămas nimic decât ruşinea şi… Ah, Doamne! De ce n-a reuşit sinuciderea? De ce n-am putut să…*

— Deci asta este? o întrerupse Foyle uşor. Ai încercat să te sinucizi, da? Asta explică explozia de gaze care a deschis clădirea… Şi detenţia ta protectoare. Tentativă de sinucidere. De ce n-ai fost rănită în urma exploziei?

— Atât de mulţi au fost răniţi… Atât de mulţi au murit… Dar nu şi eu. Cred că sunt ghinionistă. Toată viaţa am fost ghinionistă.

— De ce ai dorit să te sinucizi?

— Sunt obosită. Sunt terminată. Am pierdut totul… Sunt pe lista cenuşie a armatei… suspectată, supravegheată,

raportată. Fără slujbă. Fără familie. Fără… De ce am dorit să mă sinucid? Doamne, Dumnezeule, ce-mi mai rămăsese în afară de sinucidere?

— Poţi lucra pentru mine.

— Pot… Ce-ai spus?

— Domnişoară Wednesbury, vreau să lucrezi pentru mine.

Ea izbucni în hohote isterice de râs.

— Pentru tine? *Altă vivandieră. Altă Târfă a Babilonului în Circ?* Să lucrez pentru tine, Fourmyle?

— Ai sex pe creier, zise el blând. Eu nu caut cocote. În general, ele mă caută pe mine.

— Scuză-mă. *Sunt obsedată de bruta care m-a distrus.* O să… o să-ncerc să fiu logică – şi Robin se calmă. Dă-mi voie să te-nţeleg. M-ai scos din spital pentru a-mi oferi o slujbă. Ai auzit despre mine. Asta înseamnă că vrei ceva special. Specialitatea mea sunt tele-emisiile.

— Şi şarmul.

— Poftim?

— Domnişoară Wednesbury, vreau să-ţi cumpăr şarmul.

— Nu-nţeleg.

— Păi, ar trebui să fie simplu pentru tine, vorbi Foyle cu acelaşi ton blajin. Eu sunt bufonul. Eu sunt vulgaritatea, imbecilitatea, obscenitatea. Asta trebuie să înceteze. Vreau să fii secretara mea mondenă.

— Te-aştepţi să cred asta? Cu banii tăi, poţi angaja o sută de secretare mondene… o mie. Te-aştepţi să cred că eu sunt unica pentru tine? C-a trebuit să mă răpeşti din detenţie protectoare, ca să mă obţii?

Foyle încuviinţă din cap.

— Aşa este, sunt mii, însă numai una care poate să tele-emită.

— Şi ce legătură are cu asta?

— Tu vei fi ventriloca, eu voi fi marioneta ta. Eu nu cunosc clasele superioare, tu le ştii. Ele au propriul lor limbaj, propriile lor glume, propriile lor maniere. Dacă doreşte cineva să fie acceptat de ele, trebuie să vorbească

pe limba lor. Eu nu pot, dar tu poţi. Tu vei vorbi pentru mine, prin gura mea…

— Poţi să-nveţi…

— Nu. Ar dura prea mult. Şi şarmul nu poate fi învăţat. Domnişoară Wednesbury, vreau să-ţi cumpăr şarmul. Şi acum, despre salariu. Îţi plătesc o mie pe lună.

Ea făcu ochii mari.

— Eşti foarte generos, Fourmyle.

— O să aranjez şi ridicarea acuzaţiei de tentativă de sinucidere.

— Eşti foarte amabil.

— Şi-ţi garantez că te scot de pe lista cenuşie a armatei. Când vei termina să lucrezi pentru mine, vei fi înapoi pe lista albă. Poţi să începi cu un trecut curat şi o bonificaţie. Poţi să începi să trăieşti din nou.

Buzele lui Robin tremurară; apoi, începu să plângă. Se smiorcăi şi se cutremură din tot corpul, iar Foyle o mângâie s-o liniştească.

— Aşadar, întrebă el, eşti de acord?

Ea aprobă.

— Eşti atât de bun… Este… Nu mai sunt obişnuită cu bunătatea.

Bufnetul surd al unei explozii îndepărtate îl făcu pe Foyle să încremenească.

— Doamne! exclamă el, cuprins brusc de panică. Alt Jauntat Azuriu. Sunt…

— Nu, zise Robin. Nu ştiu ce e Jauntatul Azuriu, dar ăsta-i poligonul. Au…

Ridică ochii spre chipul lui Foyle şi zbieră. Şocul neaşteptat al exploziei şi lanţul de asociaţii distruseseră controlul său de fier. Cicatricele sângerii ale tatuajelor îi apărură sub piele. Femeia se holbă la el oripilată, continuând să ţipe.

El îşi atinse chipul o dată, după care sări înainte şi-i astupă gura cu palma. Redeveni stăpân pe sine.

— Se vede, da? murmură cu surâs spectral. Pentru o clipă mi-am pierdut cumpătul. Am crezut că sunt înapoi în

Abisul Martel şi că aud un Jauntat Azuriu. Da, sunt Foyle. Bruta care te-a distrus. Mai devreme sau mai târziu trebuia să afli, totuşi sperasem că va fi mai târziu. Sunt Foyle şi m-am întors. Vrei acum să taci şi să m-asculţi?

Ea scutură cu disperare din cap, străduindu-se să se desprindă din strânsoarea lui. Cu calm detaşat, el o lovi cu pumnul în falcă. Robin se înmuie. Foyle o ridică, o înveli în haina lui şi o ţinu în braţe, aşteptând să-şi recapete cunoştinţa. Când îi văzu pleoapele fluturând, vorbi din nou:

— Nu te mişca, fiindcă o să te simţi rău. Poate că am lovit prea tare.

— *Brută… Bestie…*

— Puteam să fi procedat într-un mod ticălos, spuse el. Puteam să te fi şantajat. Ştiu că mama şi surorile tale se află pe Callisto şi că, prin asociere, eşti clasificată ca străină ostilă. În felul acesta, eşti pusă pe lista neagră, *ipso facto?* Este corect? *Ipso facto.* „Prin însuşi faptul.” Latină. Nu te poţi încrede în hipno-învăţare. Ţi-aş putea atrage atenţia c-ar fi fost suficient să trimit o informaţie anonimă la Spionajul Central şi n-ai mai fi fost doar o suspectă. În douăsprezece ore, ar fi smuls toate informaţiile din tine…

O simţi cutremurându-se.

— Nu voi proceda, însă, aşa. Îţi voi spune adevărul, fiindcă vreau să-mi devii parteneră. Mama ta este pe Planetele Interioare. Este pe Planetele Interioare, repetă el. Poate să fie chiar pe Terra.

— În siguranţă? murmură ea.

— Nu ştiu.

— Lasă-mă jos.

— O să-ţi fie frig.

— Lasă-mă jos.

El o lăsă din braţe.

— M-ai distrus o dată, rosti ea cu glas sugrumat. Încerci iarăşi să mă distrugi?

— Nu. M-asculţi?

Ea încuviinţă în tăcere.

— Am fost naufragiat în spaţiul cosmic. Am fost mort şi

putrezit vreme de şase luni. A apărut o navă care m-ar fi putut salva. A trecut pe lângă mine. M-a lăsat să mor. O navă pe nume *Vorga. Vorga*-T:1339. Înseamnă asta ceva pentru tine?

— Nu.

— Jiz Mequeen – o prietenă care a murit – mi-a spus odată să aflu de ce am fost lăsat să putrezesc. Acela ar fi răspunsul la întrebarea cine a dat ordinul. Aşa c-am început să cumpăr informaţii despre *Vorga.* Orice fel de informaţii.

— Ce legătură are asta cu mama mea?

— Ascultă mai departe. Informaţiile au fost greu de cumpărat. Toate datele legate de *Vorga* au fost scoase din dosarele Bo'ness & Uig. Am izbutit să dau de trei nume… numai trei dintr-un echipaj standard de patru ofiţeri şi doisprezece astronauţi. Nimeni nu ştia nimic sau nu voia să spună nimic. Şi am găsit asta.

Foyle scoase din buzunar un medalion de argint şi i-l întinse lui Robin.

— A fost amanetat de un astronaut de pe *Vorga.* Asta-i tot ce am putut afla.

Robin ţipă şi deschise medalionul cu degete tremurătoare. În interior era fotografia ei şi a altor două fete. Când medalionul fu deschis, fotografiile tridimensionale zâmbiră şi şoptiră:

— Robin te sărută cu drag, mamă… Holly te sărută cu drag, mamă… Wendy te sărută cu drag, mamă…

— Este al mamei, izbucni Robin în plâns. El… Ea… Pentru Dumnezeu, unde-i? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, răspunse Foyle ferm. Dar pot să ghicesc. Cred că mama ta a ieşit din lagărul acela de concentrare… într-un fel sau altul.

— Şi surorile mele. Ea nu le-ar fi părăsit niciodată.

— Poate că şi surorile tale. Cred că *Vorga* transporta refugiaţi de pe Callisto. Familia ta a plătit cu bani şi bijuterii ca să se îmbarce şi să fie transportată pe Planetele Interioare. Aşa a ajuns un astronaut de pe *Vorga* să

amaneteze medalionul ăsta.

— Atunci, unde sunt ele?

— Nu ştiu. Poate c-au fost abandonate pe Marte sau pe Venus. Cel mai probabil au fost vândute într-un lagăr de muncă silnică de pe Lună şi de aceea n-au putut lua legătura cu tine. Nu ştiu unde sunt ele, însă *Vorga* ne poate spune.

— Minţi? Mă amăgeşti?

— Medalionul ăsta e minciună? Spun adevărul… tot adevărul pe care-l cunosc. Vreau să aflu de ce m-au lăsat să mor şi cine a dat ordinul. Acela va şti unde sunt mama şi surorile tale. Îţi va spune… înainte să-l omor. Va avea destul timp. Va muri foarte încet.

Robin îl privi cu oroare. Pasiunea care-l mistuia îi readusese stigmatul stacojiu pe faţă. Aducea cu un tigru care se apropia de pradă ca s-o ucidă.

— Am o avere de cheltuit… nu contează cum am obţinut-o. Dispun de trei luni ca să termin treaba. Am învăţat destulă matematică pentru a calcula probabilităţile. Trei luni e durata maximă înainte ca lumea să-şi dea seama că Fourmyle de la Ceres e totuna cu Gully Foyle. Nouăzeci de zile. De la Anul Nou, până la întâi aprilie. Mi te alături?

— Ţie? strigă Robin dezgustată. Să mă alătur ţie?

— Toată chestia asta cu Circul Şapte Kilometri este un paravan. Nimeni nu suspectează niciodată un clovn. Totuşi, am studiat, am învăţat, m-am pregătit pentru final. Acum, n-am nevoie decât de tine.

— De ce?

— Nu ştiu unde mă va duce vânătoarea… în înalta societate sau la mahala. Trebuie să fiu pregătit pentru ambele. În mahala mă pot descurca singur. N-am uitat cloaca, însă am nevoie de tine pentru înalta societate. Vii alături de mine?

— Mă doare.

Robin îşi smulse mâna din strânsoarea lui Foyle.

— Iartă-mă. Îmi pierd controlul când mă gândesc la *Vorga.* M-ajuţi s-o găsesc pe *Vorga* şi familia ta?

— Te urăsc! izbucni Robin. Te dispreţuiesc. Eşti putred. Distrugi tot ce atingi. Într-o bună zi, o să ţi-o plătesc.

— Dar lucrăm împreună de la Anul Nou până la întâi aprilie?

— Lucrăm împreună.

Nouă

În ajunul Anului Nou, Geoffrey Fourmyle de la Ceres îşi începu asaltul împotriva înaltei societăţi. Apăru mai întâi la Camberra, la balul de la reşedinţa Guvernatorului, cu o jumătate de oră înainte de miezul nopţii. Era un eveniment extrem de protocolar, abundând în culoare şi spectaculozitate, deoarece la asemenea ocazii se obişnuia ca membrii înaltei societăţi să poarte hainele de seară care fuseseră la modă în anul când fusese fondat clanul lor sau când le fusese patentată marca înregistrată.

Aşa se făcea că bărbaţii de la Morse (Telefon şi Telegraf) purtau redingote din secolul XIX, iar femeile lor – crinoline victoriene. Cei de la Skoda (Muniţie & Arme) reveniseră la sfârşitul secolului XVIII, purtând colanţi din perioada Regenţei şi malacofuri. Cutezătorii de la Peenemünde (Rachete & Reactoare), datând din anii 1920, purtau smochinguri, iar femeile lor îşi dezvăluiau fără sfială picioarele, braţele şi gâturile în decolteuri de rochii Worth şi Maimbocher vechi.

Fourmyle de la Ceres apăru într-o ţinută de seară foarte modernă şi foarte neagră, scoasă în evidenţă de o singură explozie solară albă pe umăr, marca înregistrată a clanului Ceres. Era însoţit de Robin Wednesbury într-o rochie albă scânteietoare, cu talia zveltă în corset, cu turnura rochiei accentuându-i spinarea dreaptă şi mersul graţios.

Contrastul dintre alb şi negru era atât de frapant, încât un servitor fu expediat să verifice marca înregistrată „explozie solară” în Almanahul Nobilimii şi al Patentelor. Se întoarse cu ştirea că marca respectivă aparţinea Companiei Miniere Ceres, înfiinţată în anul 2250 pentru exploatarea resurselor minerale de pe Ceres, Pallas şi Vesta. Resursele nu fuseseră găsite şi Casa Ceres intrase în eclipsă, fără să dispară, totuşi. Se părea că acum reînviase.

— Fourmyle? Clovnul?

— Da. Circul Şapte Kilometri. Toţi vorbesc despre el.
— Este unul şi acelaşi?
— Nu se poate. Arată uman.
Înalta societate se strânse în jurul lui Fourmyle curioasă, dar temătoare.
— Uite-i că vin, şopti Foyle spre Robin.
— Relaxează-te. Ei nu doresc decât poanta frivolă. Vor accepta orice, dacă-i amuzant. Fii pe fază.
— Fourmyle, tu eşti bărbatul acela îngrozitor cu circul?
— Sigur că da. Zâmbeşte.
— Eu sunt, doamnă. Mă puteţi atinge.
— Vai, dar pari foarte mândru. Eşti mândru de prostul tău gust?
— Drama timpului prezent este absenţa oricărui gust.
— Drama timpului prezent este absenţa oricărui gust. Cred că eu sunt norocos.
— Norocos, totuşi dezgustător de indecent.
— Indecent, dar nu prozaic.
— Şi dezgustător, însă delicios. De ce nu ţopăi acum?
— Sunt „sub influenţă”, doamnă.
— Vai de mine! Eşti băut? Eu sunt doamna Şrapnel. Când vei fi din nou treaz?
— Sunt sub influenţa dumneavoastră, doamnă Şrapnel.
— Tânăr depravat ce eşti… Charles! Charles, vino-ncoace şi salvează-l pe Fourmyle. Îl ruinez.
— Acesta e Victor de la REA Victor.
— Fourmyle, aşa-i? încântat. Cât costă alaiul acela al tău?
— Spune-i adevărul.
— Patruzeci de mii, Victor.
— *Dumnezeule!* Pe săptămână?
— Pe zi.
— Pe zi! De ce naiba să cheltuieşti atâţia bani?
— Adevărul!
— Pentru notorietate, Victor.
— Ha! Vorbeşti serios?
— Ţi-am spus că e depravat, Charles.

— Al naibii de revigorant. Klaus! Vino puţin încoace. Acest tânăr obraznic cheltuieşte patruzeci de mii pe zi… pentru notorietate, dacă-ţi vine să crezi!

— *Skoda de la Skoda.*

— Bună seara, Fourmyle. Sunt foarte interesat de această reînviere a numelui. Eşti, poate, un cadet descendent al consiliului de administraţie original, întemeietorul firmei Ceres, S.A.?

— *Spune-i adevărul.*

— Nu, Skoda. Este un titlu cumpărat. Am cumpărat compania. Sunt un parvenit.

— *Perfect. Toujours l'audace!*[10]

— Pe onoarea mea, Fourmyle! Eşti franc.

— Ţi-am spus că-i obraznic. Foarte revigorant. Tinere, există o sumedenie de parveniţi blestemaţi, dar niciunul nu recunoaşte. Elizabeth, vino să-l cunoşti pe Fourmyle de la Ceres.

— Fourmyle! Muream de nerăbdare să te cunosc.

— *Lady Elizabeth Citroën.*

— Este adevărat că umbli cu un colegiu portabil după tine?

— *Poanta frivolă.*

— Un liceu portabil, lady Elizabeth.

— Totuşi, de ce, Fourmyle?

— Doamnă, în ziua de astăzi e foarte dificil să cheltuieşti bani. Trebuie găsite pretextele cele mai prosteşti. Dacă ar inventa cineva o nouă extravaganţă…

— Ar trebui să umbli după tine cu un inventator portabil, Fourmyle.

— Am unul. Nu-i aşa, Robin? Îşi iroseşte, însă, timpul cu un *perpetuum mobile.* Eu am nevoie de un risipitor rezident. Ar fi dispus vreunul dintre clanurile voastre să-mi împrumute un fiu mai tânăr?

— Ar saluta cererea, pe Dumnezeu! Şi multe clanuri ar plăti pentru privilegiul ăsta.

---

[10] Mereu îndrăzneala! (în limba franceză în original – *n. trad.*).

— Risipa cu *perpetuum mobile* nu-i suficientă pentru tine, Fourmyle?

— Nu. Este o irosire şocantă de bani. Ideea extravaganţei în sine este de a te comporta ca un nebun şi de a te simţi ca un nebun, dar de a te bucura de toate. Unde-i bucuria într-un *perpetuum mobile?* Există vreo extravaganţă în entropie? Milioane pentru prostie, dar niciun cent pentru entropie! Ăsta-i sloganul meu.

Ei râseră şi mulţimea strânsă în jurul lui Fourmyle spori. Erau încântaţi şi amuzaţi. Era o jucărie nouă. Apoi se făcu miezul nopţii şi, când ceasul cel mare bătu Anul Nou, se pregătiră să jaunteze odată cu miezul nopţii în jurul lumii.

— Haide cu noi în Java, Fourmyle. Regis Sheffield dă o petrecere juridică superbă. O să jucăm „Treziţi judecătorul”.

— Hong Kong, Fourmyle.

— Tokio, Fourmyle. La Hong Kong plouă. Vino la Tokio şi adu-ţi circul.

— Mulţumesc, nu. Destinaţia mea este Shanghai. Domul Sovietic. Promit o recompensă extravagantă celui dintâi care descoperă înşelătoria costumului meu. Ne întâlnim cu toţii peste două ore. Gata, Robin?

— *Nu jaunta. E de prost gust. Ieşi din sală pe picioarele tale. Încet. Nepăsarea e şic. Salută-l pe Guvernator… Pe Comisar… Pe doamnele lor… Bine. Nu uita să le dai bacşişuri valeţilor. Lui nu, idiotule! Ăla-i adjunctul Guvernatorului. Perfect. Ai făcut impresie. Eşti acceptat. Şi-acum?*

— Acum, motivul pentru care am venit la Camberra.

— Crezusem c-am venit pentru bal.

— Balul *plus* un bărbat pe nume Forrest.

— Cine este?

— Ben Forrest, un fost astronaut de pe *Vorga.* Am trei piste către cel care a dat ordinul să fiu lăsat să mor. Trei nume. Poggi, un bucătar din Roma, Orel, un doctor şarlatan din Shanghai, şi omul ăsta, Forrest. Este o operaţie combinată… societate mondenă şi căutare. Ai

înţeles?

— Am înţeles.

— Avem două ore pentru a-l descoase pe Forrest. Cunoşti coordonatele oraşului-companie Aussie Cannery[11]?

— Nu vreau să am de-a face cu răzbunarea ta împotriva navei *Vorga.* Eu îmi caut familia.

— Asta este o operaţie combinată... din toate punctele de vedere, zise el cu atâta cruzime indiferentă, încât ea făcu o grimasă şi jauntă imediat.

Când Foyle ajunse în cortul său din Circul Şapte Kilometri de pe Plaja Jervis, Robin se schimba deja în haine de călătorie. Foyle o privi. Deşi din motive de securitate o silise să locuiască în cortul său, n-o mai atinsese niciodată. Ea îi surprinse privirea, se opri şi aşteptă.

El clătină din cap.

— S-a terminat.

— Ce interesant! Ai renunţat la violuri?

— Îmbracă-te, rosti Foyle, controlându-se. Anunţă-i că în două ore trebuie să mute tabăra la Shanghai.

La ora douăsprezece şi jumătate, Foyle şi Robin sosiră la recepţia oraşului-companie Aussie Cannery. Solicitară ecusoane de identificare şi fură salutaţi de primarul însuşi.

— Un An Nou fericit! cântă el vesel. Fericit! Fericit! Fericit! În vizită? Sunt încântat să vă conduc. Vă rog!

Îi înghesui într-un elicopter luxos, care decolă.

— În noaptea asta, au fost o mulţime de vizitatori. Oraşul nostru este prietenos. Cel mai prietenos oraş-companie din lume.

Elicopterul ocoli clădiri gigantice.

— Acesta e palatul nostru de gheaţă... În stânga sunt piscinele... Cupola cea mare e trambulina pentru sărituri cu schiurile. Are zăpadă tot anul... Grădinile tropicale sunt sub acoperişul acela de sticlă. Palmieri, papagali, orhidee, fructe... Aceea e piaţa noastră... teatrul... avem şi propria noastră companie de transmisiuni. 3D-5S. Ia uitaţi-vă la

---

[11] Textual: Fabrica de Conserve de la Antipozi *(n. trad.).*

stadionul de fotbal! Doi dintre băieţii noştri au ajuns anul ăsta în echipa campionatului. Turner la Dreptaciul Rockne şi Otis la Stângaciul Thorpe.

— Nu mai spune, murmură Foyle.

— Da, stimate domn, avem de toate. De toate! Nu trebuie să jauntezi prin toată lumea, căutând distracţie. Aussie Cannery aduce lumea la tine. Oraşul nostru este un mic univers. Cel mai fericit mic univers din lume.

— Văd că există probleme de absenteism.

Primarul refuză să se lase distras de la prezentarea elogioasă.

— Priviţi jos, pe străzi. Vedeţi bicicletele? Motocicletele? Automobilele? Ne putem permite mai multe mijloace de transport de lux pe cap de locuitor decât oricare alt oraş de pe Pământ. Uitaţi-vă la casele acelea. Vile! Oamenii noştri sunt bogaţi şi fericiţi. *Noi* ni-i păstrăm bogaţi şi fericiţi.

— Dar îi păstraţi?

— Ce vreţi să spuneţi? Sigur că…

— Ne puteţi spune adevărul. Nu căutăm slujbe. Îi păstraţi?

— Nu-i putem ţine mai mult de şase luni, gemu primarul. Este o bătaie de cap îngrozitoare. Le dăm tot, însă nu-i putem păstra. Îi apucă dorul de hoinăreală şi jauntează. Absenteismul ne-a redus producţia cu doisprezece la sută. Nu putem păstra o forţă de muncă permanentă.

— Nimeni nu poate.

— Trebuie să existe o lege. Forrest, aţi spus? Chiar aici.

Îi coborî lângă o cabană elveţiană situată într-o grădină de o jumătate de hectar şi decolă, bolborosind pentru sine. Foyle şi Robin păşiră în faţa uşii casei, aşteptând ca monitorul să-i remarce şi să-i anunţe. În loc să se întâmple asta, uşa licări în roşu şi pe ea apăru un craniu alb, sub care se încrucişau două oase. Un glas sintetizat rosti:

— AVERTISMENT. CORPORAŢIA DEFENSIVĂ LETALĂ A SUEDIEI A DOTAT ACEASTĂ REŞEDINŢĂ CU CAPCANE. R:77-23. AŢI FOST NOTIFICAT ÎN MOD

LEGAL.
— Ce dracu’? mormăi Foyle. De revelion? Prietenos, tipul. Să-ncercăm prin spate.
Ocoliră cabana, urmaţi de craniul cu oase încrucişate, care licărea din când în când, şi de avertismentul glasului artificial. Pe una dintre laturi, văzură partea superioară a unei ferestre de la subsol luminată puternic şi auziră o psalmodiere a unor voci înăbuşite:
— Domnul e păstorul meu…
— Creştini de catacombe! exclamă Foyle.
El şi Robin traseră cu ochiul pe fereastră. Treizeci de adoratori de diverse credinţe sărbătoreau Anul Nou printr-o slujbă combinată şi foarte ilegală. Secolul XXV încă nu-l abolise pe Dumnezeu, dar abolise, totuşi, religia organizată.
— Nu-i de mirare că locuinţa e dotată cu capcane, rosti Foyle. Asemenea practici imorale! Ia uită-te: au un preot şi un rabin, iar obiectul ăla din spatele lor este un crucifix.
— Ai stat vreodată să te gândeşti ce sunt imprecaţiile? întrebă Robin încetişor. Tu spui „Doamne” şi „Doamne, Dumnezeule”. Ştii ce-nseamnă asta?
— Simple invective, asta-i tot. Ca „au!” sau „la naiba”.
— Nu, sunt religie. Tu nu ştii, dar înapoia unor asemenea cuvinte există două mii de ani de înţelesuri.
— N-avem timp de discutat porcării, făcu Foyle nerăbdător. Păstrează-ţi observaţiile pentru mai târziu. Haide!
Partea din spate a cabanei era un perete din sticlă, prin care se vedea o cameră de zi slab luminată, pustie.
— Întinde-te pe jos, cu faţa la pământ, îi ordonă Foyle. Eu intru.
Robin se întinse pe aleea din marmură. Foyle îşi declanşă corpul, acceleră într-o ceaţă fulgerătoare şi sparse o gaură prin peretele de sticlă. Hăt-departe, la capătul inferior al spectrului auditiv, percepu şocuri surde. Erau împuşcături. Proiectile iuţi se repeziră spre el. Foyle se azvârli la podea şi-şi reglă urechile, baleind de la basul

gros la supersonic, până când recepţionă, finalmente, zumzetul mecanismului de control al capcanei. Roti lin capul, depistă locul prin goniometrie stereofonică, se strecură prin fluxul de împuşcături şi distruse mecanismul. Deceleră.

— Intră, repede!

Robin i se alătură în camera de zi, tremurând. Pe undeva, creştinii de catacombe urcau în casă, emiţând sunetele martirilor.

— Stai aici, mârâi Foyle.

Acceleră, goni ca o pâclă prin locuinţă, îi găsi pe creştinii de catacombe în posturi de lumină încremenită şi-i examină. Reveni la Robin şi deceleră.

— Niciunul dintre ei nu-i Forrest, o anunţă. Poate că-i la etaj. Mergem prin spate, fiindcă ei ies în faţă. Haide!

Suiră în goană treptele din spate. Când ajunseră la palierul intermediar, se opriră pentru a se orienta.

— Trebuie să ne mişcăm rapid, murmură Foyle. Cu împuşcăturile astea şi cu desfrâul religios, o să jaunteze pe-aici o grămadă de lume care va pune întrebări…

Se opri brusc. Un miorlăit slab răzbătea din spatele uşii aflate în capul scării. Foyle adulmecă aerul.

— Analog! exclamă el. Trebuie să fie Forrest. Ce părere ai? Religie în beci şi droguri la etaj.

— Despre ce vorbeşti?

— Îţi explic mai târziu. Intră. Sper numai să nu fie pe o doză de gorilă.

Foyle trecu prin uşă ca un tractor diesel. Pătrunseră într-o încăpere mare lipsită de mobilier. De tavan era suspendată o funie groasă. Un bărbat gol era încolăcit la jumătatea ei. Se târa şi şerpuia în sus şi în jos pe frânghie, miorlăind şi emiţând un iz moscat.

— Piton, rosti Foyle. Asta-i o şansă. Nu te-apropia de el. Dacă te atinge, îţi zdrobeşte oasele.

De la parter se auziră glasuri care strigau:

— Forrest! Ce-au fost împuşcăturile-alea? La mulţi ani, Forrest! Unde dracu-i petrecerea aia?

— Uite-i că vin, mârâi Foyle. Trebuie să-l jauntăm de-aici. Ne-ntâlnim pe plajă. Du-te!

Scoase un cuţit din buzunar, tăie frânghia, îl azvârli în spinare pe bărbatul care unduia şi jauntă. Robin ajunse pe Plaja Jervis pustie cu o clipă înaintea lui. Foyle sosi cu bărbatul şerpuitor, prelingându-i-se peste ceafă şi umeri ca un piton, zdrobindu-l într-o îmbrăţişare terifiantă. Stigmatul roşu izbucni brusc pe chipul lui Foyle.

— Sindbad, rosti el cu glas sugrumat. Nereu. Repede, fato! Buzunarul din dreapta. Trei în lateral. Două-n jos. Fiole cu ac. Înţeapă-l oriu…

Glasul i se stinse.

Robin deschise buzunarul, găsi o cutie cu fiole minuscule de sticlă şi o desfăcu. Toate fiolele aveau capetele ascuţite ca acele. Înfipse acul uneia în gâtul bărbatului care se încolăcise. Acesta deveni inert. Foyle îl scutură de pe el şi se ridică de pe nisip, masându-şi gâtul şi mormăind:

— Doamne!

Inspiră adânc.

— Cord şi colon. Control, rosti el, reluându-şi aerul de calm detaşat.

Tatuajul stacojiu îi păli de pe faţă.

— Ce a fost oroarea aia? întrebă Robin.

— Analog. Drog psihiatric pentru psihotici. Ilegal. Un spasmodic trebuie să se elibereze cumva, să revină la primitivism. Se identifică cu un tip specific de animal… gorilă, urs grizzly, taur, lup… Ia drogul şi se transformă în animalul pe care-l admiră. Se pare că Forrest era fascinat de şerpi.

— De unde ştii toate astea?

— Ţi-am spus c-am studiat… că m-am pregătit pentru *Vorga.* Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat. Dacă nu eşti slabă de înger, o să-ţi arăt şi altceva ce am învăţat. Cum să scot un spasmodic din Analog.

Foyle desfăcu alt buzunar al salopetei-uniformă de luptă şi începu să acţioneze asupra lui Forrest. Robin privi câteva clipe, apoi scoase un strigăt îngrozit, se răsuci şi

merse la marginea apei. Rămase acolo, privind în gol spre brizanţi şi spre stele, până când miorlăiturile şi unduirile încetară şi Foyle o strigă:

— Te poţi întoarce acum.

Robin reveni şi găsi o creatură zguduită, aşezată în capul oaselor pe plajă, privindu-l pe Foyle cu ochi maţi, dar treji.

— Tu eşti Forrest?

— Da’ tu cine dracu’ eşti?

— Eşti Ben Forrest, astronaut principal. Fost la bordul navei *Vorga* a lui Presteign.

Forrest scoase un strigăt de spaimă.

— Erai la bordul *Vorgăi* pe 16 septembrie 2436.

Bărbatul suspină şi clătină din cap.

— Pe şaişpe septembrie aţi trecut pe lângă o epavă. În apropiere de centura de asteroizi. Epava *Nomad*-ului, care era nava-soră a voastră. *Nomad*-ul a emis un semnal de ajutor. *Vorga* a trecut mai departe. L-a lăsat să plutească-n derivă şi să moară. De ce nu s-a oprit *Vorga?*

Forrest începu să zbiere isteric.

— Cine a dat ordinul să treceţi mai departe?

— Doamne, nu! Nu! Nu!

— Toate datele au dispărut din dosarele de la Bo’ness & Uig. Cineva a ajuns la ele înaintea mea. Cine a fost? Cine a fost la bordul *Vorgăi?* Cine a navigat cu tine? Vreau numele ofiţerilor şi ale echipajului. Cine a fost comandantul?

— Nu! răcni Forrest. Nu!

Foyle ridică un vraf de bancnote înaintea ochilor bărbatului isteric.

— O să plătesc pentru informaţii. Cincizeci de miare. Analog pentru tot restul vieţii tale. Cine a dat ordinul să fiu lăsat să mor, Forrest? Cine?

Bărbatul îi smulse bancnotele din mână, sări în sus şi o luă la fugă pe plajă. Foyle îl placă la marginea apei. Forrest căzu cu faţa în apă. Foyle îl ţinu locului.

— Cine a comandat *Vorga?* Cine a dat ordinul?

— Îl îneci! ţipă Robin.

— Lasă-l să sufere niţel. În apă-i mai uşor ca-n vid. Eu am suferit şase luni. Cine a dat ordinul, Forrest?

Bărbatul bolborosi şi horcăi. Foyle îl trase de păr, scoţându-i capul din apă:

— Ce-i cu tine? Eşti loial? Nebun? Speriat? Cei de teapa ta s-ar vinde pentru cinci miare. Îţi ofer cincizeci. Cincizeci de miare pentru informaţii, nemernicule, sau mori încet şi chinuitor!

Tatuajele apărură pe faţa lui Foyle. Apăsă din nou capul lui Forrest sub apă şi-l ţinu acolo pe bărbatul care se zbătea. Robin încercă să-l oprească.

— Îl omori!

Foyle îşi întoarse chipul terifiant către ea:

— Ia-ţi mâinile de pe mine, scârbă! Cine a mai fost la bord cu tine, Forrest? Cine a dat ordinul? De ce?

Forrest îşi răsuci capul, izbutind să-l scoată din apă:

— Pe *Vorga* eram doisprezece! urlă el. Ajută-mă, Doamne! Eu şi Kemp…

Se cutremură spasmodic, apoi se înmuie. Foyle îi scoase trupul din apă.

— Zi mai departe. Tu şi mai cine? Kemp? Şi mai cine? Vorbeşte! – dar nu primi niciun răspuns. Examină trupul, apoi mârâi: A murit.

— Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!

— O pistă s-a dus dracu'. Exact când începuse să se deschidă. Ce ghinion nenorocit!

Inspiră adânc şi se învălui în calm ca într-o mantie de fier. Tatuajele îi dispărură de pe faţă. Îşi potrivi ceasul pentru 120 de grade longitudine est.

— La Shanghai este aproape miezul nopţii. Haidem! Poate c-o să am mai mult noroc cu Serghei Orel, plutonierul-sanitar de pe *Vorga.* Nu mai fi aşa speriată. Ăsta-i abia începutul. Du-te, fato. Jauntează!

Robin icni. El văzu că se holba peste umărul lui cu o expresie de neîncredere pe faţă. Se răsuci şi el. O siluetă în flăcări se ridica pe plajă, un bărbat uriaş cu haine

învăpăiate şi cu chipul hidos tatuat. Era el însuşi.

— Doamne! exclamă Foyle, apoi făcu un pas spre imaginea lui în flăcări şi aceasta dispăru brusc. Se întoarse către Robin, pământiu la faţă şi tremurând: Ai văzut?

— Da.

— Ce era?

— Tu.

— Pentru Dumnezeu! Eu? Cum e posibil? Cum…

— Tu erai.

— Dar… – se opri, iar forţa şi posesia dementă îl părăsiră complet. A fost o iluzie? O halucinaţie?

— Nu ştiu. Şi eu am văzut-o.

— Doamne atotputernic! Să te vezi pe tine însuţi… faţă-n faţă… Hainele ardeau. Ai văzut? Pentru numele lui Dumnezeu, ce era aia?

— Era Gully Foyle, arzând în iad, zise Robin.

— Bine, izbucni Foyle furios. Eram eu în iad, însă tot nu m-opresc. Dac-o să ard în iad, atunci *Vorga* o să ardă şi ea cu mine – şi-şi pocni palmele între ele, mobilizându-şi forţa şi determinarea. Tot nu mă opresc, pe Dumnezeu! Următoarea destinaţie: Shanghai. Jauntează!

Zece

La balul mascat de la Shanghai, Fourmyle de la Ceres electriză societatea, apărând costumat ca Moartea din *Moartea şi fecioara* de Dürer, alături de o blondă superbă înveşmântată în văluri transparente. Societatea de tip victorian care-şi înăbuşea femeile în feregele şi privea rochiile din 1920 ale clanului Peenemünde ca fiind excesiv de cutezătoare, fu şocată, în ciuda faptului că Robin Wednesbury era doamna de companie a perechii. Însă, când Fourmyle dezvălui că femela era un android magnific, urmă o inversare instantanee de opinii în favoarea lui. Toţi fură încântaţi de înşelătorie. Nuditatea corporală, ruşinoasă pentru oameni, nu era decât o curiozitate asexuată la androizi.

La miezul nopţii, Fourmyle scoase androidul la licitaţie pentru domnii participanţi la bal.

— Banii vor avea scop caritabil, Fourmyle?

— Bineînţeles că nu. Îmi ştii sloganul: Niciun cent pentru entropie. Am auzit o sută de credite pentru această creatură frumoasă şi scumpă? O sută, domnilor? Este frumuseţea în stare pură şi foarte adaptabilă. Două? Mulţumesc. Trei şi jumătate? Mulţumesc. Licit… Cinci? Opt? Mulţumesc. Mai există licitaţii pentru acest produs remarcabil al geniului rezident din Circul Şapte Kilometri? Umblă. Vorbeşte. Se adaptează. A fost condiţionată să-i răspundă licitatorului câştigător. Nouă? Mai există oferte? Aţi terminat toţi? Aţi terminat? Vândut… lordului Yale pentru nouă sute de credite.

Aplauze tumultuoase şi ciripeli stupefiate.

— Un android ca ăla trebuie să fi costat nouăzeci de mii! Cum îşi poate permite?

— Vrei să-i înmânezi banii androidului, lord Yale? Va răspunde în mod corespunzător. Ne revedem la Roma, doamnelor şi domnilor… La Palatul Borghese, la miezul nopţii. La mulţi ani!

Fourmyle plecase deja, când lordul Yale descoperi, spre încântarea sa şi a celorlalţi celibatari, că fusese o dublă înşelătorie. Androidul era, de fapt, o fiinţă umană, vie, o frumuseţe în stare pură şi foarte adaptabilă. Răspundea magnific la nouă sute de credite. Păcăleala cu pricina fu episodul cel mai relatat prin fumoare în anul acela. Burlacii aşteptau cu nerăbdare să-l felicite pe Fourmyle.

Însă Foyle şi Robin Wednesbury treceau pe sub o reclamă care anunţa: DUBLAŢI-VĂ JAUNTAREA SAU PRIMIŢI ÎNAPOI DUBLUL BANILOR în şapte limbi şi intrau în sediul doctorului SERGHEI OREL, AMPLIFICATOR CELEST AL CAPACITĂŢILOR CRANIENE.

Sala de aşteptare era împodobită cu hărţi cerebrale lugubre, care demonstrau felul în care doctorul Orel punea cataplasme, ventuze şi balsamuri şi supunea creierul la electrolize pentru a-i dubla capacitatea sau pentru a vă restitui dublul banilor plătiţi. De asemenea, vă restituia dublul banilor cu purgative antifebrile, vă amplifica moralul cu fortifianţi tonici şi ajusta toate psihicurile suferinde cu Emolientul Epulotic al lui Orel.

Sala de aşteptare era goală. Foyle deschise o uşă la întâmplare. El şi Robin întrezăriră un salon lung de spital. Foyle mârâi dezgustat:

— O Speluncă de Zăpadă. Trebuia să mă fi gândit c-ar conduce şi o bombă pentru narcomani.

Salonul acela se ocupa de Colecţionarii de Boli, cei mai incurabili dintre dependenţii de nevroze. Întinşi pe paturile de spital, sufereau uşor de para-varicelă indusă, para-gripă, para-malarie; erau îngrijiţi cu devotament de infirmiere în uniforme albe scrobite şi se bucurau cu aviditate de bolile lor ilegale şi de atenţia pe care o determinau.

— Uită-te la ei! făcu Foyle cu dispreţ. Dezgustător! Dacă poate exista ceva mai scârbos decât un drogat de religie, atunci nu poate fi decât un obsedat de boli.

— Bună seara, rosti un glas în spatele lor.

Foyle închise uşa şi se răsuci. Doctorul Serghei Orel făcu

o plecăciune. Era încrezător în sine şi steril, cu clasicele bonetă albă, halat şi mască chirurgicală ale clanurilor medicale, de care aparţinea doar prin aserţiune frauduloasă. Era scund, presărat cu negi şi avea ochi măslinii, doar prin nume identificabil ca rus. Secolul de jauntări care trecuse amestecase în asemenea măsură numeroasele populaţii ale lumii, încât tipurile rasiale dispăreau.

— Nu m-am aşteptat să găsesc deschis de revelion, zise Foyle.

— Anul Nou rusesc soseşte cu două săptămâni mai târziu, anunţă doctorul Orel. Pe aici, vă rog.

Făcu semn înspre o uşă, apoi dispăru cu un pocnet. Înapoia uşii era o scară lungă. Când Foyle şi Robin începură să urce treptele, doctorul Orel reapăru deasupra lor.

— Pe aici, vă rog. Ah… o clipă.

Dispăru şi reapăru în spatele lor.

— Aţi uitat să închideţi uşa.

Închise uşa şi jauntă iarăşi. De data asta, se materializă în capul scării.

— Pe aici, vă rog.

— Îşi dă aere, mormăi Foyle. Dublaţi-vă jauntarea sau primiţi înapoi dublul banilor. În acelaşi timp, însă, e destul de rapid – va trebui să fiu mai iute.

Intrară într-un cabinet de consultaţii dispus pe două niveluri, care avea plafonul de sticlă. În lungul pereţilor se înşiruia o aparatură medicală extravagantă, dar străveche: o maşină pentru băi sedative, un scaun electric pentru administrarea de tratamente prin şocuri schizofrenicilor, un analizator electroencefalograf pentru urmărirea şabloanelor psihice, microscoape optice şi electronice vechi.

Şarlatanul îi aştepta înapoia biroului său. Jauntă la uşă, o închise, jauntă înapoi la birou, făcu o plecăciune, indică scaune, jauntă în spatele scaunului lui Robin şi i-l împinse sub ea, jauntă la fereastră şi aranjă mai bine jaluzelele,

jauntă la comutator şi reglă intensitatea luminii, după care îşi făcu reapariţia în spatele biroului.

— Acum un an, surâse el, nu puteam jaunta deloc. Apoi am descoperit secretul, Simpatico-mimeticul Profilactic, care…

Foyle atinse limba de consola de comandă cablată în terminaţiile nervoase ale dinţilor. Acceleră. Se ridică fără grabă şi se apropie de silueta care rostea în ralanti „aammm-ppliii-fiii…” înapoia biroului, scoase un baston greu şi-l lovi ştiinţific pe Orel peste frunte, producând comoţia lobilor frontali şi ameţindu-i centrul jauntării. Îl ridică pe şarlatan şi-l legă pe scaunul electric. Totul dură aproximativ cinci secunde. Pentru Robin Wednesbury, nu fu decât o ceaţă în mişcare.

Foyle deceleră. Şarlatanul deschise ochii, se foi, descoperi unde se afla şi tresări de furie şi perplexitate.

— Eşti Serghei Orel, fost plutonier-sanitar pe *Vorga,* zise încet Foyle. Erai la bordul *Vorgăi* pe 16 septembrie 2436.

Furia şi perplexitatea se preschimbară în teroare.

— Pe şaişpe septembrie, aţi trecut pe lângă o epavă. În apropiere de centura de asteroizi. Era epava *Nomad*-ului*.* A fost emis un semnal de ajutor şi *Vorga* a trecut mai departe. Aţi lăsat *Nomad*-ul să plutească-n derivă şi să moară. De ce?

Orel dădu ochii peste cap, dar nu răspunse.

— Cine a dat ordinul să treceţi mai departe? Cine a dorit să mă lase să putrezesc şi să mor?

Orel începu să bolborosească.

— Cine a fost la bordul *Vorgăi?* Cine a navigat cu tine? Cine a fost comandantul? O să capăt un răspuns. Să nu crezi că n-o să-l capăt, rosti Foyle cu o ferocitate calmă. O să cumpăr informaţia sau o s-o smulg din tine. De ce am fost lăsat să mor? Cine v-a spus să mă lăsaţi să mor?

Orel urlă:

— Nu pot vorbi des… Stai, o să-ţi spu…

Corpul i se înmuie brusc. Foyle îl examină:

— Mort, murmură el. Tocmai când era gata să

vorbească. La fel ca Forrest.

— Ucis.

— Nu. Nici măcar nu l-am atins. A fost sinucidere – şi chicoti fără strop de veselie.

— Eşti dement.

— Nu, sunt amuzat. Eu nu i-am ucis; i-am silit să se sinucidă.

— Ce aiureală mai e şi asta?

— Au căpătat Blocaje Simpatice. Ai auzit de BS-uri, fato? Spionajul le utilizează pentru spioni. Să zicem că există o informaţie care nu doreşti să fie dezvăluită. O asociezi cu sistemul nervos simpatic, care controlează respiraţia reflexă şi bătăile inimii. Atunci când subiectul încearcă să divulge informaţia respectivă, blocajul este înlăturat, inima şi plămânii se opresc, omul moare, secretul îţi rămâne necunoscut. Un spion nu trebuie să-şi facă griji despre sinucidere pentru a evita tortura; este automatizată pentru el.

— Aşa s-a întâmplat cu oamenii ăştia?

— Evident.

— Dar de ce?

— De unde să ştiu eu? Răspunsul nu e transportul refugiaţilor. *Vorga* trebuie să fi operat acţiuni şi mai ilegale decât asta, aşa că nu avea de ce recurge la o asemenea precauţie. Avem, însă, o problemă reală. Ultima noastră pistă e Poggi de la Roma. Angelo Poggi, ajutorul de bucătar de pe *Vorga.* Cum vom obţine informaţia de la el fără…

Amuţi. Propria sa imagine stătea în faţa lui, tăcută, ameninţătoare, cu chipul învăpăiat sângeriu şi hainele arzând. Paraliză. Inspiră adânc şi rosti cu glas tremurător:

— Tu cine-mi eşti? Cum de… – însă imaginea dispăru. Foyle se răsuci spre Robin şi-şi umezi buzele: Ai văzut?

Expresia femeii îi răspunse, deşi ea tăcu.

— O fi fost real?

Ea îi arătă biroul lui Serghei Orel, lângă care stătuse imaginea. Hârtiile de pe el luaseră foc şi ardeau cu o

flacără vie. Foyle se retrase un pas, tot speriat şi derutat. Îşi trecu o palmă peste faţă. Când şi-o îndepărtă, era umedă.

Robin se repezi la birou şi încercă să stingă flăcările. Luă teancuri de acte şi scrisori şi lovi cu ele, neajutorată. Foyle nu se clinti.

— Nu-l pot stinge, icni ea în cele din urmă. Trebuie să plecăm de-aici.

Foyle încuviinţă, apoi se adună cu forţă şi decizie.

— Roma, croncăni el. Jauntăm la Roma. Trebuie să existe o explicaţie pentru asta. O s-o găsesc, pentru Dumnezeu! Şi-ntre timp, nu mă dau bătut. Roma. Dă-i drumul, fato. Jauntează!

*

Încă din Evul Mediu, Treptele Spaniole fuseseră centrul depravării romane. Suind din Piazza di Spagna spre grădinile Vilei Borghese pe o scară largă şi lungă, Treptele Spaniole sunt, au fost şi vor fi mereu ticsite de vicii. Pe trepte stau tolăniţi proxeneţi, târfe, perverşi, lesbiene, homosexuali tineri. Insolenţi şi aroganţi, ei se etalează şi le rânjesc onorabililor care trec uneori pe acolo.

Treptele Spaniole fuseseră distruse în războaiele de fisiune de la sfârşitul secolului XX. Fuseseră reconstruite şi iarăşi distruse în războiul Restauraţiei Mondiale din secolul XXI. O dată în plus fuseseră reconstruite şi, de data asta, acoperite cu cristal incasabil rezistent la explozii, astfel încât scara fusese transformată într-o *galleria* cu trepte. Domul galeriei oculta vederea din odaia morţii din locuinţa lui Keats. Vizitatorii nu mai puteau privi pe fereastra îngustă, pentru a zări ultimele imagini desluşite de ochii poetului muribund. Acum vedeau domul fumuriu al Treptelor Spaniole şi, prin el, siluetele deformate ale depravării de dedesubt.

Galeria Treptelor era luminată noaptea, iar revelionul acesta era haotic. Vreme de o mie de ani, Roma întâmpinase Anul Nou cu bombardamente… artificii, rachete, torpile, focuri de armă, sticle, pantofi, oale, tigăi

vechi. Luni de zile, romanii păstrau vechiturile pentru a le azvârli de la ferestrele ultimelor etaje, când bătea miezul nopţii. Vuietul artificiilor în interiorul Treptelor şi răpăitul gunoaielor care cădeau pe acoperişul galeriei erau asurzitoare, când Foyle şi Robin Wednesbury coborâră de la carnavalul din Vila Borghese.

Erau încă în costume: Foyle în colanţii şi pieptarul cadaveric, în culorile carmin şi negru, ale lui Cesare Borgia, Robin în rochia încrustată cu argint a Lucreziei Borgia. Purtau măşti groteşti din catifea. Contrastul dintre veşmintele lor renascentiste şi hainele moderne din jur stârni apelări şi chicote. Până şi acei lobo care frecventau Treptele Spaniole, nefericiţii delincvenţi în serie care aveau un sfert din creier ars prin lobotomie prefrontală, fură treziţi din apatia lor jalnică şi se holbară. Mulţimea viermui în jurul cuplului, când acesta coborî prin *galleria.*

— Poggi, rosti Foyle încet. Angelo Poggi?

O madamă grohăi nişte obscenităţi anatomice către el.

— Poggi? Angelo Poggi? zise impasibil Foyle. Mi s-a spus că poate fi găsit pe Trepte, noaptea. Angelo Poggi?

O târfă îi măscări mama.

— Angelo Poggi? Zece credite oricui mi-l aduce.

Fu înconjurat de mâini întinse, unele jegoase, unele parfumate, toate lacome. Clătină din cap.

— Mai întâi, arătaţi-mi-l.

Furia romană pârâi în jurul lui.

— Poggi? Angelo Poggi?

*

După şase săptămâni de pierdut vremea pe Treptele Spaniole, căpitanul Peter Y’ang Yeovil auzi, în cele din urmă, cuvintele pe care sperase să le audă. Şase săptămâni de asumare plicticoasă a identităţii lui Angelo Poggi, ajutorul de bucătar de pe *Vorga,* de mult răposat, erau finalmente răsplătite. Fusese o speculaţie, pe care o riscase atunci când Spionajul îi adusese vestea că cineva se interesa discret de echipajul navei *Vorga* a lui Presteign şi plătea serios pentru orice informaţii.

— Probabilitatea e redusă, comentase Y'ang Yeovil. Dar Gully Foyle, AS-128/127:006, *a întreprins* tentativa aceea nebunească de a arunca *Vorga* în aer. Iar zece kilograme de PirE merită o probabilitate redusă.

Acum, se bălăbăni în sus pe scară spre bărbatul în costum şi mască renascentiste. Injecţiile glandulare îi adăugaseră optsprezece kilograme. Îşi întunecase tenul prin dietoterapie. Prin control muscular discret, trăsăturile lui, care nu avuseseră niciodată matriţa orientalilor, ci fuseseră tăiate mai degrabă după liniile acviline ale străvechilor amerindieni, căpătaseră cu uşurinţă un şablon de inconstanţă.

Agentul Spionajului se bălăbăni în sus pe Treptele Spaniole, ca un bucătar diform cu chipul neonest. Întinse către Foyle un teanc de plicuri murdare.

— Poze deocheate, *signore?* Creştini de catacombe, îngenunchind, rugându-se, cântând psalmi, sărutând cruci? Foarte picante. Foarte deşucheate, *signore.* Să-ţi distrezi prietenii… Să le aţâţi pe doamne.

— Nu, zise Foyle, împingând pornografiile în lături. Îl caut pe Angelo Poggi.

Y'ang Yeovil schiţă un semnal microscopic. Echipa lui de pe scară începu să fotografieze şi să înregistreze întâlnirea, continuând să-şi joace rolurile de proxeneţi şi târfe. Limbajul Secret al Tongului de Informaţii al Forţelor Armate ale Planetelor Interioare se derula în jurul lui Foyle şi Robin într-o grindină de ticuri mărunte, smârcâieli, gesturi, atitudini, mişcări. Era străvechiul limbaj chinezesc al pleoapelor, sprâncenelor, vârfurilor degetelor şi infinitezimalelor mişcări ale corpului.

— *Signore?* şuieră Y'ang Yeovil.

— Angelo Poggi?

— *Si, signore.* Eu sunt Angelo Poggi.

— Fost ajutor de bucătar pe *Vorga!*

Aşteptându-se la aceeaşi tresărire de groază manifestată de Forrest şi Orel, pe care o înţelesese în cele din urmă, Foyle întinse brusc braţul şi-l prinse pe Y'ang Yeovil de cot.

— Da?

— *Si, signore,* îi răspunse Y’ang Yeovil senin. Cum o pot sluji pe înălţimea-voastră?

— Ăsta poate că va rezista, murmură Foyle către Robin. Nu-i speriat. Poate că ştie vreo cale de ocolire a Blocajului. Vreau informaţii de la tine, Poggi.

— De ce natură, *signore,* şi la ce preţ?

— Vreau să cumpăr tot ce ai. Orice ai avea. Spune-mi un preţ.

— Dar… *signore!* Sunt un om cu mulţi ani şi experienţă. Nu pot fi cumpărat aşa, la toptan. Trebuie să fiu plătit informaţie cu informaţie. Numeşte-le pe cele dorite şi eu îţi voi spune preţul. Ce doreşti?

— Erai la bordul *Vorgăi* pe 16 septembrie 2436?

— Costul acestei informaţii este 10 ¢r. – la care Foyle surâse trist şi plăti. Am fost, *signore.*

— Doresc să ştiu despre o navă pe lângă care aţi trecut în apropiere de centura de asteroizi. Epava *Nomad*-ului. Aţi trecut pe lângă ea pe şaişpe septembrie. *Nomad*-ul a emis un semnal de ajutor şi *Vorga* a trecut mai departe. Cine a dat ordinul acela?

— Ah, *signore!*

— Cine v-a dat ordinul acela şi de ce?

— De ce întrebaţi, *signore?*

— Nu contează de ce întreb. Fixează preţul şi spune-mi.

— *Signore,* înainte de a răspunde, trebuie să ştiu de ce este pusă o întrebare – şi Y’ang Yeovil rânji unsuros. Şi voi plăti pentru prudenţa mea, micşorând preţul. De ce vă interesează *Vorga, Nomad*-ul şi acest abandon şocant din spaţiu? Aţi fost, poate, nefericitul tratat cu atâta cruzime?

— *Nu este italian! Accentul e perfect, însă tiparul vorbirii e complet greşit. Niciun italian n-ar formula frazele aşa.*

Foyle se încordă alarmat. Ochii lui Y’ang Yeovil, antrenaţi să detectezće şi să deducă din detalii infime, observară schimbarea de atitudine. Înţelese imediat că se trădase cu ceva. Le semnală rapid membrilor echipei sale.

O încăierare sălbatică izbucni pe Treptele Spaniole. Într-o clipită, Foyle şi Robin fură prinşi în mijlocul unei gloate care urla şi se lupta. Echipele Tongului de Informaţii erau maestre în această manevră destinată să păcălească o lume a jauntării. Sincronizarea lor la o fracţiune de secundă putea să dezechilibreze orice om şi să-l despoaie pentru identificare. Succesul lor se baza pe simplul fapt că între asaltul neaşteptat şi răspunsul defensiv trebuia să existe întotdeauna o întârziere provocată de recunoaştere. În intervalul acela de întârziere, Tong-ul de Informaţii garanta c-ar fi împiedicat pe oricine să se salveze.

În trei cincimi de secundă, Foyle fu bătut, îngenuncheat, lovit în frunte, trântit pe trepte şi răşchirat. Masca îi fu smulsă de pe chip, bucăţi din haine îi fură rupte şi rămase neajutorat şi pregătit pentru siluirea de către aparatele fotografice identificatoare. Atunci, pentru prima dată în istoria Tongului, programul acesta fu întrerupt.

Un bărbat apăru călare deasupra corpului lui Foyle… un bărbat uriaş, cu chip hidos tatuat şi haine care fumegau şi ardeau în flăcări. Apariţia fu atât de înfricoşătoare, încât echipa încremeni şi se holbă. Un urlet se ridică din mulţimea de pe Treptele Spaniole la vederea spectacolului cumplit.

— Omul Arzător! Priviţi! Omul Arzător!

— Ăla este *Foyle,* şopti Y’ang Yeovil.

Apariţia rămase tăcută poate un sfert de minut, arzând, privind cu ochi orbi. Apoi pieri. Bărbatul răşchirat pe pământ dispăru şi el. Se transformă într-o ceaţă fulgerătoare de mişcare, şfichiui prin echipă, localiză şi distruse camere fotografice, recordere, toată aparatura de identificare. După care, ceaţa înhăţă fata în rochie renascentistă şi se volatiliză.

Treptele Spaniole reveniră la viaţă cu greutate, parcă străduindu-se să iasă dintr-un coşmar. Stupefiată, echipa de la Spionaj se strânse în jurul lui Y’ang Yeovil.

— Pentru Dumnezeu, ce-a fost aia, Yeo?

— Cred c-a fost omul nostru. Gully Foyle. Aţi văzut

chipul tatuat.

— Şi hainele arzătoare! Doamne atotputernic!

— Parcă era o vrăjitoare pe rug.

— Dar, dacă Omul Arzător era Foyle, cu cine dracu' ne-am pierdut noi vremea aici?

— Nu ştiu. Brigada de Comando are vreun serviciu de Spionaj pe care nu s-a sinchisit să ni-l menţioneze?

— De ce Comando-urile, Yeo?

— Aţi văzut cum a accelerat, nu? Ne-a distrus toate înregistrările.

— Tot nu-mi vine să-mi cred ochilor.

— Oho, poţi să crezi, să ştii. Aceea a fost o tehnică strict secretă de Comando-uri. Ele îşi demontează oamenii, îi recablează şi-i reechipează. Va trebui să iau legătura cu cartierul general de pe Marte şi să aflu dacă Brigada de Comando rulează vreo investigaţie paralelă.

— Armata informează Marina?

— Va informa Spionajul, zise furios Y'ang Yeovil. Cazul acesta e destul de critic şi fără frecuşuri jurisdicţionale. Şi încă ceva; nu era nevoie să brutalizaţi fata aceea în decursul manevrei. A fost nedisciplinat şi inutil – apoi făcu o pauză, pentru prima dată neatent la privirile semnificative schimbate în jurul său: Trebuie să aflu cine era ea, adăugă el visător.

— Dacă şi ea este reechipată, va fi cu adevărat interesant, rosti un glas inexpresiv şi deliberat golit de orice implicaţii. Un băiat întâlneşte o fată Comando…

Y'ang Yeovil se îmbujoră la faţă.

— Perfect! izbucni el. Sunt transparent.

— Doar repetitiv, Yeo. Toate idilele tale încep la fel. „Nu era nevoie să brutalizaţi fata aceea…" Pe urmă – Dolly Quaker, Jean Webster, Gwynn Roget, Marion…

— Fără nume, te rog! îl întrerupse un glas şocat. Romeo îi spune Julietei?

— Mâine, toţi sunteţi de serviciu la latrină, anunţă Y'ang Yeovil. Să mă ia naiba dacă accept nesubordonarea asta destrăbălată! Nu, nu mâine, dar imediat ce se-nchide cazul

– apoi chipul lui de şoim se înnegură: Dumnezeule, ce mizerie! Nu cred c-o să-l uit vreodată pe Foyle care stătea acolo ca un fier roşu. Totuşi, el unde-i? Ce intenţionează? Ce-nseamnă toate astea?

Unsprezece

Reşedinţa lui Presteign de la Presteign din Central Park strălucea orbitor, pregătită pentru Anul Nou. Încântătoare becuri electrice străvechi cu filamente în zigzag şi vârfuri ascuţite proiectau o lumină galbenă. Labirintul anti-jauntare fusese îndepărtat şi uşa cea mare stătea deschisă pentru ocazia specială. Interiorul locuinţei era protejat de ochii mulţimii de afară printr-un paravan bătut în pietre preţioase, aflat imediat după prag.

Privitorii zumzăiau şi exclamau când celebrii şi aproape-celebrii clanului şi ai septului soseau cu automobilul, cu trăsura, cu litiera, cu toate formele transportului de lux. Presteign de la Presteign însuşi stătea lângă uşă, cu privirile sale gri-fer, chipeş, afişându-şi zâmbetul de vasilisc, şi primea societatea în reşedinţa lui deschisă. Abia dacă trecuse pe uşă şi dispăruse îndărătul paravanului o celebritate, că alta, încă şi mai faimoasă, apărea într-un vehicul şi mai fabulos.

Familia Cola sosiră într-un car alegoric. Familia Esso (şase fii, trei fiice) era magnifică într-un autobuz Greyhound cu plafonul din sticlă. Dar familia Greyhound sosi (într-o maşinuţă electrică Edison) imediat în urma ei şi la uşă se schimbară multe râsete şi glume. Însă când Edison de la Westinghouse coborî din mini-automobilul lui alimentat cu benzină Esso, încheind cercul, râsetele de pe trepte se transformară în hohote.

Tocmai în clipa în care mulţimea de oaspeţi se întoarse pentru a pătrunde în reşedinţa Presteign, un freamăt îndepărtat îi atrase atenţia. Era un vuiet, un ţăcănit feroce de şocuri pneumatice şi un scandalos urlet metalic. Se apropia rapid. Marginea exterioară a grupului privitorilor deschise un drum larg. Un camion greu hurui pe drum. Şase bărbaţi descărcau legături de lemne din spatele camionului. Erau urmaţi de o echipă de douăzeci de oameni, care aranjau lemnele în rânduri ordonate.

Presteign şi oaspeţii săi priviră uimiţi. O maşină gigantică se apropie mugind şi bubuind, târându-se peste traverse. Îndărătul ei erau întinse şine paralele din oţel sudat. Echipe cu baroase şi ciocane pneumatice fixau şinele pe traversele din lemn. Calea ferată fu întinsă până la uşa lui Presteign într-un arc larg, care apoi se curba, îndepărtându-se. Maşina duduitoare şi echipele dispărură în beznă.

— Doamne, Dumnezeule! fu auzit Presteign rostind clar.

Invitaţii se revărsară din casă pentru a privi.

Un fluierat ascuţit răsună în depărtare. Pe calea ferată apăru un bărbat pe un cal alb, purtând un steag mare, roşu. În urma lui gâfâia o locomotivă cu abur, trăgând un singur vagon cu ferestre mari. Trenul opri în faţa uşii lui Presteign. Un conductor sări din vagon, urmat de un hamal în uniformă Pullman. Hamalul deplie treptele scării. O doamnă şi un domn în haine de seară coborâră.

— N-ar trebui să dureze mult, i se adresă domnul conductorului. Întoarce-te peste o oră.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Presteign din nou.

Trenul pufăi şi se îndepărtă. Cuplul urcă scara.

— Bună seara, Presteign, zise domnul. Îmi pare rău că domeniul ţi-a fost murdărit de calul acela, dar vechea franciză New York insistă în continuare pentru steagul roşu în faţa trenurilor.

— Fourmyle! strigară oaspeţii.

— Fourmyle de la Ceres! ovaţionară privitorii.

Petrecerea lui Presteign era de-acum un succes asigurat.

În interiorul vastei săli de recepţie capitonate cu pluş şi catifea, Presteign îl examină plin de curiozitate pe Fourmyle. Foyle suportă cu calm privirea gri-fer pătrunzătoare, în timp ce încuviinţa din cap şi zâmbea către admiratorii entuziaşti pe care-i dobândise de la Camberra până la New York.

— *Control,* gândi el. *Cord, colon şi creier. M-a interogat în cabinetul lui timp de o oră după tentativa nebunească pe care am făcut-o asupra* Vorgăi. *Oare mă va recunoaşte?*

Faţa ta mi-e familiară, Presteign, zise Fourmyle. Ne-am mai întâlnit?

— N-am avut onoarea de a întâlni un Fourmyle până în seara aceasta, răspunse ambiguu Presteign.

Foyle se antrenase să descifreze expresiile oamenilor, însă chipul dur şi arătos al lui Presteign era impenetrabil. Stând faţă în faţă, unul detaşat şi obsedat, celălalt rezervat şi refractar, aduceau cu o pereche de statui din bronz încinse până la o nuanţă de alb orbitor, pe punctul de a se topi.

— Mi s-a spus că te lauzi că eşti un parvenit, Fourmyle.

— Da. Urmez tiparul primului Presteign.

— Într-adevăr?

— Nu uita că el s-a lăudat c-a început averea familiei pe piaţa neagră a plasmei în timpul celui de-al Treilea Război Mondial.

— A fost al Doilea Război, Fourmyle. Dar ipocriţii din clanul nostru nu l-au acceptat niciodată. Pe atunci, numele era Payne.

— Nu ştiam.

— Şi care a fost nefericitul tău nume înainte de a-l schimba în Fourmyle?

— Presteign.

— Într-adevăr? – salută lovitura zâmbetul de vasilisc. Revendici o relaţie cu clanul nostru?

— O voi revendica la momentul cuvenit.

— De ce grad?

— Să zicem… o relaţie de sânge.

— Interesant! Detectez la tine o anumită fascinaţie faţă de sânge.

— Neîndoios, o slăbiciune de familie.

— Eşti încântat să fii cinic, zise Presteign cu cinism, totuşi spui adevărul. Noi am avut deja o slăbiciune fatală pentru sânge şi bani. Este viciul nostru. Admit.

— Şi eu îl împărtăşesc.

— Pasiunea pentru sânge şi bani?

— Chiar aşa. Foarte pasională.

— Fără milă, fără iertare, fără ipocrizie?
— Fără milă, fără iertare, fără ipocrizie.
— Fourmyle, eşti un tânăr pe gustul meu. Dacă nu revendici o relaţie cu clanul nostru, voi fi silit să te adopt.
— E prea târziu, Presteign. Eu te-am adoptat deja.
Presteign îl luă pe Foyle de braţ.
— Trebuie să te prezint fiicei mele, Olivia. Îmi permiţi?
Traversară sala de recepţie. Triumful clocoti prin vinele lui Foyle. *Nu ştie. Nu va şti niciodată.* Apoi urmă îndoiala: *Dar eu nu voi şti niciodată dacă el ştie de fapt. Este oţel de creuzet. M-ar putea învăţa destule despre control.*
Cunoştinţe îl salutară pe Fourmyle:
— Minunată înşelătoria de la Shanghai!
— Superb carnavalul de la Roma, nu-i aşa? Ai auzit despre omul în flăcări care a apărut pe Treptele Spaniole?
— Te-am căutat în Londra.
— Ce intrare dumnezeiască! strigă Harry Sherwin-Williams. Ne-ai întrecut pe toţi, Fourmyle. Ne-ai făcut s-arătăm ca nişte blestemaţi de sărăntoci.
— Ai grijă cum vorbeşti, Harry, zise Presteign pe un ton glacial. Ştii că nu îngădui blasfemiile în casa mea.
— Scuză-mă, Presteign. Unde-i acum circul, Fourmyle?
— Nu ştiu, zise Foyle. O clipă…
O mulţime se strânse imediat, anticipând cea mai recentă folie Fourmyle. El scoase un ceasornic din platină şi-i deschise capacul. Chipul unui valet apăru pe cadran.
— Ahhh… cum te cheamă… Unde stăm în clipa de faţă?
Răspunsul se auzi metalic şi metodic:
— Ai ordonat să-ţi stabilim reşedinţa permanentă la New York, Fourmyle.
— Da? Aşa am ordonat? Şi?
— Am cumpărat Catedrala Sfântul Patrick, Fourmyle.
— Unde-i asta?
— Vechea Catedrală Sfântul Patrick, Fourmyle. Intersecţia dintre Bulevardul Cinci şi fosta Stradă 50. Am ridicat tabăra înăuntru.
— Mulţumesc – şi Fourmyle închise ceasornicul Hunter

din platină. Adresa mea e Vechea Catedrală Sfântul Patrick, New York. Un lucru pozitiv despre religiile scoase în afara legii… Cel puţin au construit biserici suficient de mari pentru a adăposti un circ.

Olivia Presteign stătea pe o estradă, înconjurată de admiratori.

Era o Fecioară a Zăpezii, o Prinţesă de Gheaţă cu ochi şi buze de coral, imperioasă, misterioasă, intangibilă. Foyle o privi o singură dată şi-şi coborî ochii, derutat înaintea căutăturii oarbe care-l vedea numai ca unde electromagnetice şi lumină infraroşie. Inima începu să-i bată mai repede.

Nu fi idiot! gândi cu disperare. *Controlează-te. Nu mai visa. Poate fi periculos.*

Fu prezentat; i se vorbi cu un glas argintiu, răguşit; i se întinse o mână rece, subţire; însă mâna păru să explodeze într-a lui cu un şoc electric. Era aproape un început de recunoaştere reciprocă… aproape o alăturare de impacturi emoţionale.

— Asta-i o nebunie. *Fata asta-i un simbol. Prinţesa Visurilor… Intangibilă… Controlează-te!*

Se străduia în asemenea măsură, încât abia îşi dădu seama că fusese concediat, graţios şi indiferent. Nu putea să creadă. Rămase locului, cu gura căscată ca un bădăran.

— Poftim? Mai eşti aici, Fourmyle?

— N-am putut crede c-am fost concediat, lady Olivia.

— Nici vorbă de aşa ceva, dar mă tem că *stai* în calea prietenilor mei.

— Nu sunt obişnuit să fiu concediat. *(Nu. Nu. Cu totul greşit!)* Cel puţin de către cineva pe care mi-ar face plăcere să contez ca prieten.

— Nu fi plictisitor, Fourmyle. Te rog să cobori.

— Cum te-am ofensat?

— Să mă ofensezi? Acum devii ridicol.

— Lady Olivia… (*Doamne! Nu pot spune nimic ca lumea? Unde-i Robin?)* Mai putem începe o dată, te rog?

— Dacă încerci să fii stângaci, reuşeşti în mod admirabil.

— Mâna ta, din nou, te rog. Mulţumesc. Sunt Fourmyle de la Ceres.

— Bine, râse ea. De acord, eşti un clovn. Acum, coboară, te rog. Sunt sigură că vei găsi pe cineva pe care să-l amuzi.

— Ce s-a întâmplat de data asta?

— Realmente, domnule, încerci să mă enervezi?

— Nu. *(Ba da, asta încerc. Încerc să te ating cumva… să tai prin gheaţă.)* Prima noastră strângere de mână a fost… violentă. Acum n-a fost nimic. Ce s-a întâmplat?

— Fourmyle, rosti Olivia plictisită, sunt de acord că eşti amuzant, original, spiritual, fascinant… orice, numai să pleci odată.

El coborî de pe estradă, împleticindu-se. *(Scârbă. Scârbă. Scârbă. Şi totuşi, nu. Este visul meu, exact aşa cum am visat-o. Piscul de gheaţă care trebuie asaltat şi cucerit. S-o asediez… invadez… răpesc… s-o silesc în genunchi…)*

Dădu nas în nas cu Saul Dagenham. Rămase paralizat, constrângându-şi cordul şi colonul.

— Ah, Fourmyle, rosti Presteign, iată-l pe Saul Dagenham. Ne poate acorda numai treizeci de minute şi insistă să petreacă unul dintre ele cu tine.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta, Dagenham? întrebă Foyle cu o curiozitate nepăsătoare. *(Ştie, oare? El a trimis după Dagenham, ca să verifice? Atacă. Toujours audace[12].)*

Hârca morţii surâse:

— Şi eu care crezusem că sunt celebru… Intoxicare cu radiaţii. Sunt „fierbinte”. Era o vreme când se spunea „mai fierbinte ca focul”. Acum se spune „mai fierbinte ca Dagenham”. Ochii letali îl sfredeliră pe Foyle: Ce-i în spatele circului tău?

— O pasiune pentru notorietate.

— Eu însumi sunt expert în camuflare. Recunosc semnele. Care-i specialitatea ta infracţională?

---

[12] Mereu îndrăzneţ (în limba franceză în original – *n. trad.).*

— Crezi că Dillinger i-ar fi spus lui Capone[13]? – şi Foyle îi răspunse la surâs, începând să se relaxeze şi stăvilindu-şi triumful. *(I-am descumpănit pe amândoi.)* Pari mai fericit, Dagenham.

Imediat îşi dădu seama de greşeală. Dagenham o prinse din zbor:

— Mai fericit decât… când? Unde ne-am mai întâlnit?

— Nu mai fericit decât nu-ştiu-când; mai fericit decât mine – după care Foyle se întoarse către Presteign: M-am îndrăgostit cu disperare de lady Olivia.

— Saul, jumătatea de oră ţi s-a terminat.

Dagenham şi Presteign, aflaţi de o parte şi de cealaltă a lui Foyle, se răsuciră. O femeie înaltă se apropie maiestuoasă, într-o rochie de seară de culoarea smaraldului, cu părul roşu sclipitor. Era Jisbella Mequeen. Ochii li se întâlniră. Înainte ca şocul să i se poată infiltra pe chip, Foyle se întoarse, alergă şase paşi până la prima uşă pe care o văzu, o deschise şi se repezi înăuntru.

Uşa se trânti în spatele lui. Se afla pe un coridor scurt, fără alte uşi, o fundătură. Se auzi un clic, urmă o pauză, după care o voce sintetizată rosti politicos:

— Aţi pătruns într-o zonă privată a acestei reşedinţe. Vă rog să vă retrageţi.

Foyle icni şi se luptă cu sine însuşi.

— Aţi pătruns într-o zonă privată a acestei reşedinţe. Vă rog să vă retrageţi.

N-am ştiut, de fapt… Credeam c-a fost omorâtă acolo… M-a recunoscut…

— Aţi pătruns într-o zonă privată a acestei reşedinţe. Vă rog să vă retrageţi.

Sunt terminat… N-o să mă ierte niciodată… Probabil că le spune chiar acum lui Dagenham şi Presteign.

Uşa dinspre sala de recepţie se deschise şi lui Foyle i se

[13] Trimitere la cei doi mari gangsteri americani din anii 1920-30: John Herbert Dillinger Jr. (1903-1934) şi Alphonse Gabriel (zis Al) Capone (1899-1947 – *n. trad.).*

păru, pentru o clipă, că-şi vedea imaginea înflăcărată. Apoi îşi dădu seama că se uita la părul înflăcărat al Jisbellei. Ea nu schiţă nicio mişcare, ci rămase neclintită şi-i zâmbi în triumf furios. El îşi îndreptă ţinuta.

Dumnezeule, n-o să mă prăbuşesc scâncind.

Fără grabă, Foyle ieşi de pe coridor, prinse braţul Jisbellei şi o conduse înapoi în sala de recepţie. Nu se sinchisi să privească în jur după Dagenham sau Presteign. Aveau să se prezinte, în forţă şi cu trupe, la momentul cuvenit. Îi zâmbi Jisbellei; ea îi întoarse zâmbetul, tot triumfător.

— Mulţumesc c-ai fugit, Gully. Nu visasem niciodată c-ar putea fi atât de satisfăcător.

— Să fug? Draga mea!

— Ce anume?

— Nu-ţi pot spune cât de încântătoare arăţi în seara asta. Am parcurs un drum lung din Abisul Martel până-aici, nu? – şi Foyle arătă spre sala de bal: Dansăm?

Ochii ei se lărgiră surprinşi de calmul lui. Îi îngădui s-o conducă în sala de bal şi s-o ia în braţe.

— Apropo, cum ai aranjat să nu fii închisă din nou în Abisul Martel?

— Dagenham a tras sforile. Deci acum dansezi?

— Dansez, vorbesc mizerabil patru limbi, studiez ştiinţele şi filosofia, scriu poezii jalnice, m-arunc în aer cu experimente idioate, scrimez ca un prost, boxez ca un bufon… Pe scurt, sunt notoriul Fourmyle de la Ceres.

— Nu mai eşti Gully Foyle.

— Doar pentru tine, scumpo, şi pentru cei cărora le-ai spus.

— I-am spus numai lui Dagenham. Regreţi că ţi-am dezvăluit secretul?

— Nu te-ai putut stăpâni, la fel ca mine.

— Nu, nu m-am putut stăpâni. Numele tău mi-a ieşit pur şi simplu de pe buze. Cât m-ai fi plătit să-mi ţin gura?

— Nu fi proastă. Accidentul ăsta îţi va aduce vreo 17.980.000 ¢r.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-am spus că-ţi voi da ce va mai rămâne după ce-mi termin socotelile cu *Vorga.*

— N-ai terminat cu *Vorga?* întrebă ea surprinsă.

— Nu, scumpo, tu m-ai terminat pe mine. Dar îmi voi ţine promisiunea.

Ea izbucni în râs.

— Generosul Gully Foyle! Fii cu adevărat generos, Gully. Evadează. Distrează-mă niţel.

— Chiţăind ca un şobolan? N-aş şti cum, Jiz. Sunt antrenat doar pentru vânătoare şi pentru nimic altceva.

— Iar eu am ucis tigrul. Acordă-mi o satisfacţie, Gully. Zici că erai aproape de *Vorga.* Eu ţi-am zădărnicit eforturile, când mai aveai o jumătate de pas până la final. Da?

— Aş vrea să pot zice aşa, totuşi nu-i aşa. Nu sunt nicăieri. În seara asta încercam să urmăresc altă pistă, aici.

— Bietul Gully! Poate c-aş reuşi să te ajut să ieşi din buclucul ăsta. Aş putea zice… ia să vedem… c-am făcut o greşeală… sau o glumă… că, de fapt, nu eşti Gully Foyle. Ştiu cum să-l derutez pe Saul. Pot să fac asta, Gully… dacă mă mai iubeşti încă.

El o privi şi clătină din cap:

— Jiz, între noi doi n-a existat niciodată iubire. Ştii prea bine. Obsesia mea e prea mare, pentru ca eu să fiu altceva decât un vânător.

— Obsesia ta e prea mare ca să fii altceva decât un prost!

— Ce-ai vrut să zici… Că Dagenham a tras sforile ca să nu mai fii închisă în Abisul Martel… Că ştii cum să-l derutezi? Ce legătură ai tu cu Saul Dagenham?

— Lucrez pentru el. Sunt unul dintre curierii lui.

— Vrei să zici că te şantajează? Ameninţă să te trimită înapoi, dacă nu…

— Nu. Ne-am înţeles din clipa în care ne-am întâlnit. El a început prin a mă captura; eu am sfârşit prin a-l captura.

— Ce vrei să zici?
— Nu ghiceşti?
El o privi fix. Ochii ei erau inexpresivi, însă Foyle înţelese.
— Jiz! Cu *el?*
— Da.
— Dar cum? El…
— Există mijloace de precauţie. Este… Nu vreau să vorbesc despre asta.
— Iartă-mă. Cam întârzie…
— Întârzie?
— Dagenham. Cu oastea lui.
— A, da, sigur că da – şi Jisbella râse din nou, apoi vorbi pe un ton scăzut, furios: Habar n-ai pe ce muchie de prăpastie ai mers, Gully! Dacă m-ai fi implorat, sau mituit, sau încercat să m-ademeneşti cu vorbe de iubire… Dumnezeule, te-aş fi distrus. Aş fi spus lumii întregi cine erai… Aş fi ţipat din vârful casei…
— Despre ce vorbeşti?
— Saul nu mai vine înapoi. Habar n-are. Te poţi duce în iad de unul singur.
— Nu te cred.
— Chiar socoteşti că i-ar fi trebuit *atât* de mult să pună mâna pe tine? Lui Saul Dagenham?
— Dar de ce nu i-ai spus? După cum am fugit, abandonându-te…
— Pentru că nu vreau ca el să se ducă în iad cu tine. Nu mă refer la *Vorga.* Mă refer la altceva. La PirE. De asta te-au vânat. Asta doresc ei. Zece kilograme de PirE.
— Ce-i asta?
— Când ai deschis seiful, înăuntru nu era şi o casetă mică? Făcută din IIP… Izotopi Inerţi de Plumb?
— Ba da.
— Ce era în caseta HP?
— Douăzeci de cartuşe care semănau cu cristalele comprimate de iod.
— Ce-ai făcut cu ele?

— Am trimis două la analize. Nimeni n-a putut determina ce erau. Încerc să analizez un al treilea în laboratorul meu… când nu fac clovnerii pentru public.

— A, da, chiar aşa faci? De ce?

— Cresc şi eu, Jiz, rosti Foyle cu blândeţe. Nu mi-a trebuit mult să-nţeleg ce căutau *de fapt* Presteign şi Dagenham.

— Unde ţii restul cartuşelor?

— Într-un loc sigur.

— Nu sunt în siguranţă. Nu pot fi niciodată în siguranţă. Nu ştiu ce-i PirE, dar ştiu că-nseamnă drumul spre iad şi nu vreau ca Saul să meargă pe el.

— Îl iubeşti atât de mult?

— Îl respect atât de mult. Este primul bărbat care mi-a arătat vreodată o scuză pentru ipocrizie.

— Jiz, ce-i PirE? Tu ştii.

— Bănuiesc. Am pus cap la cap indiciile pe care le-am auzit. Am o idee. Şi aş putea să ţi-o spun, Gully, însă nu ţi-o spun. (Faţa ei radia de furie.) De data asta, *eu* te abandonez pe tine. Te las neajutorat în întuneric. Să vezi cum te simţi, băiete! Bucură-te!

Se desprinse de lângă el şi traversă iute podeaua sălii de bal. În clipa aceea, căzură primele bombe.

Sosiră ca nişte roiuri de meteoriţi; nu la fel de numeroase, totuşi mai mortale. Sosiră în cvadrantul dimineţii, acel sfert al globului aflat în beznă de la miezul nopţii până în zori. Izbiră direct faţa frontală a Pământului aflat în mişcarea sa de revoluţie în jurul Soarelui. Străbătuseră şase sute cincizeci de milioane de kilometri.

Viteza lor era egalată de rapiditatea computorilor defensivi terrani, care urmăriră şi interceptară în câteva microsecunde aceste cadouri de Anul Nou din partea Sateliţilor Exteriori. O sumedenie de noi stele arzătoare se iviră pe cer şi după aceea dispărură; erau bombe detectate şi detonate la opt sute de kilometri deasupra ţintelor.

Totuşi marja dintre viteza apărării şi viteza atacului era atât de redusă, încât multe bombe izbutiră să treacă.

Străbătură nivelul aurorelor, nivelul meteorilor, limita amurgului, stratosfera şi căzură pe Pământ. Traiectoriile invizibile sfârşiră în convulsii titanice.

Prima explozie nucleară care distruse Newark-ul zgudui reşedinţa Presteign cu un seism incredibil. Podelele şi pereţii se zgâlţâiră, iar invitaţii fură aruncaţi unii peste alţii, laolaltă cu mobilele şi decoraţiunile. Un cutremur îi urmă altuia, pe măsură ce cascada aleatorie coborî în jurul New Yorkului. Erau asurzitoare, amorţitoare, îngrozitoare. Sunetele, şocurile, fulgerele de lumină spectrală de la orizont erau atât de enorme, încât raţiunea le fu smulsă oamenilor, lăsând în urmă simple animale jupuite, care zbierau, se ghemuiau şi fugeau. În cinci secunde, petrecerea de revelion a lui Presteign trecu de la eleganţă la anarhie.

Foyle se ridică de la podea. Se uită la trupurile care se chinuiau pe parchetul sălii de bal, o văzu pe Jisbella străduindu-se să se elibereze, făcu un pas către ea, apoi se opri. Întoarse capul, ameţit, simţindu-şi-l de parcă n-ar mai fi fost o parte a lui. Tunetele nu mai încetau. O zări pe Robin Wednesbury în sala de recepţie, clătinându-se, cu faţa tumefiată. Făcu un pas spre ea şi se opri din nou. Ştia unde trebuia să meargă.

Acceleră. Tunetele şi fulgerele coborâră prin spectrul auditiv la nivelul unor scârţâituri şi pâlpâieli. Seismele scuturătoare se transformară în unduiri lunecoase. Foyle trecu ca un vârtej ceţos prin locuinţa enormă, căutând-o, până o găsi, în cele din urmă, în grădină, stând în vârfurile picioarelor pe o bancă din marmură, părând o statuie din marmură pentru simţurile sale accelerate… statuia exaltării.

Deceleră. Senzaţiile ţâşniră iarăşi în sus prin spectre şi o dată în plus fu izbit de dimensiunile unui bombardament mai mare decât moartea.

— Lady Olivia! strigă el.

— Cine este?

— Clovnul.

— Fourmyle?
— Da.
— Ai venit în căutarea mea? Sunt mişcată, realmente mişcată.
— Eşti nebună să stai aici în felul ăsta. Te rog să-mi dai voie…
— Nu, nu, nu. E minunat… Magnific!
— Dă-mi voie să jauntez cu tine într-un loc sigur.
— Ah, te vezi ca un cavaler în armură? Salvatorul galant. Nu ţi se potriveşte, dragul meu. Nu ai flerul pentru asta. Mai bine ai pleca.
— Rămân.
— Ca îndrăgostit de frumuseţe?
— Ca îndrăgostit.
— Ai rămas plictisitor, Fourmyle. Haide, fii inspirat! Iată Armaghedonul… Monstruozitatea care înfloreşte. Spune-mi ce vezi.
— Nu mare lucru, răspunse el, privind în jur şi strâmbându-se. Peste întregul orizont se vede lumină. Sub formă de nori fugari. Deasupra lor este un… un soi de efect de scânteiere. Ca luminiţele care pâlpâie în bradul de Crăciun.
— Ah, cât de puţin vezi cu ochii tăi. Uite ce văd eu! Cerul este un dom ca un curcubeu. Culorile se întind de la un iz ascuţit, la o arsură sfredelitoare. Aşa am denumit culorile pe care le văd. Ce ar putea fi domul acela?
— Ecranul radar, murmură Foyle.
— Apoi, coloane vaste de foc răbufnesc în sus şi se leagănă, se întreţes, dansează şi baleiază. Ce sunt?
— Razele interceptoare. Vezi întregul sistem electronic defensiv.
— Şi văd, de asemenea, cum coboară bombele… fulgere iuţi de ceea ce voi numiţi „roşu”. Dar nu-i roşul vostru, ci al meu. De ce le pot vedea?
— Bombele se încălzesc în urma frecării cu aerul, însă nu le vedem culoarea din cauza învelişurilor din plumb inert.

— Vezi că te descurci mult mai bine pe post de Galileo decât de Galahad? Ah! Coboară una în est. Ia fii atent! Vine, vine, vine… Acum!

O văpaie de lumină spre orizontul estic dovedi că nu era imaginaţia ei.

— Alta în nord. Foarte aproape. Foarte… Acum!

Un şoc năvăli dinspre nord.

— Şi exploziile, Fourmyle… Nu sunt simpli nori de lumină. Sunt ţesături, păienjenişuri de culori suprapuse. Atât de minunat! Aidoma unor linţolii superbe.

— Ceea ce şi sunt, lady Olivia.

— Ţi-e frică?

— Da.

— Atunci, fugi.

— Nu.

— Ah, eşti trufaş.

— Nu ştiu ce sunt. Mi-e frică şi, totuşi, nu voi fugi.

— Atunci, eşti sfidător. Faci paradă de curaj cavaleresc. (Glasul răguşit suna amuzat.) Ia gândeşte-te, Fourmyle. Cât durează să jauntezi? În numai câteva secunde ai putea fi în siguranţă… în Mexic, în Canada, în Alaska. Locuri perfect sigure. Acolo trebuie să fie deja milioane de oameni. Probabil că noi am rămas ultimii în oraş.

— Nu toţi pot să jaunteze atât de departe şi atât de rapid.

— Atunci, noi suntem ultimii rămaşi care contează. De ce nu mă părăseşti? Să fii în siguranţă. În curând, voi fi ucisă. Nimeni nu va şti niciodată c-ai dat bir cu fugiţii după ce te-ai prefăcut.

— Scârbă ce eşti!

— Oho, eşti furios. Ce limbaj şocant! Primul semn de slăbiciune. De ce nu-ţi exerciţi raţiunea şi mă răpeşti? Acela ar fi al doilea semn.

— Lua-te-ar dracu’!

Se apropie mai mult de ea, încleştându-şi pumnii de furie. Ea îi atinse obrazul cu o mână răcoroasă, uşoară, şi simţi iarăşi şocul electric.

— Nu, e prea târziu, dragul meu, îi spuse uşor. Uite cum soseşte un roi întreg de fulgere roşii… coboară, coboară, coboară… direct spre noi. De acesta nu mai scăpăm. Repede! Fugi! Jauntează! Ia-mă cu tine. Repede! Repede!

El o smulse de pe bancă.

— Scârbă! Niciodată!

O ţinu în braţe, găsi gura de coral moale şi o sărută; îi învineţi buzele cu ale lui, aşteptând nimicirea finală.

Şocul nu mai sosi.

— M-ai păcălit! exclamă el.

Ea râse. El o sărută din nou şi, în cele din urmă, se sili s-o lase din braţe. Ea icni, trăgându-şi răsuflarea, pe urmă râse iarăşi şi ochii de coral îi scăpărară.

— S-a terminat, îi spuse.

— Nici măcar n-a-nceput.

— La ce te referi?

— Războiul dintre noi.

— Să fie un război între oameni, rosti ea cu violenţă. Eşti primul care nu s-a lăsat amăgit de aspectul meu. O, Doamne! Cât de plictisitori sunt cavalerii curtenitori şi pasiunea lor călâie pentru prinţesele din basme. Însă eu nu sunt aşa… pe dinăuntru. Nu sunt aşa. Nu sunt aşa. Niciodată. Să fie un război sălbatic între noi. Nu mă cuceri… Distruge-mă! – era brusc din nou lady Olivia, graţioasa Fecioară a Zăpezii. Mă tem că bombardamentul s-a terminat, dragul meu Fourmyle. Spectacolul a luat sfârşit. Dar ce preludiu excitant pentru Anul Nou! Noapte bună.

— Noapte bună? repetă el incredul.

— Noapte bună, încuviinţă ea. Realmente, dragul meu Fourmyle, chiar atât de necioplit eşti, încât nu ştii niciodată când eşti concediat? Poţi să pleci acum. Noapte bună.

El şovăi, îşi căută cuvintele, iar în cele din urmă se întoarse şi ieşi afară din casă, împleticindu-se. Tremura de exaltare şi de confuzie. Merse ca ameţit, abia conştient de haosul şi dezastrul din jur. Orizontul strălucea acum de

lumina flăcărilor roşii. Undele de şoc ale asaltului zbuciumaseră atmosfera atât de violent, încât vânturile continuau să şuiere în rafale stranii. Vibraţiile exploziilor zguduiseră oraşul în asemenea măsură, încât cărămizi, tencuială, sticlă şi metal se rostogoleau şi cădeau, sfărâmându-se. Şi asta în ciuda faptului că New York-ul nu fusese atins de nicio lovitură directă.

Străzile erau pustii; oraşul era abandonat. Toţi locuitorii din statul New York, din toate aşezările, jauntaseră într-o căutare disperată a siguranţei… până la limita capacităţii lor… cinci kilometri, cincizeci de kilometri, cinci sute de kilometri. Unii jauntaseră în centrul unei lovituri directe. Mii de oameni muriseră în explozii de jauntare, deoarece platformele publice nu fuseseră concepute pentru a face faţă afluxului provocat de exodul în masă.

Foyle îşi dădu seama că pe străzi începuseră să apară Echipe de Dezastru în armuri albe. Un semnal imperios direcţionat spre el îl avertiză că era pe punctul de a fi recrutat imediat şi fără discuţii pentru activităţi post-cataclism. Problema ridicată de jauntare nu era de a-i evacua pe locuitori din oraşe, ci de a-i sili să revină şi a restaura ordinea. Foyle nu intenţiona să petreacă o săptămână luptându-se cu incendiile şi jefuitorii. Acceleră şi scăpă de Echipele de Dezastru.

Ajuns pe Bulevardul Cinci, deceleră; accelerarea îi consuma energia în cantităţi atât de uriaşe, încât se codea s-o menţină mai mult de câteva momente. Perioadele lungi de accelerare necesitau zile de recuperare.

Jecmănitorii şi jaf-jauntatorii începuseră deja să se arate activi pe bulevard, izolaţi, în grupuri, pe furiş, totuşi cu sălbăticie; şacali care sfârtecau trupul unui animal viu, dar neajutorat. Se îndreptară către Foyle. În noaptea asta, orice era prada lor.

— Nu sunt în cea mai bună dispoziţie, le spuse. Jucaţi-vă cu altcineva.

Îşi goli buzunarele de bani şi-i aruncă spre ei. Îi prinseră din zbor, însă nu fură satisfăcuţi. Doreau amuzament şi el

era în mod evident un domn neajutorat. Şase îl înconjurară pe Foyle şi se apropiară ca să-l tortureze.

— Amabil gentilom, îi surâseră ei. Să facem o petrecere.

Foyle văzuse odată corpul mutilat al unuia dintre invitaţii la petrecerile lor. Suspină şi-şi detaşă mintea de la imaginile Oliviei Presteign.

— Bine, şacalilor, le spuse. Să petrecem, atunci!

Ei se pregătiră să-l trimită într-un dans cu zbierăte. Foyle îşi declanşă consola de comandă din gură şi, timp de douăsprezece devastatoare secunde, se transformă în cea mai ucigaşă maşinărie concepută vreodată… asasinul Comando. Acţiona fără gândire conştientă sau profanare; trupul lui urma, pur şi simplu, directiva înglobată în muşchi şi reflexe. Lăsă şase corpuri întinse pe stradă.

Vechea Catedrală Sfântul Patrick rămăsese în picioare, neatinsă, eternă, cu focurile îndepărtate licărind pe arama coclită a acoperişului. În interior, era pustie. Corturile Circului Şapte Kilometri umpleau naosul, iluminate şi mobilate, dar personalul circului dispăruse. Slujitorii, bucătarii, valeţii, sportivii, filosofii, vivandierele şi escrocii fugiseră.

— Dar se vor întoarce să jefuiască, murmură Foyle.

Intră în propriul său cort. Primul lucrul pe care-l văzu fu o siluetă în alb, ghemuită pe un covoraş, cântându-şi fericită în şoaptă. Era Robin Wednesbury, cu rochia în zdrenţe, cu mintea în zdrenţe.

— Robin!

Ea continuă să fredoneze fără cuvinte. Foyle o trase în picioare, o zgâlţâi şi o pălmui. Ea îi surâse larg şi murmură mai departe cântecelul. El umplu o seringă şi-i injectă o doză masivă de niacină. Medicamentul o smulse brusc din patetica ei fugă de realitate şi o trezi. Pielea de satin îi deveni cenuşie. Chipul frumos se contorsionă. Îl recunoscu pe Foyle, îşi aminti ce încercase să uite, zbieră şi căzu în genunchi. Începu să plângă.

— Aşa-i mai bine, zise el. Eşti grozavă la evadări, este? Mai întâi, sinuciderea. Acum, asta. Ce urmează?

— *Pleacă.*

— Probabil, religia. Te şi văd alăturându-te unei secte de catacombă cu parole ca *Pax Vobiscum*[14]. Făcând contrabandă cu Biblii şi martiriu în numele credinţei. Chiar nu poţi privi niciodată lucrurile în faţă?

— *Tu nu fugi niciodată?*

— Niciodată. Evadarea e pentru schilozi. Pentru nevropaţi.

— *Nevropaţi. Cuvântul favorit al educatului novice. Aşa eşti tu, nu? Atât de stabil! Atât de echilibrat! Tu, care ai fugit toată viaţa.*

— Eu? Niciodată. Eu am vânat toată viaţa.

— *Ai fugit. N-ai auzit de Atacul-Evadare? Fugi de realitate, atacând-o… negând-o… distrugând-o. Asta faci tu.*

— Atacul-Evadare? Foyle tresări brusc. Vrei să zici c-am fugit de ceva?

— *Evident.*

— De ce anume?

— *De realitate. Nu poţi accepta viaţa cum este. Refuzi. O ataci… Încerci s-o sileşti să intre în propriul tău tipar. Ataci şi distrugi tot ce stă-n calea propriului tău tipar dement.*

Îşi ridică faţa scăldată în lacrimi.

— Nu mai rezist. Vreau să mă laşi să plec.

— Să pleci? Unde?

— Să-mi trăiesc propria viaţă.

— Şi familia ta?

— S-o găsesc în felul meu personal.

— De ce? Acum ce mai este?

— E prea mult… tu *plus* războiul… fiindcă tu eşti la fel de rău ca războiul. Ba mai rău! Ce mi s-a-ntâmplat în noaptea asta mi se-ntâmplă în fiecare moment cât sunt cu tine. Pot să rezist la una sau la alta; nu la ambele.

— Nu, zise el. Am nevoie de tine.

— Sunt gata să-mi cumpăr libertatea.

---

[14] Pacea (fie) cu voi *(lat. – n. trad.).*

— Cum?

— Ţi-ai pierdut toate pistele către *Vorga,* este?

— Şi?

— Eu am găsit alta.

— Unde?

— Nu contează unde. Dacă-ţi dau pista aceea, eşti de acord să mă laşi în pace?

— Ţi-o pot lua.

— Dă-i drumul. Ia-o. (Ochii ei scânteiară.) Dacă ştii ce este, n-o să ai niciun necaz.

— Te pot sili să mi-o dai.

— Poţi? După bombardamentul din noaptea asta? Încearcă. El fu surprins de sfidarea ei.

— De unde ştiu că nu-i o cacealma?

— Îţi dau un indiciu. Îţi aminteşti de bărbatul din Australia?

— Forrest?

— Da. El a-ncercat să-ţi spună numele membrilor echipajului. Mai ţii minte singurul nume pe care l-a spus?

— Kemp.

— A murit înainte de a-l putea termina. Numele este Kempsey.

— Asta-i pista ta?

— Da. Kempsey. Numele şi adresa. În schimbul promisiunii tale că mă laşi să plec.

— Batem palma, zise el. Poţi pleca. Dă-mi-le.

Ea se îndreptă imediat spre hainele pe care le purtase la Shanghai. Din buzunar scoase o foaie de hârtie parţial arsă.

— Am văzut asta pe biroul lui Serghei Orel, când încercam să sting focul… focul declanşat de Omul Arzător…

Îi întinse foaia de hârtie. Era un fragment dintr-o scrisoare imploratoare:

…fac orice ca să scap din culturile astea de bacterii.

De ce trebuie un om să fie tratat ca un câine, fiindcă nu

poate jaunta? Te rog, ajută-mă, Serg. Ajută un vechi camarad de pe o navă pe care n-o pomenim. Te poţi lipsi de 100 ¢r. Mai ţii minte toate favorurile pe care ţi le-am făcut? Trimite-mi 100 ¢r sau măcar 50. Nu mă lăsa.

Rodg Kempsey
Baraca 3
Bacteria S.A.
Mare Nubium
Luna

— Dumnezeule! exclamă Foyle. *Asta* e pista dorită. De data asta, nu putem da greş. Ştim ce să facem. O să scuipe totul... totul. Rânji spre Robin: Mâine seară, plecăm spre Lună. Fă rezervările. Ba nu, vor fi probleme din cauza atacului. Cumpără o navă. Oricum vor să scape cât mai ieftin de ele.

— „Plecăm”? făcu Robin. Vrei să spui că tu „pleci”.

— Vreau să spun „plecăm”, răspunse Foyle. *Noi* plecăm spre Lună. Amândoi.

— Eu te părăsesc.

— Nu mă părăseşti. Rămâi cu mine.

— Dar ai jurat că...

— Mai creşte şi tu, fato. Aş fi jurat orice ca să capăt asta. Am nevoie de tine acum mai mult ca oricând. Nu pentru *Vorga.* De *Vorga* mă ocup şi singur. Pentru ceva mult mai important – şi privi faţa ei neîncrezătoare şi-i surâse melancolic: Ghinionul tău, fato. Dacă mi-ai fi dat scrisoarea asta acum două ore, m-aş fi ţinut de cuvânt. Acum, însă, e prea târziu. Am nevoie de o Secretară pentru Idilă. Sunt îndrăgostit de Olivia Presteign.

Ea sări în picioare într-o explozie de furie:

— *Eşti îndrăgostit de ea? De Olivia Presteign? Îndrăgostit de cadavrul ăla alb!* Furia amară a tele-emiterii ei fu o revelaţie surprinzătoare pentru el. *Acum chiar că m-ai pierdut. Pentru totdeauna. Acum te voi distruge!* – şi dispăru.

Doisprezece

În cartierul general de la Londra al Spionajului Central, căpitanul Y'ang Yeovil examina rapoartele cu viteza de şase pe minut. Informaţiile soseau prin telefon, telegraf, cablu, jauntare. Tabloul bombardamentului se deplia rapid:

ATACUL A ACOPERIT AMERICA DE N & S DE LA 60 LA 120 LONGITUDINE VEST… DIN LABRADOR ÎN ALASKA ÎN N, DE LA RIO ÎN ECUADOR ÎN S… SE ESTIMEAZĂ CĂ ZECE LA SUTĂ DIN PROIECTILE AU PĂTRUNS PRIN PARAVANUL INTERCEPTOR… PIERDERILE DE POPULAŢIE ESTIMATE ÎNTRE ZECE ŞI DOUĂSPREZECE MILIOANE…

— Să-i mulţumim Domnului pentru jauntare, zise Y'ang Yeovil. Altfel, pierderile ar fi fost de cinci ori mai mari. În acelaşi timp, însă, ne apropiem de un *knock-out*. Încă o lovitură ca asta şi Terra e terminată.

Vorbise cu asistenţii care jauntau, apărând şi dispărând din cabinetul lui, aruncându-i rapoarte pe birou şi scriind cu creta rezultate şi ecuaţii pe tabla din sticlă neagră care acoperea integral un perete. Regula de bază era caracterul neprotocolar şi Y'ang Yeovil fu surprins şi suspicios când un asistent bătu la uşă mai întâi şi abia după aceea intră, cu un formalism elaborat.

— Ce prostie mai e acum? întrebă el.

— O doamnă doreşte să te vadă, Yeo.

— Crezi că ăsta-i momentul cel mai potrivit pentru comedie? exclamă Y'ang Yeovil exasperat – şi făcu semn cu mâna spre tabla neagră transparentă, pe care ecuaţiile Whitehead anunţau dezastrul. Citeşte asta şi plângi, în timp ce ieşi.

— O doamnă foarte specială, Yeo. Venus a ta de pe Treptele Spaniole.

— Cine? Care Venus?

— Venus a ta din Congo.

— A… Ea? ezită Y'ang Yeovil. Pofteşte-o înăuntru.

— O s-o intervievezi, desigur, în particular.

— Niciun „desigur”. E război. Rapoartele vor continua să sosească, dar avertizează-i pe toţi să treacă pe Limbajul Secret, dacă vor să-mi vorbească.

Robin Wednesbury intră în birou, purtând aceeaşi rochie albă de seară, ruptă. Jauntase imediat de la New York la Londra, fără să se sinchisească să se mai schimbe. Faţa îi era încordată, însă minunată. Y’ang Yeovil o cercetă vreme de o secundă şi înţelese că prima lui părere despre ea nu fusese o greşeală. Robin îl cercetă la rândul ei şi ochii i se lărgiră.

— Eşti bucătarul de pe Treptele Spaniole! Angelo Poggi!

Ca ofiţer al Spionajului, Y’ang Yeovil era pregătit să facă faţă acestei crize.

— Nu sunt bucătar. N-am avut timp să mă schimb şi să revin la obişnuita mea personalitate fascinantă. Te rog, ia loc, domnişoară…?

— Wednesbury. Robin Wednesbury.

— Încântat de cunoştinţă. Eu sunt căpitanul Y’ang Yeovil. Foarte frumos din partea dumitale, domnişoară Wednesbury, c-ai venit să mă vezi. M-ai scutit de o lungă căutare.

— *D-dar nu-nţeleg. Ce făceai pe Treptele Spaniole? De ce vânai…?*

Y’ang Yeovil văzu că buzele nu i se mişcau.

— A, eşti telepată, domnişoară Wednesbury? Cum e posibil aşa ceva? Credeam că-i cunosc pe toţi telepaţii din sistem.

— *Nu sunt o telepată completă. Sunt doar tele-emiţătoare. Pot să trimit… nu să receptez.*

— Ceea ce, desigur, te face lipsită de valoare pentru lume. Înţeleg – şi Y’ang Yeovil o privi cu o expresie de simpatie: Ce ironie amară a sorţii, domnişoară Wednesbury… să fii împovărată de toate dezavantajele telepatiei şi să fii lipsită de toate avantajele ei. Ai toată simpatia mea. Crede-mă.

— *Fie binecuvântat! E primul care-şi dă seama de asta,*

fără să i se fi spus.

— Atenţie, domnişoară Wednesbury, te receptez. Să revenim acum la Treptele Spaniole.

Se opri şi-i ascultă cu atenţie tele-emiterea agitată:

— *De ce vâna? Pe mine? Străinii Osti… O, Doamne! Îmi vor face rău? Mă vor tăia şi… Informaţii… Eu…*

— Draga mea, rosti Y'ang Yeovil cu blândeţe, o prinse de mâini şi i le ţinu cu înţelegere: Ascultă-mă un moment. Te alarmezi degeaba. Se pare că eşti o Străină Ostilă. Da?

Ea încuviinţă din cap.

— E regretabil, dar nu ne vom face griji în privinţa asta acum. Cât despre Spionajul care smulge informaţiile, tăindu-le din oameni… asta nu-i decât propagandă.

— Propagandă?

— Domnişoară Wednesbury, noi nu suntem lipsiţi de tact. Ştim cum să extragem informaţiile fără să recurgem la procedee medievale. Răspândim, totuşi, legenda, pentru a-i înmuia pe oameni din timp, ca să mă exprim aşa.

— *Este adevărat? Minte. Este un şiretlic.*

— Este adevărat, domnişoară Wednesbury. Eu folosesc metode de mare fineţe, însă ele nu sunt necesare acum. În niciun caz când este evident c-ai venit de bunăvoie pentru a ne oferi informaţii.

— *Este prea abil… prea iute… Este…*

— După cum vorbeşti, domnişoară Wednesbury, se pare că recent ai fost rău păcălită… Rău arsă.

— Am fost. Dumnezeule, am fost. În cea mai mare parte, chiar de către mine. *Sunt o proastă. Dispreţuitor de proastă.*

— Niciodată proastă, domnişoară Wednesbury, şi niciodată dispreţuitoare. Nu ştiu ce s-a întâmplat care ţi-a afectat în asemenea măsură opinia despre propria-ţi persoană, dar sper să ţi-o redau. Aşadar… ai fost înşelată, da? Chiar de către tine, în cea mai mare parte? Toţi facem asta. Însă dumneata ai fost ajutată de cineva. De cine?

— Îl trădez.

— Atunci, nu-mi spune.

— Dar trebuie să le găsesc pe mama şi pe surorile mele… Nu mai pot avea încredere în el… Trebuie să le găsesc eu însămi – şi Robin inspiră adânc: Vreau să-ţi spun despre un bărbat pe nume Gulliver Foyle.

Y'ang Yeovil trecu imediat la treabă.

*

— Este adevărat c-a sosit pe calea ferată? întrebă Olivia Presteign. Cu o locomotivă şi un vagon? Ce îndrăzneală minunată!

— Da, un tânăr remarcabil, răspunse Presteign.

Stătea sur ca oţelul şi dur ca oţelul în sala de recepţie a reşedinţei, singur cu fiica lui. Păzea onoarea şi viaţa, aşteptând ca servitorii şi personalul să revină din jauntarea lor panicată spre siguranţă. Flecărea imperturbabil cu Olivia, neîngăduindu-i deloc să sesizeze pericolul grav în care se aflau.

— Tată, sunt epuizată.

— A fost o noapte grea, scumpa mea. Te rog, totuşi, să nu te retragi încă.

— De ce?

Presteign se abţinu să-i spună c-ar fi fost mai în siguranţă alături de el.

— Sunt singur, Olivia. Să stăm de vorbă câteva minute.

— Am făcut ceva foarte îndrăzneţ, tată. Am stat în grădină şi am privit atacul.

— Scumpa mea! Singură?

— Nu. Cu Fourmyle.

Bubuituri intense începură să zgâlţâie uşa din faţă pe care Presteign o încuiase.

— Ce-i asta?

— Jefuitori, îi răspunse Presteign calm. Nu te alarma. Nu intră – şi se apropie de o masă pe care întinsese un asortiment de arme, cu precizia unei pasienţe. Nu-i niciun pericol, iubita mea. Încercă să-i abată atenţia: Îmi povesteai despre Fourmyle…

— A, da. Am privit împreună… şi ne-am descris bombardamentul unul celuilalt.

— Fără nicio damă de companie? N-a fost tocmai prudent, Olivia.

— Ştiu. Ştiu. M-am comportat condamnabil. El părea atât de voinic, atât de sigur pe el, încât i-am acordat tratamentul de Mare Doamnă. O mai ţii minte pe domnişoara Post, guvernanta mea, care era atât de distantă şi demnă, încât am poreclit-o Marea Doamnă? M-am purtat ca domnişoara Post. El era furios, tată. De aceea a venit să mă caute în grădină.

— Şi tu i-ai îngăduit să rămână? Sunt şocat, draga mea.

— Şi eu. Cred că eram cu minţile pe jumătate pierdute de surescitare. Cum este el, tată? Spune-mi. Ţie cum ţi se pare?

— Este *într-adevăr* voinic. Înalt, foarte oacheş, destul de enigmatic. Ca un Borgia. Pare să alterneze între aplomb şi sălbăticie.

— Aha, e sălbatic, aşadar? Asta am putut să văd şi eu. Străluceşte de pericol. Majoritatea oamenilor doar pâlpâie… el pare un trăsnet. E teribil de fascinant.

— Draga mea, o dojeni Presteign cu blândeţe, decenţa opreşte persoanele de sex femeiesc nemăritate să vorbească aşa. Iubita mea, n-aş fi încântat dacă te-ai ataşa romanţios de un parvenit ca Fourmyle de la Ceres.

Personalul Presteign jauntă în sala de recepţie – bucătari, servitoare, valeţi, paji, rândaşi, cameriste. După ce fugiseră dinaintea morţii, toţi erau zguduiţi şi cu expresii de vinovăţie pe chipuri.

— V-aţi părăsit posturile, zise Presteign pe un ton glacial. Nu voi uita asta. Siguranţa şi onoarea mea sunt din nou în mâinile voastre. Păziţi-le. Acum, lady Olivia şi eu ne vom retrage.

Îşi luă fiica de braţ şi o conduse în sus pe scară, feroce de protector faţă de prinţesa lui pură ca gheaţa.

— Sânge şi bani, murmură el.

— Poftim?

— Mă gândeam la un viciu de familie. Mulţumeam Divinităţii că tu nu l-ai moştenit.

— Despre ce viciu este vorba?
— Nu trebuie să-l cunoşti tu. Unul pe care-l are şi Fourmyle.
— Aha, e vicios? Ştiam eu. Ca un Borgia, ziceai. Un Borgia vicios cu ochi negri şi linii pe faţă. Asta ar explica modelul.
— Modelul, draga mea?
— Da. Pe chipul lui văd un model ciudat… nu electricitatea obişnuită a nervilor şi muşchilor. Ceva suprapus ei. M-a fascinat de la bun început.
— La ce fel de model te referi?
— Fantastic… Minunat de rău. Nu-l pot descrie. Dă-mi ceva cu care să desenez. O să-ţi arăt.
Se opriră în faţa unui dulap Chippendale vechi de şase sute de ani. Presteign luă o placă de cristal înrămată în argint şi i-o înmână Oliviei. Ea o atinse cu vârful degetului; apăru un punct negru. Mişcă degetul şi punctul se prelungi într-o linie. Cu mişcări iuţi, schiţă spiralele hidoase şi blazoanele unei măşti diabolice.

*

Saul Dagenham părăsi dormitorul întunecat. După o clipă, acesta fu inundat de strălucire, când un perete fu iluminat. Era ca şi cum o oglindă uriaşă ar fi reflectat dormitorul Jisbellei, însă cu o particularitate stranie. Jisbella era întinsă pe pat singură, dar în reflexie. Saul Dagenham stătea aşezat singur pe marginea patului. Oglinda era, de fapt, o placă din sticlă de plumb, care separa camere identice. Dagenham tocmai o iluminase pe a lui.
— Dragoste după ceas, se auzi glasul lui printr-un difuzor. Dezgustătoare.
— Nu, Saul. Niciodată.
— Frustrantă.
— Nici asta.
— Dar nefericită.
— Nu. Eşti lacom. Mulţumeşte-te cu ceea ce ai căpătat.
— Dumnezeu ştie că-i mai mult decât am avut vreodată.

Eşti magnifică.
— Tu eşti extravagant. Acum, du-te la culcare, scumpule. Mâine schiem.
— Nu, a intervenit o schimbare de plan. Trebuie să lucrez.
— Saul… dar mi-ai promis. Gata cu atâta muncă, atâta agitaţie şi-atâta alergătură. Nu-ţi ţii promisiunea?
— Nu pot. E, totuşi, război.
— Dă-l dracului de război! Te-ai sacrificat destul în Deşertul Tycho. Nu ţi se poate cere mai mult.
— Mai am de terminat o treabă.
— Te-ajut eu s-o termini.
— Nu. Ar fi mai bine să te ţii departe de asta, Jisbella.
— N-ai încredere-n mine.
— Nu vreau să fii rănită.
— Nimic nu ne poate răni pe noi.
— Foyle poate.
— C… ce?
— Fourmyle este Foyle. Tu ştii asta. Ştiu că ştii.
— Însă nu ţi-am…
— Nu, nu mi-ai spus niciodată. Eşti magnifică. Dar, la fel, ai încredere-n mine, Jisbella.
— Cum ai aflat?
— Foyle a făcut o greşeală.
— Care?
— Numele.
— Fourmyle de la Ceres? A cumpărat compania Ceres.
— Şi numele Geoffrey Fourmyle?
— L-a născocit.
— Aşa crede el, că l-a născocit. În realitate, şi l-a amintit. Geoffrey Fourmyle e numele pe care-l folosesc eu în testul de megalomanie de la Spitalul Combinat din Ciudad de Mexico. Am utilizat Starea Megal asupra lui Foyle, când am încercat să-l deschid. Numele trebuie să-i fi rămas îngropat în memorie. El l-a dragat de acolo şi a crezut că era original. Asta mi-a atras atenţia.
— Bietul Gully…

Dagenham zâmbi.

— Da, indiferent cum ne apărăm împotriva exteriorului, întotdeauna suntem trădaţi de ceva din interior. Nu există apărare împotriva trădării şi toţi ne auto-trădăm.

— Ce intenţionezi să faci?

— Să-l termin, bineînţeles.

— Pentru zece kilograme de PirE?

— Nu. Ca să câştig un război pierdut.

— Poftim? – şi Jisbella se apropie de peretele din sticlă care separa camerele. Tu, Saul? Eşti patriot?

El încuviinţă, aproape cu vinovăţie:

— Ridicol. Grotesc. Dar aşa este. Tu m-ai schimbat complet. Sunt din nou un om sănătos.

Îşi lipi faţa de perete şi se sărutară prin şapte centimetri de sticlă de plumb.

*

Mare Nubium era la modul ideal adecvată pentru dezvoltarea bacteriilor anaerobe, a organismelor de sol, a fagilor, mucegaiurilor rare şi a tuturor formelor de viaţă microscopică esenţiale pentru medicină şi industrie, care necesitau culturi fără aer. Bacteria S.A. era un uriaş mozaic de câmpuri de cultură traversate de pasarele întinse în jurul unui nod central de barăci, birouri şi uzine. Fiecare câmp era un rezervor gigantic din sticlă cu diametrul de o sută de metri, înalt de treizeci de centimetri şi gros de numai două molecule.

Cu o zi înainte ca linia răsăritului de soare, târându-se peste faţa Lunii, să ajungă la Mare Nubium, rezervoarele erau umplute cu mediu de cultură. La răsăritul soarelui, brusc şi orbitor pe Luna fără atmosferă, rezervoarele erau însămânţate, iar în următoarele paisprezece zile de soare continuu, erau îngrijite, protejate, reglate, alimentate… cu muncitorii de pe câmpuri târşâindu-şi picioarele în sus şi în jos pe pasarele, în costume spaţiale. Pe măsură ce linia apusului se târa spre Mare Nubium, rezervoarele erau recoltate şi apoi lăsate să îngheţe şi să se sterilizeze în chiciura de două săptămâni a nopţii selenare.

Jauntarea era inutilă în această cultivare pas cu pas obositoare. De aceea, Bacteria S.A. angaja nefericiţi incapabili de jauntare şi le plătea salarii de sclavi. Erau muncitorii cei mai jalnici, scursurile şi drojdia Sistemului Solar; iar barăcile Bacteria S.A. semănau cu un infern în perioada de pauză de două săptămâni. Foyle descoperi asta când intră în Baraca 3.

Fu întâmpinat de un spectacol înspăimântător. În încăperea gigantică se găseau două sute de oameni; târfe şi proxeneţii lor cu ochi duri, jucători profesionişti de cărţi şi mesele lor portabile, traficanţi de droguri, cămătari. O ceaţă de fum acru, şi duhoare de alcool, şi Analog. Mobilier, aşternuturi, haine, trupuri fără cunoştinţă, sticle goale, resturi putrezite de mâncare erau împrăştiate pe podea.

Un muget se ridică la apariţia lui Foyle, dar el era echipat pentru a face faţă situaţiei. I se adresă primului chip hirsut care se apropie brusc de al său:

— Kempsey? întrebă el încet.

I se răspunse obscen. Cu toate acestea, Foyle zâmbi şi-i întinse bărbatului o bancnotă de 100 ¢r.

— Kempsey? îl întrebă pe altul.

Fu insultat. Plăti din nou şi-şi continuă plimbarea prin baracă, distribuind bancnote de 100 ¢r şi mulţumind calm pentru insulte şi invective. În centrul barăcii, îşi găsi omul-cheie, evidentul tiran al locului, un monstru gol, spân, care dezmierda două târfe şi care era alimentat cu whisky de sicofanţi.

— Kempsey? întrebă Foyle în vechiul grai al cloacei. Scobesc după Rodger Kempsey.

— Io scobesc după mălaiu' tău, răspunse bărbatul întinzând o labă uriaşă. Sări cu banu'.

Mulţimea vui încântată. Foyle zâmbi şi-l scuipă în ochi. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Spânul le azvârli pe târfe şi se năpusti să-l facă praf pe Foyle. După cinci secunde, mârâia pe podea cu talpa lui Foyle înfiptă în gâtul său.

— Tot scobesc după Kempsey, rosti Foyle cu blândeţe.

Scobesc rău dă tot, neamule. Ar fi bine să-mi zici unde ie, neamule, sau ieşti dus, asta-i tot.

— Baia! urlă spânul. Ascuns. Baia.

— Acu' m-ai lăsat fără mălai, zise Foyle.

Aruncă restul banilor pe podea în faţa spânului şi merse iute spre baie.

Kempsey tremura într-un colţ al unei cabine de duş, cu faţa lipită de perete, gemând într-un ritm monoton, care dovedea că asta făcea de nişte ore bune.

— Kempsey? – la care îi răspunseră nişte gemete. Ce-ai păţit, tu?

— Haine, suspină Kempsey. Haine. Peste tot, haine. Ca jegu', ca boala, ca murdăria. Haine. Peste tot, haine.

— Sus, neamule. Scoală-te.

— Haine. Peste tot, haine. Ca jegu', ca boala, ca murdăria…

— Kempsey, ascultă-mă, neamule. M-a trimis Orel.

Kempsey se opri din plâns şi-şi întoarse chipul ud spre Foyle.

— Cine? Cine?

— Serghei Orel m-a trimis. Ţi-am cumpărat eliberarea. Ieşti liber. O tăiem d-aici.

— Când?

— Acum.

— O, Doamne! Dumnezeu să-l binecuvânteze. Să-l binecuvânteze!

Kempsey începu să ţopăie de o exaltare istovită. Faţa învineţită şi umflată i se despică într-o imitaţie de râs. Chicoti şi făcu o tumbă, iar Foyle îl scoase din baie. În baracă, însă, el zbieră şi plânse iarăşi, când, în vreme ce era condus de Foyle prin sala lungă, târfele goale ridicară de pe jos braţe de haine murdare şi le scuturară în faţa lui. Kempsey făcu spume la gură şi bolborosi ceva de neînţeles.

— Care-i treaba cu iel? îl întrebă Foyle pe spân în dialectul cloacei.

Spânul avea acum un ton respectuos de neutru, chiar dacă nu tocmai prietenos:

— Cine ştie? Întotdeauna i-aşa, iel. Arată-i haine vechi şi-l apucă tremuriciul, neamule!

— Da’ dă ce?

— Dă ce? Ie nebun, d-aia.

La ecluza principală a clădirii, Foyle se îmbrăcă în costum, îl îmbrăcă şi pe Kempsey, după care îl conduse către câmpul de lansare, unde o duzină de raze antigravitaţionale îşi ridicau degetele albicioase din puţuri spre Pământul pe jumătate luminat şi atârnat pe cerul nopţii. Intrară într-un puţ, se urcară în iola lui Foyle şi se dezbrăcară. Foyle scoase o sticlă şi o fiolă cu ac dintr-un dulăpior. Turnă din sticlă într-un pahar şi i-l întinse lui Kempsey. Cântări fiola în palmă, zâmbind.

Kempsey bău whisky-ul, încă ameţit, încă exultând.

— Liber, murmură el. Dumnezeu să-l binecuvânteze! Liber. Doamne, prin ce-am trecut. Bău din nou. Tot nu-mi vine să cred. Ie ca un vis. De ce nu decolezi, neamule? Io… – dar se îneacă brusc şi scăpă paharul, holbându-se oripilat la Foyle. Faţa ta! exclamă el. Dumnezeule, faţa ta! Ce i s-a întâmplat?

— Tu ştii asta mai bine, fiu de curvă ce eşti! urlă Foyle.

Sări pe neaşteptate, cu chipul de tigru arzând, şi azvârli fiola ca pe un cuţit. Ea străpunse gâtul lui Kempsey şi rămase înfiptă, tremurând. Kempsey se nărui.

Foyle acceleră ca o ceaţă, îl prinse în mijlocul căderii şi-l purtă până la pupa, în salonul de la tribord. Pe iolă existau două saloane şi le pregătise pe ambele din timp. Cel de la tribord fusese golit şi transformat în bloc operator. Foyle legă corpul pe masă, deschise o trusă de instrumente chirurgicale şi începu operaţia delicată pe care o învăţase prin hipno-instruire chiar în dimineaţa aceea… o operaţie care era posibilă doar graţie accelerării lui încincite.

Tăie prin epidermă şi fascii, ferestrui prin cuşca toracică, expuse inima, o disecă şi conectă venele şi arterele la pompa de sânge complexă de lângă masă. Acţionă pompa. Trecuseră douăzeci de secunde de timp obiectiv. Puse o mască de oxigen pe faţa lui Kempsey şi

comută sucţiunile şi eructaţiile alternante ale pompei de oxigen.

Deceleră, îi controlă temperatura lui Kempsey, îi injectă în vene o serie de antişocuri şi aşteptă. Sângele bolborosi prin pompă şi prin corpul lui Kempsey. După cinci minute, Foyle îndepărtă masca de oxigen. Reflexul respiratoriu continuă. Kempsey era fără inimă, totuşi viu. Foyle se aşeză lângă masa de operaţii şi aşteptă. Stigmatul continua să i se vadă pe chip.

Kempsey rămase fără cunoştinţă.

Foyle aşteptă.

Kempsey se deşteptă, urlând.

Foyle sări în picioare, strânse curelele şi se aplecă peste bărbatul fără inimă.

— Salut, Kempsey, zise el.

Kempsey urlă.

— Priveşte-te. Eşti mort.

Kempsey leşină. Foyle îl readuse la cunoştinţă cu masca de oxigen.

— Lasă-mă să mor, pentru Dumnezeu!

— Ce se-ntâmplă? Doare? Eu am fost mort vreme de şase luni şi n-am scâncit.

— Lasă-mă să mor.

— Toate la timpul lor. Blocul tău simpatic a fost ocolit prin *by-pass,* dar te las să mori la timpul potrivit, dacă te comporţi bine. Erai la bordul *Vorgăi* pe 16 septembrie 2436?

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să mor.

— Erai la bordul *Vorgăi?*

— Da.

— Aţi trecut pe lângă o epavă în spaţiu. Epava *Nomad*-ului. Ea a semnalizat după ajutor şi voi aţi trecut mai departe. Da?

— Da.

— De ce?

— Dumnezeule! Ah, Dumnezeule, ajută-mă!

— De ce?

— Ah, Dumnezeule!
— Eu eram la bordul *Nomad*-ului, Kempsey. De ce m-aţi lăsat să putrezesc?
— Doamne, ajută-mă! Mântuieşte-mă, Dumnezeule!
— O să te mântuiesc eu, dacă răspunzi la întrebări. De ce m-aţi lăsat să putrezesc?
— Nu te-am putut prelua.
— De ce?
— Refugiaţi la bord.
— Da? Înseamnă c-am ghicit corect. Aduceaţi refugiaţi de pe Callisto?
— Da.
— Câţi?
— Şase sute.
— Mulţi, într-adevăr, dar puteaţi să mai faceţi loc pentru încă unul. De ce nu m-aţi luat?
— I-am aruncat pe refugiaţi în spaţiu.
— Ce?! strigă Foyle.
— Peste bord… pe toţi… şase sute… I-am dezbrăcat… le-am luat hainele, banii, bijuteriile, bagajele… I-am aruncat prin ecluze în grupuri. Dumnezeule! Haine pluteau prin toată nava… Zbierătele şi… Doamne! Dac-aş putea uita! Femeile goale… vineţii… corpurile explodând… rostogolindu-se în urma noastră… Hainele de prin toată nava… Şase sute… Omorâţi!
— Fiu de curvă! A fost o înşelătorie? Le-aţi luat banii fără să intenţionaţi nicio clipă să-i aduceţi pe Pământ?
— A fost o înşelătorie.
— De-aia nu m-aţi salvat?
— Oricum te-am fi aruncat în spaţiu şi pe tine.
— Cine a dat ordinul?
— Căpitanul.
— Numele?
— Joyce. Lindsey Joyce.
— Adresa?
— Colonia Scopiţilor, Marte.
— Ce? – şi Foyle rămase ca trăsnit. E Scopit? Vrei să zici

că, după ce-l vânez de un an, nu-l pot atinge… nu-l pot răni… nu-l pot face să simtă tot ce-am simţit eu? – şi se întoarse cu spatele la bărbatul torturat de pe masă, el însuşi la fel de torturat de frustrare. Un Scopit! Singurul lucru la care nu m-am gândit… După ce i-am pregătit salonul de la babord… Ce să fac? Ce să fac, pentru Dumnezeu? mugi el de furie şi stigmatele i se zăriră livid pe faţă.

Fu oprit de un geamăt disperat din partea lui Kempsey. Reveni la masă şi se aplecă deasupra corpului disecat:

— S-o lămurim pentru ultima oară. Scopitul ăsta, Lindsey Joyce, a dat ordinul să-i aruncaţi în spaţiu pe refugiaţi?

— Da.

— Şi să mă lăsaţi pe mine să putrezesc?

— Da. Da. Da! Pentru numele lui Dumnezeu, ajunge! Lasă-mă să mor.

— Ba să trăieşti, porcule… nemernic împuţit şi lipsit de inimă! Să trăieşti fără inimă. Să trăieşti şi să suferi. O să te ţin de-a pururi viu, neno…

Un fulger lugubru de lumină îi atrase atenţia lui Foyle. Ridică ochii. Imaginea sa arzătoare îl privea prin uriaşul hublou pătrat al salonului. Când sări spre hublou, Omul Arzător dispăru.

Foyle ieşi din salon şi se năpusti către cabina de comandă, unde cupola de observaţie îi oferea o panoramă de două sute şaptezeci de grade. Omul Arzător nu se vedea nicăieri.

— Nu-i real, murmură el. Nu poate fi real. E un semn, un semn norocos… un Înger Păzitor. M-a salvat pe Treptele Spaniole. Îmi spune să continui şi să-l găsesc pe Lindsey Joyce.

Se fixă cu centurile pe scaunul pilotului, activă duzele iolei şi acceleră la maximum.

— Lindsey Joyce, Colonia Scopiţilor, Marte, gândi el în timp ce era apăsat puternic în scaunul pneumatic. Un Scopit… Fără simţuri, fără plăcere, fără dureri. Refugiul

stoic suprem. Cum să-l pedepsesc? Să-l torturez? Să-l pun în salonul de la babord şi să-l fac să simtă ce am simţit eu la bordul *Nomad*-ului? La naiba! E ca şi cum ar fi mort. Şi *este* mort. Trebuie să mă gândesc… cum să fac pentru ca un trup mort să simtă durere. S-ajungi atât de aproape şi să ţi se trântească uşa-n faţă… Blestemată frustrare a răzbunării! Răzbunarea-i pentru visuri… niciodată pentru realitate.

După o oră, se eliberă de acceleraţie şi de furia lui, îşi desfăcu centurile scaunului şi-şi aminti de Kempsey. Se duse în sala de operaţii de la pupa. Accelerarea extremă a decolării înecase pompa de sânge timp suficient pentru a-l omori pe Kempsey. Pe neaşteptate, Foyle fu copleşit de o repulsie nouă şi arzătoare faţă de sine. Se luptă cu ea, neajutorat.

— Care-i treaba, tu? şopti el. Gândeşte-te la şase sute, omorâţi… Gândeşte-te la tine… Te transformi într-un creştin de catacombe laş, care-ntoarce obrazul celălalt şi scânceşte după iertare? Olivia, ce-mi faci? Dă-mi putere, nu laşitate…

Cu toate acestea, îşi feri ochii când aruncă trupul în spaţiu.

Treisprezece

TOATE PERSOANELE DESPRE CARE SE ŞTIE CĂ AU FOST ANGAJATE DE CĂTRE FOURMYLE DE LA CERES SAU ASOCIATE CU EL ÎN ORICE CALITATE VOR FI REŢINUTE PENTRU CHESTIONĂRI – Y.–Y., SPIONAJUL CENTRAL

TOŢI ANGAJAŢII ACESTEI COMPANII VOR FI CU OCHII ÎN PATRU DUPĂ FOURMYLE DE LA CERES ŞI-I VOR RAPORTA IMEDIAT DOMNULUI PRESTO LOCAL – PRESTEIGN

TOŢI CURIERII VOR ABANDONA MISIUNILE CURENTE ŞI SE VOR PREZENTA PENTRU REALOCARE ÎN CAZUL FOYLE – DAGENHAM

ÎN NUMELE CRIZEI RĂZBOIULUI, VA FI DECLARATĂ IMEDIAT O ZI LIBERĂ BANCARĂ, PENTRU A-L ÎMPIEDICA PE FOURMYLE SĂ-ŞI ACCESEZE FONDURILE – Y.–Y., SPIONAJUL CENTRAL

ORICINE VA ÎNTREPRINDE CERCETĂRI DESPRE NAVA *VORGA* VA FI ADUS LA CASTELUL PRESTEIGN PENTRU EXAMINARE – PRESTEIGN

TOATE PORTURILE ŞI PISTELE DE PE PLANETELE INTERIOARE VOR FI ALERTATE ASUPRA SOSIRII LUI FOURMYLE.

CARANTINA ŞI VAMA VOR VERIFICA TOATE ASOLIZĂRILE – Y.–Y., SPIONAJUL CENTRAL

VECHEA CATEDRALĂ SFÂNTUL PATRICK VA FI CERCETATĂ ŞI SUPRAVEGHEATĂ – DAGENHAM

DOSARELE FIRMEI BO'NESS & UIG VOR FI EXAMINATE CA SĂ SE GĂSEASCĂ NUMELE OFIŢERILOR ŞI ALE PERSONALULUI DE PE *VORGA* ŞI SĂ SE ANTICIPEZE, PE CÂT POSIBIL, URMĂTOAREA ACŢIUNE A LUI FOYLE – PRESTEIGN

COMISIA CRIMELOR DE RĂZBOI VA ÎNTOCMI LISTE ALE INAMICILOR PUBLICI ŞI-L VA TRECE PE FOYLE PE PRIMA POZIŢIE – Y.—Y., SPIONAJUL CENTRAL

SE OFERĂ 1.000.000 ¢r RECOMPENSĂ PENTRU INFORMAŢII CARE POT DUCE LA ARESTAREA LUI FOURMYLE DE LA CERES, ALIAS GULLIVER FOYLE, ALIAS GULLY FOYLE, AFLAT ACTUALMENTE ÎN LIBERTATE PE PLANETELE INTERIOARE. PRIORITATE! URGENT! PERICULOS!

După două secole de colonizare, lupta pentru aer de pe Marte continua să fie atât de critică, încât nu fusese abolită Legea L-V, adică Legea Linşării Vegetale. Punerea în pericol sau distrugerea oricărei plante vitale pentru transformarea atmosferei de bioxid de carbon de pe Marte într-o atmosferă de oxigen reprezenta delictul suprem. Până şi firele de iarbă erau sacre. Nu trebuiau instalate avertizări de neon, care să scrie: NU CĂLCAŢI PE IARBĂ! Orice bărbat care se abătea de pe o alee pe peluză era împuşcat pe loc. Orice femeie care ar fi rupt o floare era ucisă fără milă. Două secole de morţi instantanee inspiraseră un respect faţă de vegetaţie, care aproape că se ridica la nivelul unei religii.

Foyle îşi aminti asta când goni pe centrul digului rutier care ducea la Sfântul Mihail-Marte. De la aeroportul Syrtis, jauntase direct la platforma Sfântul Mihail, de la baza digului rutier care se întindea pe cinci sute de metri, printre câmpii verzi, până la Sfântul Mihail-Marte. Restul distanţei trebuia străbătută cu piciorul.

Precum muntele cel autentic Saint-Michel de pe coasta

franceză, Sfântul Mihail-Marte era o maiestuoasă catedrală gotică numai turle şi contraforturi, care se ridica pe o colină şi năzuia spre cer. Valurile oceanului înconjurau muntele Saint-Michel pe Pământ. Valurile ierbii verzi înconjurau Sfântul Mihail-Marte. Ambele erau fortăreţe. Muntele Saint-Michel fusese o fortăreaţă de credinţă, înainte ca religia organizată să fi fost abolită. Sfântul Mihail-Marte era o fortăreaţă a telepatiei. În interiorul ei trăia singurul telepat complet de pe Marte: Sigurd Magsman.

— Liniile defensive care-l protejează pe Sigurd Magsman sunt următoarele, intonă Foyle pe un ton între isterie şi litanie. Prima, Sistemul Solar; a doua, legea marţială; a treia, Dagenham-Presteign & Co.; a patra, fortăreaţa în sine; a cincea, paznicii în uniforme, îngrijitorii, servitorii şi admiratorii înţeleptului bărbos pe care-l cunoaştem cu toţii prea bine, Sigurd Magsman, care-şi vinde puterile incredibile la preţuri incredibile… – şi izbucni într-un râs sălbatic. Dar iat-o şi pe-a şasea pe care-o cunosc: Călcâiul lui Ahile al lui Sigurd Magsman… pentru care am plătit 1.000.000 ¢r lui Sigurd III… sau era IV?

Străbătu labirintul exterior al Sfântului Mihail-Marte, folosind legitimaţia falsă, şi fu ispitit să încerce o mistificare ori să treacă direct la o acţiune de comando pentru a obţine o audienţă la Marele Bărbat, însă timpul îl presa, iar inamicii se apropiau, şi nu-şi putea îngădui să-şi satisfacă curiozitatea. De aceea, acceleră, se transformă într-o ceaţă în mişcare şi găsi o căsuţă modestă în mijlocul unei grădini împrejmuite de ziduri din ferma aflată în interiorul Sfântului Mihail-Marte. Avea ferestrele murdare şi acoperişul din paie şi putea fi lesne confundată cu un grajd. Foyle se strecură înăuntru.

Căsuţa era o grădiniţă pentru copii. Trei doici afectuoase stăteau nemişcate în balansoare, cu andrelele ridicate în mâinile încremenite. Ceaţa care era Foyle se deplasă înapoia lor şi le înţepă scurt cu fiole. Apoi deceleră. Se uită la copilul foarte, foarte bătrân; băieţaşul sfrijit şi zbârcit

care se juca pe podea cu trenuleţe electronice.

— Salut, Sigurd, rosti Foyle.

Copilul începu să plângă.

— Smiorcăitule! De ce ţi-e frică? N-o să-ţi fac niciun rău.

— *Eşti un om rău c-o faţă rea.*

— Sunt prietenul tău, Sigurd.

— *Nu, nu eşti. Vrei să fac lucruri rrrele.*

— Sunt prietenul tău. Uite – eu ştiu totul despre bărbaţii voinici şi bărboşi care pretind că sunt tu, dar nu voi spune nimănui. Citeşte-mi gândurile şi-o să vezi.

— *O să-i faci rău şi vvvrei să-i spun.*

— Cui?

— *Căpitanului. Scl... Scot...* Copilul se chinui cu cuvântul, tânguindu-se şi mai sonor. *Pleacă. Eşti rău. În capul tău e răutate şi bărbaţi care ard şi...*

— Vino aici, Sigurd.

— Nu. *DOICĂ! DOOOI-CĂĂĂ!*

— Taci, ticălos mic!

Foyle înhăţă copilul de şaptezeci de ani şi-l zgâlţâi:

— Asta va fi o experienţă nou-nouţă pentru tine, Sigurd. Prima dată când ai fost snopit în bătaie. Înţelegi?

Copilul bătrân îi citi mintea şi urlă.

— Fleanca! Mergem într-o excursie la Colonia Scopiţilor. Dacă te comporţi frumos şi faci ce ţi se spune, te-aduc înapoi în siguranţă şi-ţi dau şi-o acadea sau cu ce dracu’ te mituiesc ei. Dacă nu te comporţi frumos, te bat de-o să-ţi sune apa-n cap.

— *Nu, n-o să mă baţi... Nu mă baţi. Eu sunt Sigurd Magsman. Sunt Sigurd, telepatul. N-o să-ndrăzneşti.*

— Băieţel, eu sunt Gully Foyle, Inamicul Numărul Unu al Sistemului Solar. Mă aflu la numai un pas de sfârşitul unei vânători care durează de un an... Îmi risc gâtul, fiindcă am nevoie de tine ca să-nchei conturile cu un ticălos care... Băieţel, eu sunt Gully Foyle. Nu există nimic ce să nu-ndrăznesc.

Telepatul începu să emită groază, atât de zgomotos, încât alarmele răsunară peste tot în Sfântul Mihail-Marte.

Foyle îl prinse zdravăn pe copilul bătrân, acceleră şi-l scoase din fortăreaţă. Apoi jauntă.

URGENT. SIGURD MAGSMAN RĂPIT DE UN BĂRBAT IDENTIFICAT INCERT CA FIIND GULLIVER FOYLE, ALIAS FOURMYLE DE LA CERES, INAMICUL PUBLIC NUMĂRUL UNU AL SISTEMULUI SOLAR. DESTINAŢIA INCERTĂ. ALERTAŢI BRIGADA COMANDO. INFORMAŢI SPIONAJUL CENTRAL. URGENT! URGENT! URGENT!

Considerând că sexul constituia rădăcina tuturor relelor, străvechea sectă a Scopiţilor din Rusia Albă practica autocastrarea atroce pentru a extirpa rădăcina cu pricina. Considerând că senzaţiile constituiau rădăcina tuturor relelor, Scopiţii moderni practicau un ritual încă şi mai barbar. După ce intrau în Colonia Scopiţilor şi plăteau o avere pentru privilegiul respectiv, iniţiaţii se supuneau fericiţi unei operaţii care le decupla sistemul nervos senzorial şi-şi duceau zilele fără văz, auz, vorbit, miros, gust sau pipăit.

Când pătrundeau întâia oară în mănăstire, iniţiaţilor li se arătau celule elegante, vopsite în ivoriu, unde li se dădea de înţeles că aveau să-şi petreacă restul vieţii în contemplare extaziată, îngrijiţi cu dragoste. În realitate, creaturile lipsite de simţuri erau înghesuite în catacombe, pe nişte lespezi grosolane din piatră, iar o dată pe zi erau hrăniţi şi supuşi exerciţiilor fizice de întreţinere. Timp de douăzeci şi trei din douăzeci şi patru de ore, Scopiţii stăteau singuri în beznă, neîngrijiţi, nepăziţi, neiubiţi.

— Morţii vii, murmură Foyle.

Deceleră, îl lăsă jos pe Sigurd Magsman şi-şi comută luminile retinale, străduindu-se să străpungă bezna ca de uter. Deasupra, era miezul nopţii. În catacombe, era miezul nopţii etern. Sigurd Magsman emitea teroare şi suferinţă cu asemenea răgete telepatice, încât Foyle fu nevoit să-l zgâlţâie din nou.

— Taci! şuieră el. Nu-i poţi trezi pe morţii ăştia. Fă bine

şi găseşte-mi-l pe Lindsey Joyce.

— *Sunt bolnavi... toţi sunt bolnavi... viermi în capete... viermi şi boală şi...*

— Doamne, crezi că nu ştiu? Haide, să terminăm odată. Partea cea mai rea abia urmează.

Coborâră prin labirintul întortocheat al catacombelor. Lespezile de piatră se ridicau din podea până în tavan aidoma unor rafturi. Scopiţii, albi ca limacşii, muţi ca leşurile, nemişcaţi ca Buddha, umpleau cavernele cu mirosul morţii vii. Copilul bătrân telepat plânse şi zbieră. Foyle nu-şi slăbi nicio clipă strânsoarea nemiloasă; nu-şi slăbi nicio clipă vânătoarea.

— Johnson, Wright, Keeley, Graff, Nastro, Underwood... Dumnezeule, aici sunt mii! – zise Foyle, citind plăcuţele de identificare din bronz ataşate lespezilor. Extinde-ţi mintea, Sigurd. Găseşte-mi-l pe Lindsey Joyce. Nu putem căuta nume cu nume. Regal, Cone, Brady, Vincent... Ce dra...?

Se trase brusc înapoi. Una dintre siluetele albe ca osemintele îl lovise peste frunte. Se legăna şi se contorsiona, cu faţa strâmbându-se. Toţi limacşii albi de pe rafturi se zvârcoleau şi se contorsionau. Suferinţa şi teroarea emise constant prin telepatie de Sigurd Magsman ajungeau la ei şi-i torturau.

— Termină! se răsti Foyle. Încetează! Găseşte-mi-l pe Lindsey Joyce şi plecăm de-aici. Extinde-ţi mintea şi găseşte-l.

— *Acolo jos,* plânse Sigurd. *Drept în jos, acolo. Şapte, opt, nouă rafturi mai jos. Vreau acasă. Nu mi-e bine. Sunt...*

Foyle coborî valvârtej prin catacombe cu Sigurd, citind plăcuţele de identificare, până ajunse în cele din urmă la: LINDSEY JOYCE. BOUGAINVILLE. VENUS.

Acela era inamicul lui, instigatorul morţii sale şi a morţii celor şase sute de pe Callisto. Acela era inamicul pe care plănuise să se răzbune şi pe care-l vânase luni de zile. Acela era inamicul pentru care pregătise agonia din salonul de la babord de pe iolă. Acela era *Vorga* – o femeie.

Foyle rămase ca trăsnit. În această epocă a făţărniciei, când femeile erau încuiate în haremuri, se raportaseră multe cazuri de femei care se deghizaseră în bărbaţi pentru a pătrunde în lumile ce le erau închise. Totuşi, până atunci, el nu auzise despre vreo femeie din marina comercială… care să fi ajuns, deghizată, la rangul ofiţeresc cel mai înalt.

— Asta? exclamă furios. Asta-i Lindsey Joyce? Lindsey Joyce de pe *Vorga?* Întreab-o.

— *Nu ştiu ce-i Vorga.*

— Întreab-o!

— *Dar eu nu… Ea a fost… Cred că dădea comenzi.*

— Căpitan?

— *Nu-mi place deloc ce-i în ea. E numai boală şi întuneric. Doare. Vreau acasă.*

— Întreab-o. Ea a fost căpitanul *Vorgăi?*

— *Da. Te rog, te rog, te rog, nu mă mai sili să intru în ea. E-ntortocheat şi doare. Nu-mi place de ea.*

— Spune-i că eu sunt cel pe care n-a vrut să-l ia pe 16 septembrie 2436. Spune-i c-a durat mult, însă am venit, în cele din urmă, să-ncheiem socotelile. Spune-i c-o s-o fac să plătească.

— *Nnnu, nu-nţeleg. Nu-nţeleg.*

— Spune-i c-o s-o omor, încet şi dureros. Spune-i că pe iola mea am un salon care-i exact ca dulapul meu de la bordul *Nomadului,* în care am putrezit şase luni… acolo unde i-a ordonat ea *Vorgăi* să mă lase să mor. Spune-i c-o să putrezească şi-o să moară la fel ca mine. Spune-i! – şi-l scutură cu furie pe copilul îmbătrânit. Fă-o să simtă. N-o lăsa să scape, transformându-se în Scopită. Spune-i c-o s-o omor urât. Citeşte-mă şi spune-i!

— *Nu… Nnnu ea a dat ordinul ăla.*

— Ce?!

— *Nnn-o pot înţelege.*

— Nu ea a dat ordinul să mă lase-n spaţiu?

— *Mi-e frică să intru.*

— Intră, blestemat mic, sau te fac bucăţi! Ce vrea să

spună? Copilul bătrân izbucni în plâns; femeia se zvârcoli; Foyle fumegă: Intră! Intră! Scoate tot din ea. Doamne, Dumnezeule, de ce-a trebuit ca singurul telepat de pe Marte să fie un copil? Sigurd! Sigurd, ascultă-mă. Întreab-o: ea a dat ordinul să-i arunce-n spaţiu pe refugiaţi?

— *Nu. Nu!*

— Nu – n-a dat ea ordinul, sau nu – nu vrei s-o întrebi?

— *Nu l-a dat ea.*

— Ea a dat ordinul să fie ignorat *Nomad-ul!*

— *Este încâlcită şi bolnavă. Te rog! DOI-CĂ! Vreau acasă. Vreau să plec.*

— Ea a dat ordinul să fie ignorat *Nomad*-ul?

— *Nu.*

— Nu l-a dat ea?

— *Nu. Du-mă acasă.*

— Întreab-o cine a dat ordinul.

— *Vreau la doica mea.*

— Întreab-o cine i-ar fi putut da ordine. Ea era căpitanul navei. Cine-i putea ordona? Întreab-o!

— *Vreau la doica mea.*

— Întreab-o!

— *Nu. Nu. Nu. Mi-e frică. E bolnavă. E neagră şi-ntunecată. E rea. N-o înţeleg. Vreau la doica mea. Vreau acasă.*

Copilul zbiera telepatic şi tremura; Foyle urla. Ecourile răsunau. Când Foyle se întinse, clocotind de furie, spre copil, ochii îi fură orbiţi de o lumină sclipitoare. Întreaga catacombă era luminată de Omul Arzător. Imaginea lui Foyle stătea în faţa sa: chipul hidos, hainele în flăcări, ochii scăpărători fixaţi asupra Scopitei cuprinse de convulsii, care fusese Lindsey Joyce.

Omul Arzător îşi deschise gura de tigru. Se auzi un sunet scrâşnitor. Era ca un râs învăpăiat.

— O doare, zise el.

— Cine eşti tu? şopti Foyle.

Omul Arzător făcu o grimasă:

— Prea strălucitor, zise el. Mai puţină lumină.

Foyle făcu un pas în faţă. Omul Arzător îşi trânti palmele peste urechi, în agonie.

— Prea zgomotos! ţipă el. Nu te mişca aşa zgomotos.

— Tu eşti îngerul meu păzitor?

— Mă orbeşti. Şşşt! – şi, brusc, izbucni iarăşi în râs: Ascult-o. Ţipă. Imploră. Nu vrea să moară. Nu vrea să fie rănită. Ascult-o.

Foyle tremură.

— Spune cine a dat ordinul. N-auzi? Ascultă cu ochii – şi Omul Arzător întinse un deget ca o gheară către Scopita care se zbătea: Zice Olivia.

— Ce?

— Zice Olivia. Olivia Presteign. Olivia Presteign. Olivia Presteign.

Omul Arzător dispăru.

Catacombele redeveniră întunecate.

Lumini colorate şi cacofonii de sunete se învolburau în jurul lui Foyle. Icni şi se clătină.

— Jauntat Azuriu. Olivia. Nu. Nu! Niciodată. Olivia. Eu… – dar simţi o mână căutând-o pe a lui. Jiz? croncăni el.

Îşi dădu seama că Sigurd Magsman îl ţinea de mână şi plângea. Îl ridică pe băiat, care scânci telepatic.

— *Mă doare.*

— Şi pe mine mă doare, fiule.

— *Vreau acasă.*

— O să te duc – şi porni, ţinându-l pe băiat în braţe şi împleticindu-se prin catacombe. Morţii vii, mormăi el. După care: M-am alăturat lor.

Găsi treptele de piatră care urcau din adâncuri spre colonada mănăstirii de deasupra. Îşi târî picioarele pe ele, simţind gustul morţii şi al dezolării. Deasupra lui era lumină puternică şi, pentru o clipă, îşi închipui că se crăpase deja de ziuă. Apoi înţelese că toată colonada era inundată de lumină artificială. Se auziră bocănituri de încălţăminte grea şi mârâiturile înfundate ale comenzilor. Foyle se opri la jumătatea scării şi se mobiliză.

— Sigurd, şopti el, cine-i deasupra noastră? Află.

— *So'daţi,* răspunse copilul.

— Soldaţi? Ce soldaţi?

— *So'daţi de comando.* Chipul boţit al lui Sigurd se lumină. *Au venit după mine. Să mă duc-acasă la doica. AICI SUNT! AICI SUNT!*

La ţipetele lui telepatice răspunse un strigăt de deasupra. Foyle acceleră şi goni ca o ceaţă pe restul treptelor până la colonadă. Era un pătrat de arcade romane care înconjurau o peluză verde. În mijlocul peluzei se ridica un cedru de Liban gigantic. Aleile cu dale roiau de echipe de Comando care scotoceau, iar Foyle îşi întâlni perechea; la o clipă după ce-i văzură ceaţa şfichiuind în sus din catacombe, accelerară şi ei şi toţi fură pe picior de egalitate.

Însă Foyle îl avea pe băiat. Era imposibil să tragă în el. Ţinându-l pe Sigurd în braţe, porni în slalom prin colonadă, aidoma unui rugbist care goneşte spre eseu. Nimeni nu cuteză să-l blocheze, deoarece o coliziune frontală între două corpuri aflate la acceleraţia plus cinci ar fi fost instantaneu fatală pentru ambele. Privită din exterior, acea confruntare ameţitoare semăna cu un zigzag de fulger de cinci secunde.

Foyle ieşi din colonadă, traversă prin sala centrală a mănăstirii, trecu prin labirint şi ajunse la platforma publică de jauntare din afara porţii principale. Acolo se opri, deceleră şi jauntă spre aerodromul mănăstirii, aflat la aproape un kilometru depărtare. Şi acela scăpăra de lumini şi roia de trupe de Comando. Toate puţurile antigravitaţionale fuseseră ocupate de nave ale Brigăzii. Iola lui era păzită.

La o cincime de secundă după ce Foyle ajunse acolo, urmăritorii din mănăstire jauntară după el. Privi în jur, disperat. Era înconjurat de o jumătate de regiment de Comando, toţi acceleraţi, toţi pregătiţi pentru acţiune letală, toţi egali cu el sau mai buni. Probabilitatea de succes era nulă.

Dar apoi, Sateliţii Exteriori schimbară balanţa

probabilităţii. La exact o săptămână după raidul de bombardament intens asupra Terrei, atacară şi planeta Marte.

Şi de această dată, bombele sosiră la miezul nopţii, în cvadrantul dimineţii. Şi de această dată, cerurile pâlpâiră de intercepţii şi detonări, iar orizontul explodă sub formă de nori mari de lumină, în vreme ce solul se cutremura. Însă acum exista o diferenţă teribilă, fiindcă o novă orbitoare explodă chiar deasupra, inundând cu lumină intensă faţa întunecată a planetei. Un roi de focoase de fisiune loviseră minusculul satelit marţian Phobos, vaporizându-l instantaneu şi transformându-l într-un soare micuţ.

Întârzierea reacţiei Comandourilor faţă de atacul acela îngrozitor îi oferi lui Foyle o oportunitate neaşteptată. Acceleră din nou şi ţâşni printre ei către iola lui. Se opri înaintea trapei principale şi văzu formaţia de paznici paralizaţi, care şovăiau între o continuare a acţiunii vechi şi un răspuns faţă de cea nouă. Foyle azvârli în aer trupul încremenit al lui Sigurd Magsman – în sus, ca pe un butuc. Paznicii se năpustiră să-l prindă pe băiat, iar Foyle se repezi printre ei în iolă, trânti trapa şi o blocă.

Aflat încă în acceleraţie, nu se mai opri pentru a vedea dacă în iolă se mai afla cineva, ci sări la consola de comandă, acţionă maneta de eliberare şi, când iola începu să suie pe fasciculul antigravitaţional, ambală complet, până la 10 g. Nu era fixat cu centurile în fotoliul pilotului. Efectul propulsiei 10 g asupra corpului său accelerat şi neprotejat fu monstruos.

O forţă care crescu lent îl înşfăcă şi-l trase afară din fotoliu. Se apropie centimetru cu centimetru de peretele din spate al cabinei, aidoma unui somnambul. Pentru simţurile lui accelerate, peretele părea că se mişca spre el. Întinse în faţă ambele braţe, încercând să se proptească în palme. Forţa lentă, dar inexorabilă, care-l împingea îi depărtă braţele şi-l lipi de perete, mai întâi cu blândeţe, după aceea mai tare, şi mai tare, până ce obrazul, falca,

pieptul şi corpul îi fură strivite de metal.

Presiunea crescătoare deveni agonizantă. Încercă să-şi declanşeze consola cu limba, însă propulsia care-l zdrobea de perete îl împiedică să-şi clintească măcar gura deformată. O rafală de explozii, atât de jos pe spectrul auditiv, încât sunau ca nişte alunecări de roci ude, îi spuse că Brigada de Comando îl bombarda de jos cu proiectile. Când iola irupse în spaţiul cosmic albastru-negru, Foyle începu să zbiere – un ţipăt ca de liliac – înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Din fericire.

Paisprezece

Foyle se deşteptă în beznă. Era decelerat, dar epuizarea corpului îl anunţa că în timpul leşinului fusese în stare de acceleraţie. Sau i se terminase acumulatorul, sau… Duse cu grijă o mână între omoplaţi. Acumulatorul dispăruse. Fusese scos.

Exploră cu degete tremurătoare. Se afla pe un pat. Ascultă murmurul ventilatoarelor şi al agenţilor frigorifici, clicurile şi zumzetele servo-mecanismelor. Se găsea la bordul unei nave. Era prins de pat cu nişte curele. Nava era în imponderabilitate.

Îşi desfăcu legăturile, se împinse cu coatele în saltea şi se ridică în aer. Pluti prin întuneric, căutând un comutator de lumină sau un buton de sonerie. Mâinile îi atinseră o carafă de apă, cu literele în relief pe sticlă. Le citi cu buricele degetelor. NAVA, simţi el. V, O, R, G, A. *Vorga.* Urlă.

Uşa salonului se deschise. O siluetă pluti prin ea, conturată pe lumina ce răzbătea din spate, dintr-un salon privat luxos.

— De data asta te-am recuperat, rosti un glas.

— Olivia?

— Da.

— Atunci e-adevărat?

— Da, Gully.

Foyle începu să plângă.

— Eşti încă slăbit, zise cu blândeţe Olivia Presteign. Vino şi întinde-te.

Îl ajută să intre în salon şi-l prinse cu centuri într-un şezlong. Locul încă păstra căldura trupului ei.

— Ai zăcut şase zile. Nu credeam că vei supravieţui. Totul se scursese din tine înainte ca medicul chirurg să-ţi găsească acumulatorul de pe spate.

— Unde-i? cârâi el.

— Îl poţi avea oricând doreşti. Nu te agita, dragul meu.

El o privi lung, Fecioara lui de Zăpadă, iubita lui Prinţesă de Gheaţă… pielea de satin alb, ochii orbi de coral şi gura perfectă de coral. Ea îi atinse pleoapele umede cu o batistă parfumată.

— Te iubesc, zise el.

— Şşşt. Ştiu, Gully.

— Ai ştiut totul despre mine. De cât timp?

— Am ştiut din capul locului că Gully Foyle era inamicul meu. N-am ştiut că el era Fourmyle, până nu ne-am întâlnit. Ei, dac-aş fi ştiut dinainte… Cât de multe ar fi fost evitate…

— Ştiai şi ai râs de mine.

— Nu.

— N-ai intervenit şi te-ai prăpădit de râs.

— N-am intervenit şi te-am iubit. Nu mă-ntrerupe. Încerc să fiu raţională şi nu-i uşor.

O îmbujorare i se revărsă în cascadă pe chipul de marmură.

— Acum nu mă joc cu tine. Te-am… te-am trădat tatei. Asta am făcut. Am crezut că era vorba de autoapărare. Îl întâlnisem, în cele din urmă, şi înţelesesem că era prea periculos. După o oră, am ştiut că fusese o greşeală, deoarece mi-am dat seama că te iubeam. Acum plătesc pentru asta. Tu n-ar fi trebuit să ştii niciodată.

— Te aştepţi să cred toate astea?

— Atunci, ce caut eu aici? (Tremura uşor.) De ce te-am urmărit? Tirurile acelea au fost înspăimântătoare. Când te-am preluat, n-ai mai fi rezistat încă un minut. Iola ta era o epavă…

— Unde suntem acum?

— Ce contează?

— Trag de timp.

— Pentru ce ai nevoie de timp?

— Nu de timp am nevoie… trag de timp pentru a-mi face curaj.

— Suntem pe orbită în jurul Terrei.

— Cum m-ai urmărit?

— Ştiam că vei pleca după Lindsey Joyce. Am luat una dintre navele tatei. S-a întâmplat să fie tot *Vorga.*

— El ştie?

— Nu ştie niciodată. Îmi trăiesc viaţa mea privată.

Foyle nu-şi putea desprinde ochii de la ea, totuşi îl durea s-o privească. Tânjea şi ura… tânjea ca realitatea să fie distrusă, ura adevărul pentru ceea ce era. Constată că-i mângâia batista cu degete tremurătoare.

— Te iubesc, Olivia.

— Şi eu te iubesc, Gully, inamicul meu.

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni el. De ce-ai făcut aşa ceva?

— Ce? se răsti ea. Vrei scuze din partea mea?

— Vreau o explicaţie.

— De la mine n-o să primeşti niciuna.

— Sânge şi bani, spunea tatăl tău. Avea dreptate. Ah… Scârbă! Scârbă! Scârbă!

— Sânge şi bani, da; şi fără ruşine.

— Mă înec, Olivia. Aruncă-mi un colac de salvare.

— Atunci, îneacă-te. Nimeni nu m-a salvat niciodată. Nu… Nu… E greşit, complet greşit. Aşteaptă, dragul meu. Aşteaptă – şi se stăpâni şi începu să vorbească aşa de blând: Aş putea minţi, dragul meu Gully, şi te-aş putea convinge să-mi crezi minciunile, dar voi fi onestă. Există o explicaţie simplă. Eu îmi trăiesc viaţa mea privată. Asta facem toţi. Şi tu.

— Şi care-i viaţa ta privată?

— Nu diferă de a ta… de a restului lumii. Eu înşel, mint, distrug… ca noi toţi. Sunt o infractoare… ca noi toţi.

— De ce? Pentru bani? N-ai nevoie de bani.

— Nu.

— Pentru control… putere?

— Nu pentru putere.

— Atunci, de ce?

Ea inspiră adânc, de parcă adevărul acela era cel mai important şi o tortura:

— Din ură… Ca să v-o plătesc, tuturor.

— Pentru ce?

— Pentru că sunt oarbă, răspunse ea cu glas mocnit. Pentru că sunt înşelată. Pentru că sunt neajutorată… Când m-am născut, ar fi trebuit să mă omoare. Ştii cum e să fii orb… să primeşti viaţa la mâna a doua? Să fii dependent, cerşetor, schilod? „Coboară-i la nivelul tău”, îi spun vieţii mele secrete. „Dacă eşti oarbă, fă-i pe ei şi mai orbi. Dacă eşti neajutorată, schilodeşte-i. Plăteşte-le cu aceeaşi monedă… tuturor.”

— Eşti nebună.

— Şi tu?

— Eu iubesc un monstru.

— Suntem o pereche de monştri.

— Ba nu!

— Nu? Tu nu eşti? izbucni ea. Ce-ai făcut tu, dacă nu să-i plăteşti lumii cu aceeaşi monedă? Ce-i răzbunarea ta, dacă nu încheierea propriilor tale socoteli cu ghinionul? Cine nu ţi-ar spune „monstru nebun”? Îţi spun eu, Gully, suntem pereche. Era imposibil să nu ne îndrăgostim.

Foyle era stupefiat de adevărul spuselor ei. Îi încercă mantia revelaţiilor şi i se potrivi, era mai perfectă decât masca de tigru tatuată pe faţa lui.

— „Nemilos”, zise el. „Un desfrânat pe veci nepocăit, un trădător înverşunat, cumplit.” Este adevărat. Nu sunt mai bun decât tine. Mai rău. Dumnezeu ştie, însă, că n-am ucis niciodată şase sute de oameni.

— Ucizi şase milioane.

— Poftim?

— Poate mai mulţi. Deţii ceva de care e nevoie pentru a pune capăt războiului, iar tu te-mpotriveşti.

— Ce, PirE?

— Da.

— Ce-i acest aducător de pace, aceste zece kilograme de minune pentru care se luptă?

— Nu ştiu, dar ştiu că e nevoie de el şi mie nu-mi pasă. Da, sunt cinstită acum. Nu-mi pasă. N-au decât să moară milioane de oameni. Pentru noi nu contează defel. Nu

contează, fiindcă noi suntem diferiţi. Suntem diferiţi şi ne modelăm propria lume. Noi suntem cei puternici.

— Noi suntem cei damnaţi.

— Noi suntem cei binecuvântaţi. Ne-am găsit unul pe celălalt, zise ea, izbucni brusc în râs şi întinse braţele: Mă rog, deşi nu-i nevoie de cuvinte. Vino la mine, iubirea mea… Oriunde ai fi, vino la mine…

El o atinse, apoi o cuprinse în braţe. Îi găsi gura şi o devoră. Fu silit apoi să-i dea drumul.

— Ce e, scumpule?

— Nu mai sunt copil, rosti el obosit. Am învăţat să înţeleg că nimic nu-i simplu. Niciodată n-a existat un răspuns simplu. Poţi să iubeşti pe cineva şi-n acelaşi timp să-l urăşti.

— Tu poţi?

— Şi tu mă faci să mă urăsc pe mine însumi.

— Nu, dragul meu.

— Am fost un tigru toată viaţa. M-am instruit… m-am educat… m-am tras în sus de propriile-mi dungi, pentru a mă face un tigru mai puternic, cu gheare mai lungi şi colţi mai ascuţiţi… rapid şi fatal…

— Şi aşa eşti. Aşa eşti. Cel mai fatal.

— Nu. Nu sunt. Am mers prea departe. Am mers dincolo de simplitate. M-am transformat într-o creatură gânditoare. Privesc prin ochii tăi orbi, dragostea mea pe care o urăsc, şi mă văd pe mine. Tigrul a dispărut.

— Tigrul nu mai are unde să se ducă. Eşti încolţit, Gully: de Dagenham, de Spionaj, de tatăl meu, de lume.

— Ştiu.

— Dar eşti în siguranţă alături de mine. Suntem în siguranţă ca pereche, laolaltă. Nu se vor gândi niciodată să te caute în apropierea mea. Putem să plănuim împreună, să luptăm împreună, să-i distrugem împreună…

— Nu. Nu împreună.

— Ce este? se învăpăie Olivia din nou. Încă mă mai vânezi? Asta-i problema? Încă doreşti răzbunare? Atunci, răzbună-te. Uite-mă. Dă-i drumul… distruge-mă.

— Nu. Pentru mine s-a terminat cu distrugerile.

— Aha, ştiu ce este – şi într-o clipită redeveni tandră: Chipul tău, sărăcuţul meu scump… Ţi-e ruşine de faţa ta de tigru, pe care eu, totuşi, o iubesc. Arzi atât de strălucitor pentru mine! Arzi prin orbire. Crede-mă…

— Dumnezeule! Ce mai pereche de monştri dezgustători suntem!

— Ce s-a-ntâmplat cu tine? întrebă ea, apoi se îndepărtă de el, cu ochii ei precum coralul scăpărând. Unde-i bărbatul care a privit raidul alături de mine? Unde-i sălbaticul nesupus care…

— A pierit, Olivia. L-ai pierdut. Amândoi l-am pierdut.

— Gully!

— A pierit.

— Dar de ce? Ce am făcut?

— Nu-nţelegi…

— Unde eşti? întinse ea braţul, îl găsi şi se agăţă de el. Ascultă-mă, scumpule. Eşti obosit. Eşti epuizat. Asta-i tot. Nimic nu s-a pierdut, zise şi cuvintele se rostogoleau din ea: Ai dreptate. Bineînţeles c-ai dreptate. Am fost răi, amândoi. Detestabili. Însă asta s-a dus acum. Nimic nu-i pierdut. Am fost ticăloşi, fiindcă eram singuri şi nefericiţi. Dar ne-am găsit unul pe celălalt; ne putem salva unul pe celălalt. Fii iubitul meu, scumpule. Întotdeauna. Pe vecie. Te-am căutat atâta timp, am aşteptat, am sperat şi m-am rugat…

— Nu. Minţi, Olivia, şi ştii prea bine.

— Pentru Dumnezeu, Gully!

— Aterizează cu *Vorga.*

— S-aterizez?

— Da.

— Pe Terra?

— Da.

— Ce vrei să faci? Eşti nebun. Te vânează… te aşteaptă… sunt cu ochii-n patru toţi. Ce vrei să faci?

— Crezi că mie mi-e uşor? zise el. O să fac ce trebuie să fac. Încă sunt motivat. Nimeni nu scapă vreodată de aşa

ceva. Totuşi, în şa se află un alt imbold, iar pintenii dor, fir-ar ei ai dracu'! Dor ca naiba.

Îşi înăbuşi furia şi se controlă. Îi luă mâinile Oliviei şi-i sărută palmele.

— S-a terminat, Olivia, zise el cu blândeţe. Însă eu te iubesc. Mereu. Pe vecie.

*

— Voi rezuma, vorbi repede Dagenham. Am fost bombardaţi în noaptea în care l-am găsit pe Foyle. L-am pierdut pe Lună şi l-am găsit peste o săptămână pe Marte. Am fost bombardaţi din nou. L-am pierdut din nou. A dispărut de o săptămână. Se apropie alt bombardament. Care dintre Planetele Interioare va fi atacată? Venus? Luna? Iarăşi Terra? Cine poate şti? Tot ce ştim este că, dacă mai urmează un raid fără represalii, suntem pierduţi.

Privi în jurul mesei. Pe fundalul fildeşiu şi auriu al Camerei Stelate din Castelul Presteign, chipul lui, toate cele trei chipuri păreau tensionate. Y'ang Yeovil îngustă ochii într-o încruntătură. Presteign strânse din buzele subţiri.

— Şi mai ştim ceva, continuă Dagenham. Nu putem trece la represalii fără PirE şi nu putem localiza cele zece kilograme de PirE fără Foyle.

— Instrucţiunile mele, interveni Presteign, au fost ca PirE să nu fie menţionat în public.

— În primul rând, aici nu suntem în public, se răsti Dagenham. Comasăm informaţii în particular. În al doilea rând, am trecut de drepturile de proprietate. Discutăm despre supravieţuire şi aici avem toţi drepturi egale. Da, Jiz?

Jisbella Mequeen jauntase în Camera Stelată, cu chipul încruntat şi furios.

— Tot nici urmă de Foyle.

— Vechea Catedrală Sfântul Patrick mai e supravegheată?

— Este.

— Raportul Brigăzii de Comando a sosit de pe Marte?

— Nu.
— Aceea e treaba mea şi e Strict Secretă, obiectă încet Y'ang Yeovil.
— Ai faţă de mine la fel de puţine secrete câte am eu faţă de tine, rânji Dagenham trist. Jiz, ia vezi dacă poţi lua raportul ăla înaintea Spionajului Central. Du-te.
Ea dispăru.
— Referitor la drepturile de proprietate, murmură Y'ang Yeovil. Pot să-i sugerez lui Presteign că Spionajul Central îi va garanta plata integrală pentru drepturile, titlul şi interesul lui în materie de PirE?
— Nu-l cocoloşi, Yeovil.
— Reuniunea aceasta e înregistrată, anunţă Presteign pe un ton plin de răceală. Propunerea Căpitanului este acum îndosariată. Îşi întoarse faţa de vasilisc spre Dagenham: Eşti angajatul meu, domnule Dagenham. Te rog, controlează-ţi referirile la persoana mea.
— Şi la proprietăţile tale? întrebă Dagenham cu surâsul lui de cap-de-mort. Tu şi proprietăţile tale blestemate! Voi toţi şi toate proprietăţile voastre blestemate ne-aţi adus în situaţia asta. De dragul proprietăţilor tale, sistemul se află pe muchia anihilării totale. Nu exagerez. Dacă nu-l putem opri, va fi un război care va pune capăt tuturor războaielor.
— Ne putem preda oricând, răspunse Presteign.
— Nu, zise Y'ang Yeovil. Varianta asta a fost deja discutată şi respinsă la Cartierul General. Cunoaştem planurile post-victorie ale Sateliţilor Exteriori. Ele implică exploatarea totală a Planetelor Interioare. Urmează să fim jupuiţi şi storşi, până nu va mai rămâne nimic. Predarea ar fi la fel de dezastruoasă ca şi înfrângerea.
— Dar nu pentru Presteign, adăugă Dagenham.
— Să spunem că... se exclud persoanele de faţă? replică elegant Y'ang Yeovil.
— Bine, Presteign, se foi Dagenham pe scaun. Dă-i drumul.
— Pardon?
— S-auzim totul despre PirE. Eu am o idee despre cum l-

am putea scoate pe Foyle din vizuina în care s-a pitit şi cum am putea localiza substanţa, însă mai întâi trebuie să ştiu totul despre ea. Adu-ţi contribuţia.

— Nu, răspunse Presteign.

— Nu… ce?

— Am decis să mă retrag din această comasare de informaţii. Nu voi dezvălui nimic despre PirE.

— Pentru Dumnezeu, Presteign! Ai înnebunit? Ce te-a apucat? Iar te-mpotriveşti partidului liberal al lui Regis Sheffield?

— E destul de simplu, Dagenham, interveni Y'ang Yeovil. Informaţia mea despre situaţia predare-înfrângere i-a arătat lui Presteign o cale de a-şi îmbunătăţi poziţia. Neîndoios, el intenţionează să negocieze o vânzare către inamic, în schimbul… unor avantaje privind proprietăţile.

— Chiar nimic nu te poate mişca? îl întrebă Dagenham dispreţuitor pe Presteign. Nimic nu te poate impresiona? Nu te gândeşti decât la proprietăţile tale şi la nimic altceva? Pleacă, Jiz! A căzut totul.

Jisbella jauntase din nou în Camera Stelată.

— Brigada de Comando a raportat, zise ea. Ştim ce s-a întâmplat cu Foyle.

— Ce?

— Este în mâinile lui Presteign.

— Cum?

Dagenham şi Y'ang Yeovil săriră în acelaşi timp în picioare.

— A plecat de pe Marte cu o iolă privată, a fost lovit de tirul proiectilelor şi a fost recuperat de nava *Vorga* a lui Presteign.

— Lua-te-ar dracu', Presteign! se răsti Dagenham. Aşadar, de-asta te…

— Stai, îl opri Y'ang Yeovil. Este o noutate şi pentru el, Dagenham. Priveşte-l.

Faţa arătoasă a lui Presteign căpătase culoarea cenuşii. Dădu să se ridice şi căzu înapoi, ţeapăn, în scaun.

— Olivia… şopti aproape neauzit. Cu el… Jegul ăla…

— Presteign?
— Fiica mea, domnilor, a fost… de ceva vreme implicată în… unele activităţi. Viciul familiei. Sânge şi… eu… am izbutit să închid ochii înaintea lor… Aproape că m-am convins că mă înşelam. Eu… Dar Foyle! Jegul! Împuţitul! Trebuie distrus!
Glasul lui Presteign se ridică alarmant de mult. Capul îi căzu pe spate, precum al unui spânzurat, şi trupul începu să-i tremure.
— Ce nai…?
— Epilepsie, zise Y’ang Yeovil, care-l trase pe Presteign de pe scaun şi-l întinse pe podea. O lingură, domnişoară Mequeen. Iute!
Îi descleştă dinţii lui Presteign şi introduse între ei o lingură pentru a-i proteja limba. Criza se încheie la fel de brusc, pe cât de neaşteptat începuse. Tremurăturile încetară. Presteign deschise ochii.
— *Petit mal*, murmură Y’ang Yeovil, retrăgând lingura. Va fi ameţit, însă, o vreme.
Presteign începu să vorbească monoton şi abia perceptibil:
— PirE este un aliaj piroforic. Piroforul este un metal care emite scântei când este zgâriat sau lovit. PirE emite energie, de aceea simbolul energiei, E, a fost adăugat la prefixul Pir. Este o soluţie solidă de izotopi trans-plutonieni, care eliberează energie termonucleară de nivelul acţiunii Fenixului stelar. Descoperitorul ei a opinat că a produs echivalentul protomateriei primordiale care a explodat în Univers.
— Dumnezeule! exclamă Jisbella.
Dagenham îi ceru tăcere printr-un singur gest şi se aplecă deasupra lui Presteign.
— Cum este adus la masa critică? Energia… cum este eliberată?
— Aşa cum a fost generată energia iniţială la începutul timpului, intonă Presteign. Prin Voinţă şi Gând.
— Sunt convins că-i un creştin de catacombe, îi

murmură Dagenham lui Y'ang Yeovil. Ridică glasul: Vrei să explici, Presteign?

— Prin Voinţă şi Gând, repetă Presteign. PirE poate fi făcut să explodeze numai prin psihokinezie. Energia sa poate fi eliberată doar de gând. Trebuie să-ţi doreşti să explodeze şi gândul să fie direcţionat către PirE. Este unica modalitate.

— Nu există nicio cheie? Nicio formulă?

— Nu. Sunt necesare doar Voinţa şi Gândul.

Ochii sticloşi se închiseră.

— Dumnezeule din ceruri! – şi Dagenham îşi tamponă fruntea. Yeovil, crezi că asta va opri Sateliţii Exteriori?

— Ne va opri pe toţi.

— Este drumul spre iad, zise Jisbella.

— Atunci, să-l găsim şi să ieşim de pe drumul ăsta. Yeovil, uite ce gândesc eu: Foyle încerca să analizeze blestemăţia asta în laboratorul lui din Vechea Catedrală Sfântul Patrick.

— Ţi-am spus asta cu titlu strict confidenţial, rosti furioasă Jisbella.

— Îmi pare rău, scumpo. Am depăşit onoarea şi decenţa. Fii atent, Yeovil, pe acolo trebuie să existe particule minuscule din PirE… sub formă de praf, în soluţii, în precipitate… Trebuie să detonăm fragmentele acelea şi să aruncăm în aer circul lui Foyle.

— De ce?

— Ca să-l aducem pe el în goana mare. Trebuie să fi ascuns pe-acolo pe undeva cantitatea principală de PirE. Va veni s-o salveze.

— Şi dacă va exploda şi cantitatea aceea?

— Nu poate exploda în interiorul unui seif din Izotopi Inerţi de Plumb.

— Poate că nu mai este în seif.

— Jisbella zice că este… Cel puţin aşa i-a spus Foyle.

— Nu mă băga pe mine-n chestia asta, rosti Jisbella.

— Oricum, va trebui să riscăm.

— Să riscăm! exclamă Y'ang Yeovil. Într-o acţiune Fenix?

Rişti ca sistemul solar să se preschimbe într-o nouă nou-nouţă.

— Ce altceva putem face? Alege oricare alt drum… şi e tot drumul care duce şi la distrugere. Avem alternativă?

— Putem aştepta, zise Jisbella.

— Ce s-aşteptăm? Ca Foyle să ne arunce pe toţi în aer cu experimentele lui?

— Îl putem preveni.

— Nu ştim unde este.

— Îl putem găsi.

— Cât de repede? Nu va fi tot un risc? Şi ce se va întâmpla cu fragmentele care se află pe-acolo şi aşteaptă pe cineva care să le transforme cu gândul în energie? Dacă un jaf-jauntator intră acolo şi sparge seiful, căutând pradă? Atunci nu vor mai fi doar nişte particule de praf care aşteaptă un gând accidental, ci zece kilograme.

Jisbella păli. Dagenham se întoarse către bărbatul de la Spionaj.

— Yeovil, tu decizi. Încercăm ceea ce propun eu sau aşteptăm?

Y'ang Yeovil oftă:

— Mă temeam de asta, rosti el. Lua-i-ar dracu' pe toţi savanţii! Va trebui să decid din cauza unui motiv pe care nu-l cunoşti, Dagenham. Sateliţii Exteriori sunt deja pe pista asta. Avem temeiuri să credem că agenţii lor îl caută pe Foyle în modul cel mai brutal. Dacă aşteptăm, s-ar putea să-l găsească înaintea noastră. Ba chiar e posibil să fi pus deja mâna pe el.

— Aşadar, decizia ta este…?

— Detonarea. Dacă o putem face, ca să-l aducem pe Foyle în goana mare.

— Nu! strigă Jisbella.

— Cum? întrebă Dagenham, ignorând-o.

— Am omul cel mai potrivit pentru treaba asta. Robin Wednesbury, o telepată unidirecţională.

— Când?

— Imediat. Evacuăm tot cartierul. O s-avem acoperire

completă de presă şi transmisiune integrală în direct. Dacă Foyle este oriunde pe Planetele Interioare, va auzi despre asta.

— Nu *despre,* zise Jisbella disperată, ci va auzi în mod real. Va fi ultimul lucru pe care-l va auzi oricare dintre noi.

— Voinţă şi Gând, şopti Presteign.

*

Ca întotdeauna când revenea de la o şedinţă furtunoasă în tribunalul civil din Leningrad, Regis Sheffield era încântat şi mulţumit de sine, foarte asemănător cu un boxer trufaş care a câştigat un meci dur. Se opri la Blekmann's în Berlin, să bea un păhărel şi să pălăvrăgească despre război, bău şi al doilea păhărel şi vorbi mai mult despre război într-un local care funcţiona legal pe Quay d'Orsay la Paris, iar a treia escală avu loc la Skin & Bones, vizavi de Baroul Templului, la Londra. Până ajunse la cabinetul lui de la New York, radia plăcut.

În timp ce păşea pe coridoarele gălăgioase şi prin încăperile exterioare, îl întâmpină secretara care ţinea un pumn de memo-sfere.

— L-am ras c-o chichiţă legală pe Djargo-Dancenko! anunţă Sheffield triumfător. Verdict, plus despăgubiri complete. Moş DD clocoteşte de furie. Scorul a ajuns unsprezece la cinci în favoarea mea.

Luă memo-sferele, jonglă cu ele şi începu să le arunce prin tot cabinetul în receptacule improprii, inclusiv în gura căscată a unui funcţionar care se holba la el.

— Haideţi, domnule Sheffield! Aţi băut?

— Gata cu munca pe ziua de azi! Veştile de război sunt prea date naibii de sumbre. Trebuie să facem ceva pentru a ne păstra voioşia. Ce-aţi zice dacă ne-am încăiera pe stradă?

— Domnule Sheffield!

— M-aşteaptă cineva care nu mai poate s-aştepte înc-o zi?

— În biroul dumneavoastră este un domn.

— Te-a convins să-l laşi s-ajungă pân-acolo? zise

Sheffield, părând impresionat. Cine-i? Dumnezeu sau altu’ ca el?

— N-a vrut să-mi spună numele. Mi-a dat asta.

Secretara îi întinse lui Sheffield un plic sigilat. Pe el era mâzgălit: URGENT. Sheffield îl desfăcu rupându-l, cu trăsăturile sale obtuze încreţindu-se de curiozitate. Apoi, ochii i se lărgiră. În plic erau două bancnote de 50.000 ¢r. Sheffield se întoarse fără un cuvânt şi năvăli în cabinetul lui privat. Foyle se ridică de pe scaun.

— Astea-s autentice, bolborosi Sheffield.

— Da, din câte ştiu.

— Anul trecut au fost tipărite exact douăzeci de asemenea bancnote. Toate se găsesc în trezorerii terrane. Cum ai pus mâna pe-astea două?

— Sunteţi domnul Sheffield?

— Cine altul? Cum ai pus mâna pe bancnotele astea?

— Mituind.

— De ce?

— La momentul respectiv, m-am gândit c-ar putea fi convenabil să le am la îndemână.

— Pentru ce? Pentru altă mită?

— Dacă onorariile legale reprezintă mită…

— Eu îmi stabilesc propriile onorarii, rosti Sheffield şi-i aruncă bancnotele lui Foyle. Le poţi scoate din nou *dacă* decid să-ţi accept cazul şi *dacă* decid că merit atât. Care-i natura problemei dumitale?

— Penală.

— Nu te repezi să intri în detalii. Şi…?

— Vreau să mă predau.

— Poliţiei?

— Da.

— Pentru ce delict?

— Delicte penale.

— Numeşte-mi două.

— Jaf şi viol.

— Mai numeşte două.

— Şantaj şi crimă.

— Ar mai fi şi altceva?
— Trădare şi genocid.
— Asta îţi epuizează repertoriul?
— Aşa cred. S-ar putea să mai descoperim câteva, dacă şi când vom intra în detalii.
— Ai fost destul de ocupat, este? Ori eşti Prinţul Ticăloşilor, ori eşti nebun.
— Am fost ambele, domnule Sheffield.
— De ce doreşti să te predai?
— Mi-a venit mintea la cap, răspunse Foyle amar.
— Nu mă refer la asta. Cât timp îşi păstrează avantajul faţă de lege, un infractor nu se predă niciodată. În mod evident, dumneata ţi-l păstrezi. Care-i motivul?
— Lucrul cel mai blestemat care i se poate întâmpla vreodată unui om. Am contractat o boală rară numită conştiinţă.
Sheffield pufni în râs.
— De multe ori poate fi fatală.
— *Este* fatală. Mi-am dat seama că mă comportam ca un animal.
— Şi acum vrei să te purifici?
— Nu-i aşa simplu, răspunse Foyle încruntat. De aceea am venit la dumneavoastră… pentru o operaţie majoră de chirurgie. Omul care tulbură morfologia societăţii este un cancer. Omul care pune deciziile personale mai presus de ale societăţii este un infractor. Există, însă, reacţii în lanţ. Purificarea prin pedeapsă nu-i suficientă. Totul trebuie repus corect la locul lui. Regret nespus că nu se poate repara totul prin simpla mea trimitere înapoi în Abisul Martel, sau prin împuşcare…
— Înapoi? interveni atent Sheffield.
— Să intru în detalii?
— Nu încă. Zi mai departe. S-ar părea că suferi de dureri provocate de dezvoltarea moralei.
— Exact – şi Foyle începu să se plimbe agitat, mototolind bancnotele cu degete nervoase. E-o porcărie tare a naibii, Sheffield! O fată care trebuie să plătească pentru o crimă

sălbatică, teribilă… Faptul că eu o iubesc… Nu, asta nu contează! Ea are un cancer care trebuie să-i fie extirpat… ca şi mie. Ceea ce înseamnă că va trebui să adaug turnătoria la repertoriul meu. Faptul că mă torn şi pe mine n-are nicio însemnătate.

— Ce-i toată încâlceala asta?

Foyle se întoarse către Sheffield.

— Una dintre bombele de la Anul Nou tocmai a intrat în biroul tău şi-ţi spune: „Repară totul. Repară-mă, aşa cum am fost, şi trimite-mă acasă. Repară oraşul pe care l-am năruit şi oamenii pe care i-am distrus.” Pentru asta vreau să vă angajez. Nu ştiu cum se simt majoritatea infractorilor, dar…

— Sunt foarte practici, răspunse prompt Sheffield, ca nişte oameni de afaceri buni, care au avut ghinion. Asta-i atitudinea obişnuită a infractorilor profesionişti. În mod evident, dumneata eşti un amator – asta dacă eşti, realmente, infractor. Scumpul meu domn, fii raţional. Vii aici şi te acuzi într-un mod extravagant de jaf, viol, crimă, genocid, trădare şi Dumnezeu mai ştie ce. Te aştepţi să te iau în serios?

Bunny, asistentul lui Sheffield, jauntă în cabinetul său privat.

— Şefu’! răcni el aţâţat. A apărut ceva nou-nouţ. I se spune Jauntare-Desfrâu! Doi puşti din înalta societate au mituit o târfă de clasa C să… Aoleu! Pardon. N-am ştiut c-aveţi… – dar se opri şi se holbă, apoi exclamă: Fourmyle!

— Ce? Cine? întrebă Sheffield.

— Nu-l cunoaşteţi, şefu’? se bâlbâi Bunny. Este Fourmyle de la Ceres. Gully Foyle.

Cu mai bine de un an mai înainte, Regis Sheffield fusese instruit şi amorsat hipnotic pentru momentul acesta. Corpul îi fusese pregătit să reacţioneze fără gândire, iar reacţia lui fu de-a dreptul fulgerătoare. În numai o jumătate de secundă, Sheffield îl lovi pe Foyle de trei ori: tâmplă, gât şi vintre. Se decisese ca el să nu depindă de arme, deoarece era posibil să nu dispună de niciuna.

Foyle căzu. Sheffield se răsuci spre Bunny şi-l îmbrânci în colţul opus al cabinetului. Apoi, scuipă în palme. Se decisese ca el să nu depindă de droguri, deoarece era posibil să nu dispună de niciunul. Glandele salivare îi fuseseră pregătite pentru a răspunde la stimul printr-o secreţie anafilactică. Îi rupse mâneca lui Foyle, îi vârî o unghie adânc în încheietura cotului şi sfâşie. Îşi apăsă saliva în tăietura zdrenţuită şi strânse pielea laolaltă.

Un zbierăt straniu ţâşni de pe buzele lui Foyle; tatuajul îi apăru livid pe chip. Înainte ca stupefiatul asistent al avocatului să fi putut schiţa vreun gest, Sheffield îl azvârli pe Foyle pe umărul său şi jauntă.

Sosi în mijlocul Circului Şapte Kilometri, în Vechea Catedrală Sfântul Patrick. Era o mişcare îndrăzneaţă, însă calculată. Era ultimul loc în care cineva s-ar fi aşteptat să se ducă şi, în acelaşi timp, primul loc în care s-ar fi aşteptat să găsească PirE. Era pregătit să se ocupe de oricine peste care ar fi dat în catedrală, dar interiorul circului era pustiu.

Corturile goale ridicate în naos arătau zdrenţuite; fuseseră deja jefuite. Sheffield se repezi în primul pe care-l văzu. Era biblioteca de voiaj a lui Fourmyle, plină cu sute de cărţi şi mii de romane-sferă sclipitoare. Pe jaf-jauntatori nu-i interesa literatura. Sheffield îl trânti pe Foyle pe podea. Abia după aceea scoase o armă din buzunar.

Pleoapele lui Foyle tresăriră; ochii i se deschiseră.

— Eşti drogat, vorbi repede Sheffield. Nu-ncerca să jauntezi. Şi nu te clinti. Te avertizez că sunt pregătit pentru orice.

Ameţit, Foyle încercă să se ridice. Sheffield trase instantaneu şi-i arse umărul. Foyle fu izbit înapoi de pardoseala din piatră. Era buimăcit şi stupefiat. În urechi auzea un vuiet şi prin sânge i se infiltra o otravă.

— Te avertizez, repetă Sheffield, că sunt pregătit pentru orice.

— Ce vrei? şopti Foyle.

— Două lucruri. Zece kilograme de PirE şi pe tine. În

primul rând, pe tine.

— Lunaticule! Maniac blestemat! Am intrat în cabinetul tău ca s-abandonez… să mă predau…

— Cui, S.E.-urilor?

— Ce-i aia?

— Sateliţilor Exteriori. Trebuie să-ţi spun pe litere?

— Nu… murmură Foyle. Aş fi putut să-mi dau seama. Patriotul Sheffield – agent al Sateliţilor Exteriori. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Sunt un prost!

— Eşti cel mai valoros prost din lume, Foyle. Noi te dorim chiar mai mult decât dorim cele zece kilograme de PirE. PirE este o necunoscută pentru noi, dar ştim cine eşti tu.

— Ce tot spui?

— Dumnezeule! Nu ştii, aşa-i? Încă nu ştii. N-ai nicio bănuială.

— Despre ce?

— Ascultă-mă, zise Sheffield cu glas apăsat. Ne-ntoarcem doi ani în timp, la *Nomad.* Ai înţeles? Ne-ntoarcem la moartea *Nomad*-ului. Una dintre navele noastre a terminat-o şi membrii ei te-au găsit la bordul epavei. Singurul om rămas în viaţă.

— Aşadar o navă a Sateliţilor Exteriori a distrus *Nomad*-ul!

— Da. Nu-ţi aminteşti?

— Nu-mi amintesc nimic din momentele alea. Nu mi-am amintit niciodată.

— Îţi spun eu motivul pentru care nu-ţi aminteşti. Oamenii noştri au avut o idee inteligentă. Aveau să te transforme într-o momeală… o nadă, înţelegi? Erai pe jumătate mort, însă ei te-au adus la bord şi te-au peticit. Te-au vârât într-un costum spaţial şi te-au lăsat să pluteşti în derivă cu microundele pornite. Emiteai semnale SOS şi bolboroseai după ajutor pe toate frecvenţele. Ideea era ca ei să pândească în apropiere şi să atace navele Planetelor Interioare, care soseau să te salveze.

Foyle începu să râdă.

— Mă ridic, anunţă el nepăsător. N-ai decât să tragi din nou, blestematule, eu tot mă ridic – şi se ridică încet, apăsându-şi cu palma umărul lovit. Prin urmare, *Vorga* n-ar fi trebuit oricum să mă salveze! hohoti el. Eram o momeală. Nimeni n-ar fi trebuit să se-apropie de mine. Eram o nadă, o ademeneală, o atrapă ucigătoare… Nu-i culmea ironiei? *Nomad*-ul n-avea niciun drept, în realitate, să fie salvat. Eu n-aveam niciun drept să mă răzbun.

— Tot nu-nţelegi, rosti Sheffield apăsat. Când te-au lăsat să pluteşti în derivă, nu se găseau lângă *Nomad.* Se aflau la nouă sute de mii de kilometri de navă.

— Nouă sute de…?

— *Nomad*-ul era mult prea departe de rutele comerciale. Ei doreau să pluteşti într-un loc pe unde treceau navele. Te-au dus nouă sute de mii de kilometri spre Soare şi te-au lăsat acolo. Te-au scos prin ecluză şi s-au retras, privindu-te cum pluteai. Luminile costumului îţi pâlpâiau şi tu gemeai, cerând ajutor pe microunde. Apoi ai dispărut.

— Am dispărut?

— Ai pierit. Nicio lumină, nicio emisie. S-au întors să verifice. Dispăruseşi fără urmă. Ulterior am aflat că… te-ntorseseşi la bordul *Nomad*-ului.

— Imposibil!

— Omule, ai jauntat prin spaţiul cosmic! răcni Sheffield. Erai peticit şi în delir, totuşi ai jauntat prin spaţiul cosmic. Ai jauntat nouă sute de mii de kilometri prin vid înapoi până la epava *Nomad*-ului. Ai făcut ceva ce nu mai făcuse nimeni niciodată pân-atunci. Dumnezeu ştie cum! Nu ştii nici tu însuţi, însă noi vom afla. Te duc cu mine la Sateliţi şi extragem noi secretul ăla din tine, chiar dacă va trebui să te tăiem bucăţele.

Prinse beregata lui Foyle în mâna sa puternică şi cântări pistolul în cealaltă mână.

— Dar mai întâi vreau PirE. O să mi-l dai, Foyle. Să nu crezi că nu mi-l dai, zise el, şi-l lovi cu pistolul peste frunte. Fac orice ca să ţi-l iau. Să nu crezi că nu-s în stare – şi-l lovi din nou, rece, eficient. Dacă mai cauţi o purificare, ţi-ai

găsit-o!

*

Bunny jauntă de pe platforma de jauntare publică de la Five Points şi se năpusti pe intrarea principală a sediului Spionajului Central de la New York precum un iepure speriat. Se repezi pe lângă cordonul de pază exterior, prin labirintul protector, în încăperile interioare. Se alese cu o trenă de urmăritori aţâţaţi şi se trezi faţă în faţă cu paznicii mai experimentaţi, care jauntaseră calm pe poziţii aflate înaintea lui şi-l aşteptau.

Bunny începu să strige:

— Yeovil! Yeovil! Yeovil!

Continuând să alerge, eschivă în jurul birourilor, răsturnă scaune şi creă un vacarm incredibil. Nu se opri din răcnit:

— Yeovil! Yeovil! Yeovil!

Y'ang Yeovil apăru cu numai o clipă înainte ca Bunny să fi fost redus la tăcere.

— Ce-i asta? se răsti el. Am ordonat ca domnişoara Wednesbury să aibă linişte absolută.

— Yeovil! urlă Bunny.

— Cine-i omul?

— Asistentul lui Sheffield.

— Cum… Bunny?

— Foyle! zbieră Bunny. Gully Foyle!

Y'ang Yeovil parcurse cei cincizeci de metri dintre ei în exact o secundă şi şaizeci şi şase de sutimi.

— Ce-i cu Foyle?

— Sheffield a pus mâna pe el, gâfâi Bunny.

— Sheffield? Când?

— Acum o jumătate de oră.

— De ce nu l-a adus aici?

— Nu ştiu… Am o idee. S-ar putea să fie agent al Sateliţilor Exteriori.

— De ce n-ai venit imediat?

— Sheffield a jauntat cu Foyle… I-a tras una de l-a trimis în lumea viselor şi a dispărut. Am plecat să-l caut. Peste

tot. Am încercat. Cred că-n douăzeci de minute a făcut vreo cincizeci de jauntări…

— Amatorule! exclamă Y'ang Yeovil exasperat. De ce n-ai lăsat totul pe seama profesioniştilor?

— I-am găsit.

— I-ai găsit? Unde?

— La Sfântul Patrick. Sheffield vrea…

Y'ang Yeovil se răsucise deja pe călcâie şi gonea pe coridor, răcnind:

— Robin! Robin! Opreşte-te! Opreşte-te!

Apoi urechile le fură izbite nemilos de mugetul tunetului.

Cincisprezece

Aidoma undelor circulare ce se lărgesc într-un iaz, Voinţa şi Gândul se extinseră, căutând, atingând şi declanşând delicatul trăgaci subatomic al substanţei zise PirE. Gândul găsi particule, praf, fum, vapori, firicele, molecule. Voinţa şi Gândul le transformară pe toate.

În Sicilia, unde *Dottore* Franco Torre muncise o lună epuizantă, străduindu-se să descifreze secretul unui cartuş de PirE, reziduurile şi precipitatele fuseseră aruncate într-un canal de scurgere care se vărsa în mare. Curenţii Mediteranei deplasaseră acele reziduuri multe luni peste fundul neregulat al mării. Într-o clipită, un talaz înalt de cincisprezece metri urmări traseele, în nord-est către Sardinia şi în sud-vest spre Tripoli. Într-o microsecundă, suprafaţa Mediteranei fu ridicată în mulajul contorsionat al unei râme gigantice care şerpui în jurul insulelor Pantelleria, Lampedusa, Linosa şi Malta.

Unele reziduuri fuseseră arse; dispăruseră pe horn, odată cu fumul şi vaporii, şi plutiseră sute de kilometri înainte de a se depune. Particulele acelea infime arătară unde poposiseră finalmente, în Maroc, Algeria, Libia şi Grecia, prin explozii punctuale orbitoare, incredibil de minuscule şi intense. Iar unele firişoare, care încă pluteau prin stratosferă, îşi dezvăluiră prezenţa prin străluciri sclipitoare, aidoma unor luceferi în plină zi.

În Texas, unde profesorul John Mantley avusese aceeaşi experienţă nefavorabilă cu PirE, majoritatea reziduurilor coborâseră pe fundul unui puţ de petrol secătuit, utilizat acum pentru depozitarea deşeurilor radioactive. O pânză de apă freatică de mare adâncime absorbise mare parte din ele şi le dispersase lent pe o suprafaţă de aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri pătraţi. Douăzeci şi cinci de kilometri pătraţi de apartamente din Texas se zgâlţâiră din toate încheieturile. Un vast depozit de gaze naturale neexploatat găsi, în cele din urmă, o răsuflătoare şi ieşi

mugind la suprafaţă, unde scânteile de la pietrele zburătoare îl aprinseră într-o torţă vuitoare, înaltă de şaizeci de metri.

Un miligram de PirE depozitat pe un disc de hârtie de filtru uitat de mult timp, ajuns într-un coş de gunoi şi înglobat, până la urmă, într-o matriţă pentru aliaj poligrafic, distruse întreaga ediţie de seară a ziarului *Glasgow Observer.* Un fragment de PirE împroşcat pe un halat de laborator care fusese transformat de mult în hârtie reciclată distruse o notă de mulţumiri scrisă de doamna Şrapnel şi, cu ocazia aceasta, distruse o tonă de corespondenţă.

O manşetă de cămaşă, înmuiată din greşeală într-o soluţie acidă de PirE, abandonată cine ştie cu cât timp în urmă odată cu cămaşa şi purtată acum de un jaf-jauntator pe sub costumul său de nurcă, îi sfârtecă încheietura şi mâna într-o amputare sălbatică. O zecime de miligram de PirE, care încă adera la un fost cristal de evaporare utilizat actualmente ca scrumieră, stârni un incendiu care nimici cabinetul unui anume Baker, traficant şi achizitor de monştri şi monstruozităţi.

Pe toată lungimea şi lăţimea planetei avură loc explozii izolate, lanţuri de explozii, broderii de foc, punctuleţe de foc, văpăi meteorice pe cer; cratere uriaşe şi făgaşe înguste fură săpate în pământ, explodară în pământ, fură vomitate din adâncul pământului.

În Vechea Catedrală Sfântul Patrick, aproape o zecime de gram de PirE era expusă în laboratorul lui Fourmyle. Restul era sigilat etanş în seiful din Izotopi Inerţi de Plumb, protejat de aprinderea psihokinezică accidentală şi intenţionată. Rafala orbitoare de energie generată de acea zecime de gram aruncă în aer pereţii şi despică pardoselile, de parcă un seism intern zgâlţâise clădirea. Pentru o fracţiune de secundă, contraforturile menţinură coloanele, care apoi se năruiră. Turnurile, turlele, coloanele, contraforturile şi acoperişul se prăbuşiră într-o avalanşă bubuitoare, care şovăi într-un echilibru învălmăşit

şi precar deasupra craterului căscat în pardoseală. O şoaptă de vânt, o vibraţie îndepărtată şi colapsul avea să continue până ce craterul se umplea complet cu sfărâmături pulverizate.

Temperatura stelară a exploziei aprinse o sută de incendii şi topi cuprul vechi şi gros de pe acoperişul surpat. Dacă încă un miligram de PirE ar mai fi fost expus detonării, căldura degajată ar fi fost îndeajuns de intensă pentru a vaporiza imediat metalul. Aşa, însă, el străluci până la alb şi începu să curgă. Se scurse din ruina acoperişului prăbuşit şi-şi căută drumul în jos, printre sfărâmăturile de piatră, fier, lemn şi sticlă, aidoma unui monstruos mucegai topit, care se târa printr-o reţea încâlcită.

Dagenham şi Y'ang Yeovil sosiră aproape simultan. După un moment, apăru Robin Wednesbury, apoi Jisbella Mequeen. O duzină de agenţi de la Spionaj şi şase curieri Dagenham veniră cu Garda de Jauntare a lui Presteign şi poliţia. Formară un cordon în jurul cvartalului în flăcări, dar gură-cască erau foarte puţini. După şocul raidului de revelion, această unică explozie înspăimântase jumătate din New York, care făcuse o altă jauntare nebunească spre siguranţă.

Focul vuia îngrozitor şi tonele de dărâmături aflate într-un echilibru instabil scârţâiau ameninţător. Toţi erau siliţi să strige, însă în acelaşi timp se temeau de orice vibraţii. Y'ang Yeovil răcni veştile despre Foyle şi Sheffield în urechea lui Dagenham. Acesta încuviinţă şi-şi etală surâsul cadaveric.

— Va trebui să intrăm! strigă el.

— Costume de pompieri! strigă Y'ang Yeovil.

Dispăru şi reveni cu o pereche de costume albe de pompieri de la Echipele de Dezastru. La vederea lor, Robin şi Jisbella începură să zbiere obiecţii isterice. Cei doi bărbaţi le ignorară, se strecurară în armurile de Izomeri Inerţi şi avansară în infern.

O mână monstruoasă părea că fuzionase lemnul, piatra

şi metalul într-un zăgaz uriaş în interiorul Vechii Catedrale Sfântul Patrick. Prin toate interstiţiile se târau limbi de cupru topit, care coborau lent, aprinzând lemnul, spulberând piatra, spărgând sticla. Acolo unde curgea, cuprul doar strălucea, dar unde se revărsa, împroşca picături orbitor de albe de metal fierbinte.

Un crater negru se căsca dedesubtul zăgazului, pe locul unde anterior fusese pardoseala catedralei. Explozia despicase în două dalajul, dezvăluind subsoluri, sub-subsoluri şi cripte adânc săpate sub clădire. Şi acestea erau umplute cu o amestecătură de pietre, grinzi, conducte, cabluri şi cu rămăşiţele corturilor Circului Şapte Kilometri – toate aprinse în focuri mici, intermitente. După care, prima picătură de cupru căzu în crater şi-l ilumină cu scânteierea unei împroşcături topite.

Dagenham îl bătu pe Y'ang Yeovil pe umăr, pentru a-i atrage atenţia, şi-i arătă cu degetul. La jumătatea adâncimii craterului, în mijlocul încâlcelii, zăcea corpul lui Regis Sheffield, îmbucătăţit de explozie. Y'ang Yeovil îl bătu pe Dagenham pe umăr şi-i arătă cu degetul. Aproape de fundul craterului zăcea Gully Foyle, iar când picăturile strălucitoare de cupru topit îl iluminară, îl văzură mişcându-se. Cei doi bărbaţi se întoarseră simultan şi se strecurară în afara catedralei pentru consultări.

— E viu.

— Cum e posibil?

— Am o bănuială. Ai văzut zdrenţele de corturi făcute ghemotoc lângă el? Explozia trebuie să se fi produs în celălalt capăt al catedralei şi corturile intermediare l-au protejat pe Foyle. După aceea, el a căzut prin pardoseală înainte să poată fi lovit de orice altceva.

— Sunt de acord cu ipoteza asta. Trebuie să-l scoatem. Este singurul care ştie unde-i restul de PirE.

— Ar putea să mai fie aici… neexplodat?

— Da, dacă se află în seiful HP. Materialul acela este inert la orice. Acum nu mai contează. Cum îl scoatem?

— Nu putem coborî de sus.

— De ce?

— Nu-i evident? Un singur pas greşit şi toată porcăria se prăbuşeşte.

— Ai văzut cuprul ăla care curge?

— Doamne, da!

— Dacă nu-l scoatem în zece minute, va fi într-o baltă de cupru topit.

— Ce putem face?

— Am o idee cu bătaie lungă.

— Care?

— Beciurile de la vechile clădiri RCA[15] de peste drum sunt la fel de adânci ca Sfântul Patrick.

— Şi?

— Coborâm acolo şi forăm un tunel. Poate că reuşim să-l tragem pe Foyle de pe fund.

O echipă intră în vechile clădiri RCA, abandonate şi sigilate de două generaţii. Coborî în beciurile cu arcade, muzee fărâmate ale magazinelor retail din secolele trecute. Localiză puţurile străvechi ale lifturilor şi coborî prin ele în sub-subsolurile pline cu instalaţii electrice, centrale termice şi sisteme de refrigerare. Coborî în haznalele beciurilor, afundându-se până la piept în apa din torentele preistoricei Insule Manhattan, care continuau să şiroiască pe sub străzile ce le acopereau.

Pe când plescăiau prin haznalele beciurilor, pe direcţia est-nord-est, pentru a ajunge vizavi de criptele Sfântului Patrick, membrii echipei văzură că bezna absolută din faţa lor era străbătută de pâlpâiri furioase. Dagenham strigă şi se repezi înainte. Explozia care deschisese sub-subsolurile Catedralei spintecase peretele despărţitor dintre criptele ei şi cele ale clădirilor RCA. Printr-o crăpătură neregulată în piatră şi pământ, puteau privi în infern.

La cincisprezece metri în interior se afla Foyle, prins

---

[15] Este vorba despre aşa-numitul Centru Rockefeller, un zgârie-nori de 70 de etaje din Manhattan, care a găzduit, în anii 1920, societatea *Radio Corporation of America (n. trad.).*

într-un labirint de grinzi răsucite, pietre, conducte, metale şi cabluri. Era iluminat de o strălucire mugitoare de deasupra şi de flăcări intermitente de jur-împrejur. Hainele îi luaseră foc şi tatuajul i se desluşea livid pe faţă. Se mişca nesigur, aidoma unui animal dezorientat într-un dedal.

— Dumnezeule! exclamă Y'ang Yeovil. Omul Arzător!

— Poftim?!

— Omul Arzător pe care l-am văzut pe Treptele Spaniole. Nu contează. Ce putem face?

— Să intrăm, bineînţeles.

Un bulgăre de cupru strălucitor de alb se prelinse pe neaşteptate aproape de Foyle şi se sparse la trei metri sub el. Fu urmat de al doilea, al treilea, un pârâiaş lent şi continuu. Începu să se formeze o băltoacă. Dagenham şi Y'ang Yeovil îşi etanşară vizoarele armurilor şi se târâră prin spărtura din peretele despărţitor. După trei minute de strădanii agonizante, înţeleseră că nu puteau străbate prin labirintul acela până la Foyle. Accesul din exterior era imposibil, totuşi se putea evada din interior. Dagenham şi Y'ang Yeovil se retraseră pentru a se consulta.

— Noi nu putem ajunge la el, strigă Dagenham, dar el poate să iasă!

— Cum? Este evident că nu poate să jaunteze, altfel n-ar mai fi acolo.

— Nu, dar se poate căţăra. Fii atent! Merge spre stânga, apoi sus, înapoi, se întoarce pe grinda aia, se strecoară pe sub ea şi trece prin desişul ăla de cabluri. Cablurile nu pot fi împinse în interior, şi de aceea noi nu putem ajunge la el, dar pot fi împinse în exterior, şi aşa poate el să iasă. Este o uşă unidirecţională.

Băltoaca de cupru topit se târa către Foyle.

— Dacă nu iese în curând, va fi ars de viu.

— Trebuie să vorbim cu el… Să-i spunem ce să facă.

Începură să răcnească amândoi:

— Foyle! Foyle! Foyle!

Omul Arzător din labirint continua să se mişte nesigur. Pârâul de cupru sfârâitor crescu.

— Foyle! Întoarce-te la stânga. M-auzi? Foyle! Întoarce-te la stânga şi urcă. Dacă m-asculţi, poţi să ieşi. Întoarce-te la stânga şi urcă. După aceea… Foyle!

— Nu ascultă. Foyle! Gully Foyle! Ne-auzi?

— Trimite după Jiz. Poate că pe ea o ascultă.

— Ba nu, după Robin. Ea o să tele-emită. Va trebui s-o asculte.

— Dar ea va fi de acord? Să-l salveze tocmai *pe el,* dintre toţi oamenii?

— Va trebui. Aici e ceva mai important decât ura ei. Este cel mai important lucru pe care l-a cunoscut vreodată omenirea. Mă duc eu după ea.

Y'ang Yeovil începu să se târască afară. Dagenham îl opri:

— Stai! Uită-te la el. Pâlpâie.

— Pâlpâie?

— Uită-te! El… clipeşte ca un licurici. Priveşte! Când îl vezi, când nu-l mai vezi…

Forma lui Foyle apărea, dispărea şi reapărea în succesiune rapidă, ca un licurici prins într-o cursă strălucitoare.

— Ca face acum? Ce-ncearcă să facă? Ce se-ntâmplă?

*

Foyle încerca să evadeze. Se învârtea frenetic, ca un licurici sau ca o pasăre marină prinsă în văpăile de aer arzător de deasupra unui foc de semnalizare… o creatură înflăcărată, înnegrită, care se năpustea în necunoscut.

Sunetul ajungea până la el ca vedere, ca lumina în tipare stranii. Văzu sunetul numelui său strigat în ritmuri vii:

F OYL E   F OYL E   F OYL E
F OYL E   F OYL E   F OYL E
F OYL E   F OYL E   F OYL E
F OYL E   F OYL E   F OYL E

Mişcarea ajungea până la el ca sunet. Auzi zvârcolirea flăcărilor, auzi volburile de fum, auzi umbrele pâlpâind

batjocoritor… toate vorbind asurzitor în graiuri stranii:

— BURUU GHIARR RUAUU GIARMEICHING? întrebă aburul.

— Aşşa. Aşşa, rit-kit-dit-zit, m’gid, răspunseră umbrele iuţi.

— Ohhh. Ahhh. Hiii. Tiii. Oooo. Ahhh, vociferară unduirile de căldură. Ahhh. Maaa. Paaaa. Laaaaaaaaaaaa!

Până şi flăcările care fumegau pe propriile-i haine îi vuiră bolborosit în urechi:

— MANTERGEISTMANN! mugiră ele. UNVERTRACKINSTEIGN GANZELSSFURSTINLASTENBRUGG!

Culoarea era pentru el durere… căldură, frig, presiune; senzaţii de înălţimi intolerabile şi adâncuri prăbuşitoare, de acceleraţii enorme şi compresiuni strivitoare:

ROŞUL SE ÎNDEPĂRTA DE EL

LUMINA VERDE ATACA

INDIGOUL ONDULA CU VITEZĂ AMEŢITOARE CA UN ŞARPE TREMURĂTOR

Atingerea era pentru el gust… simţea pe limbă lemnul

acru şi cretos, metalul era sare, piatra avea gust dulce-amărui sub atingerea degetelor şi textura sticlei îi satura cerul gurii ca o prăjitură prea grea. Mirosul era atingere… Piatra fierbinte mirosea precum catifeaua, mângâindu-i obrazul. Fumul şi cenuşa erau tweed-uri aspre, care-i zgâriau pielea dându-i o senzaţie de prelată udă. Metalul topit mirosea ca nişte lovituri care-i ciocăneau inima şi ionizarea exploziei de PirE umplea aerul cu un ozon care mirosea precum apa prefirându-i-se printre degete.

*

Nu era nici orb, nici surd, nici lipsit de simţuri. Senzaţiile îi parveneau, dar filtrate printr-un sistem nervos contorsionat şi scurtcircuitat de şocul comoţiei provocate de PirE. Suferea de sinestezie, starea aceea rară, în care percepţia recepteazā mesaje din lumea obiectivă şi le transmite creierului, totuşi acolo, în creier, percepţiile senzoriale sunt confundate între ele. Aşa că, în Foyle, sunetul se înregistra ca vedere, mişcarea se înregistra ca sunet, culorile deveneau senzaţii de durere, atingerea devenea gust şi mirosul devenea atingere. Nu era prins doar în labirintul infernului de sub Vechea Catedrală Sfântul Patrick; era prins în caleidoscopul propriilor simţuri intersectate.

Din nou disperat, pe muchia spectrală a extincţiei, îşi abandonă autocontrolul şi obiceiurile; sau poate că ele îi fură înlăturate. Regresă, dintr-un produs condiţionat al mediului şi experienţei, la o stare de creatură rudimentară, care dorea cu ardoare să scape, să supravieţuiască şi să-şi exercite toate puterile pe care le poseda. Şi se petrecu iarăşi minunea care avusese loc cu doi ani în urmă. Energia nedivizată a unui întreg organism uman, a tuturor celulelor, fibrelor, nervilor şi muşchilor galvaniză dorinţa arzătoare şi Foyle jauntă încă o dată prin spaţiul cosmic.

Goni în lungul liniilor geodezice spaţiale ale universului curbat cu viteza gândului, depăşind-o cu mult pe cea a luminii. Velocitatea lui spaţială era atât de înspăimântătoare, încât axa temporală îi fu răsucită de la

linia verticală trasată din Trecut prin Prezent spre Viitor. Goni, pâlpâind, în lungul noii axe aproape orizontale, noua geodezică spaţio-temporală, impulsionat de miracolul unei minţi umane care nu mai era inhibată de conceptele imposibilului.

Reuşi din nou ceea ce Helmut Grant, şi Enzio Dandridge, şi zeci de alţi experimentatori nu izbutiseră, deoarece panica lui oarbă îl sili să abandoneze inhibiţiile spaţio-temporale care învinseseră tentativele anterioare. Nu jauntă Altundeva, ci Altcândva. Însă, cel mai important, conştiinţa celei de-a patra dimensiuni, imaginea completă a Săgeţii Timpului şi a poziţiei lui pe ea, care este înnăscută în fiecare om, dar sufocată în adânc de banalitatea existenţei în sine, se afla foarte aproape de suprafaţă la Foyle. El jauntă în lungul geodezicelor spaţio-temporale spre o sumedenie de Altundeva şi Altcândva, translatând pe *i*, rădăcina pătrată a lui -1, din număr imaginar în realitate printr-un act magnific de imaginaţie.

Jauntă.

Se afla la bordul *Nomad*-ului şi plutea în derivă prin gerul pustiu al spaţiului cosmic.

Stătea în uşa care ducea către nicăieri.

Frigul avea gustul de lămâi şi vidul era un râcâit de gheare pe pielea sa. Soarele şi stelele erau frisoane zguduitoare care-i distrugeau oasele.

— GLOMMA FREDNIS TE CLOMOHAMAGENSIN! îi mugi mişcarea în urechi.

O siluetă dispărea pe coridor; o siluetă cu o căldare de aramă cu provizii pe umăr, o siluetă care se repezea, plutea, se zvârcolea prin imponderabilitate. Era Gully Foyle.

— MEEHAT JESSROT TO CRONAGAN BUT FLIMMEORK! răcni vederea mişcărilor sale.

— Aha! O-ho! M’git not to kak, răspunse pâlpâitul de lumină şi umbră.

— Oooooooh? Soooooo? Noooooo. Ahhhhhh! murmură vârtejul de gunoaie şi resturi din urma lui.

Gustul de lămâie din gură îi deveni insuportabil. Râcâitul de gheare pe pielea sa era tortură.

Jauntă.

Reapăru în furnalul de sub Vechea Catedrală Sfântul Patrick la mai puţin de o secundă după ce dispăruse de acolo. Era atras, aşa cum pasărea oceanică este atrasă, din nou şi din nou, spre flăcările de care încearcă să scape. Rezistă la tortura urlătoare doar pentru încă un moment.

Jauntă.

Se afla în adâncurile Abisului Martel.

Bezna de catifea neagră era extaz, paradis, euforie.

— Ah! strigă el uşurat.

— AH! sosi ecoul vocii sale şi sunetul se translată într-un tipar orbitor de lumină.

AHAHAHAHAHAHAHAHA
HAHAHAHAHAHAHAHAH
AHAHAHAHAHAHAHAHA
HAHAHAHAHAHAHAHAH
AHAHAHAHAHAHAHAHA
HAHAHAHAHAHAHAHAH

Omul Arzător făcu o grimasă.

— Stop! strigă el, orbit de zgomot.

Din nou apăru tiparul ameţitor al ecoului:

StOpStOpStOp
OpStOpStOpStOp
StOpStOpStOpStOp
OpStOpStOpStOpStOp
OpStoOpStOpStOpSt
OpStOpStOpStOp
OpStOpStOpSt

Un tropăit îndepărtat de paşi îi ajunse la ochi în şabloane blânde de serpentine boreale verticale:

t t t t t t
r r r r r r
o o o o o o
p p p p p p
ă ă ă ă ă ă
i i i i i i
t t t t t t

U
R S
M N T
Ă U R
I
G
Ă
T CA UN
Z
I
G
Z
A
G DE F
U
L
G
E
R

O RAZĂ DE LUMINĂ ATACĂ

Era echipa de căutare de la spitalul din Abisul Martel, pornită cu geofonul după Foyle şi Jisbella Mequeen. Omul Arzător dispăru, dar nu înainte de-a o fi abătut, fără să-şi fi dat seama, de pe urmele evadaţilor dispăruţi.

Reveni sub Vechea Catedrală Sfântul Patrick, reapărând la numai o clipită după ultima dispariţie. Şfichiuiturile sălbatice în necunoscut îl trimiteau pe linii geodezice

spaţio-temporale, care-l readuceau inevitabil în Prezentul din care se străduia să scape, deoarece Prezentul lui era punctul de minim absolut din curba concavă a continuului spaţio-temporal.

Putea urca sus, sus, sus pe liniile geodezice în Trecut sau Viitor, însă, inevitabil, trebuia să cadă înapoi în propriul său Prezent, aidoma unei mingi azvârlite în sus pe pereţii uşor înclinaţi spre exterior ai unui puţ infinit, care se opreşte, rămâne suspendată un moment, apoi se rostogoleşte înapoi în adâncuri.

Cu toate acestea, în disperarea lui, continua să revină în necunoscut.

Jauntă din nou.

Se afla pe Plaja Jervis de pe coasta Australiei.

Mişcarea suriului răgea:

— LOGGERMIST CROTEHAVEN JALL. LOGERMISK MOTESLAVEN DOOL.

Fierberea spumei mării îl orbea cu raze din bateriile de lumini ale rampei.

Gully Foyle şi Robin Wednesbury stăteau înaintea lui. Corpul unui bărbat zăcea pe nisipul care se simţea ca oţetul în gura Omului Arzător. Vântul care-i mângâia faţa avea gust de hârtie maro.

Foyle deschise gura şi exclamă. Sunetul ieşi în bule de steluţe arzătoare.

Foyle făcu un pas înainte.

— GRAŞ? urlă mişcarea.

Omul Arzător jauntă.

Se afla în cabinetul doctorului Serghei Orel, la Shanghai. Foyle se găsea din nou în faţa lui, vorbind în şabloane de lumini:

T N E T N E T N E
U E Ş U E Ş U E Ş
C M T C M T C M T
I I I I I I I I I

Pâlpâi înapoi în agonia din Vechea Catedrală Sfântul Patrick şi jauntă iarăşi.

SE AFLA PE ZURBAGIILE TREPTE SPANIOLE. SE AFLA PE ZURBAGIILE TREPTE SPANIOLE. SE AFLA PE ZURBAGIILE TREPTE SPANIOLE. SE AFLA PE ZURBAGIILE TREPTE SPANIOLE. SE AFLA PE ZURBAGIILE TREPTE SPANIOLE. SE AFLA PE ZURBAGIILE TREPTE SPANIOLE. SE AFLA PE ZURBAGIILE TREPTE SPANIOLE. SE AFLA PE

Omul Arzător jauntă.

Iarăşi frigul cu gust de lămâie şi vidul care-i râcâia pielea cu gheare silenţioase. Privea prin hubloul unei iole argintii. Munţii zimţaţi ai Lunii se ridicau înalţi în depărtare. Prin hublou zări hărmălaia discordantă de pompe de sânge şi pompe de oxigen şi auzi vuietul mişcării pe care Gully Foyle o făcea spre el. Ghearele vidului îi înhăţară gâtlejul într-o strânsoare agonizantă.

Liniile geodezice ale continuului spaţio-temporal îl readuseră în Prezent sub Vechea Catedrală Sfântul Patrick, unde nu trecuseră nici două clipe de când îşi începuse strădaniile frenetice. O dată în plus, ca o lance arzătoare, se propulsă în necunoscut.

Se afla în catacomba Scopiţilor de pe Marte. Limaxul alb care era Lindsey Joyce se zvârcolea în faţa lui.

— NU! NU! NU! zbieră mişcarea ei. NU MĂ RĂNI. NU

MĂ OMORÎ. NU, TE ROG… TE ROG… TE ROG…

Omul Arzător îşi deschise gura de tigru şi râse.

— O doare, zise el.

Sunetul glasului său îi arse ochii.

O O O
D D D
O O O
A A A
R R R
E
R R R
A A A
O O O
D D D
O O O

— Cine eşti tu? şopti Foyle.

CECCCCCCCCCCCCCCCCC
IIIIIIIIIIIIIIIIIIIII
IIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII
NNNNNNNNNNN
EEEEEEE
EŞTIEŞTIEŞTIEŞTIEŞTIEŞTI
EŞTIEŞTIEŞTIEŞTIEŞTIEŞTI
EŞTIEŞTIEŞTIEŞTIEŞTIEŞTI
TTTTTTTTTTTTTT
TTTTTTT
UUUUUUUUUUUU
UUUUUU

Omul Arzător făcu o grimasă.

— Prea strălucitor, zise el. Mai puţină lumină.

Foyle făcu un pas în faţă.

— BLAA-GAA-DAA-MAUU-FRAA-MIŞINGLISTONVISTA! mugi mişcarea.

Omul Arzător îşi trânti palmele peste urechi, agonizând.

— Prea zgomotos, ţipă el. Nu te mişca aşa zgomotos.

Mişcarea Scopitei care se zvârcolea continua să zbiere, implorând:

— NU MĂ RĂNI. NU MĂ RĂNI.

Omul Arzător izbucni iarăşi în râs:

— Ascult-o. Ţipă. Imploră. Nu vrea să moară. Nu vrea să fie rănită. Ascult-o.

— OLIVIA PRESTEIGN A DAT ORDINUL. OLIVIA PRESTEIGN. NU EU. NU MĂ RĂNI. OLIVIA PRESTEIGN.

— Ne spune cine a dat ordinul. N-auzi? Ascultă cu ochii. Ea zice: Olivia.

CE? CE? CE?
CE? CE? CE?
CE? CE? CE?
CE? CE? CE?

Scânteierea sub formă de tablă de şah a întrebării lui Foyle se dovedi prea mult pentru el.

— Ea zice Olivia. Olivia Presteign. Olivia Presteign. Olivia Presteign.

Jauntă.

Căzu înapoi în puţul de sub Vechea Catedrală Sfântul Patrick şi, dintr-odată, confuzia şi disperarea îl anunţară că era mort. Acesta era sfârşitul lui Gully Foyle. Aceasta era eternitatea şi iadul devenise real. Văzuse trecutul, care defilase prin faţa simţurilor lui care se dezintegrau în momentul final al morţii. Ceea ce îndura trebuia să îndure de-a lungul timpului. Era mort. Ştia că era mort.

Refuză să se predea eternităţii.

Şfichiui din nou în necunoscut.

Omul Arzător jauntă.

Se afla într-o ceaţă licăritoare

Simţurile lui intersectate caleidoscopic nu-i puteau spune unde se afla, însă ştia că dorea să rămână pe veci în acest Nicăieri.

— *Salut, Gully.*

— Cine eşti?

— *Sunt Robin.*

— Robin?

— *Robin Wednesbury care a fost.*

— Care a fost?

— *Robin Wednesbury care este.*

— Nu-nţeleg. Sunt mort?

— *Nu, Gully.*

— Unde sunt?

— *Foarte, foarte departe de Vechea Catedrală Sfântul Patrick.*

— Unde anume?

— *N-am timp să-ţi explic, Gully. Dispui doar de câteva clipe aici.*

— De ce?

— *Pentru că n-ai învăţat încă să jauntezi prin continuul spaţio-temporal. Trebuie să te-ntorci şi să înveţi.*

— Dar ştiu. Trebuie să ştiu. Sheffield a zis c-am jauntat prin spaţiul cosmic până la *Nomad*... nouă sute de mii de kilometri.

— *Acela a fost un accident, Gully, şi vei jaunta din nou... după ce te înveţi... Nu acum, însă. Încă nu ştii cum să te ţii... cum să preschimbi orice Prezent în realitate. Peste o clipă te vei rostogoli înapoi în Vechea Catedrală Sfântul Patrick.*

— Robin, tocmai mi-am amintit. Am veşti proaste pentru tine.

— *Ştiu, Gully.*

— Mama şi surorile tale sunt moarte.

— *Ştiu de mult timp.*

— De când?

— *De treizeci de ani.*

— Asta-i imposibil!

— *Nu, nu este. Aici suntem foarte, foarte departe de Vechea Catedrală Sfântul Patrick. Te aşteptam să-ţi spun cum să te salvezi de foc. M-asculţi?*

— Nu sunt mort?

— *Nu.*

— Atunci te-ascult.

— *Simţurile tale sunt complet detracate. Asta va trece în curând, dar nu-ţi voi da îndrumări pentru stânga şi dreapta sau sus şi jos. O să-ţi spun ce poţi să înţelegi acum.*

— De ce m-ajuţi... după toate câte ţi-am făcut?

— *Toate acelea sunt iertate şi uitate, Gully. Acum ascultă-mă. Când revii în Vechea Catedrală Sfântul Patrick, întoarce-te până ajungi cu faţa la umbrele cele mai gălăgioase. Ai înţeles?*

— Da.

— *Mergi spre zgomot, până simţi furnicături puternice pe piele. Atunci te opreşti.*

— Atunci mă opresc.

— *Faci o jumătate de întoarcere în comprimare şi spre o*

senzaţie de cădere. Urmeaz-o.

— O urmez.

— *O să treci printr-un plan solid de lumină şi-o să ajungi la gustul de chinină. De fapt, e o masă de cabluri. Împinge-te înainte prin chinină, până vezi ceva care sună ca nişte ciocane mecanice. Atunci o să fii în siguranţă.*

— De unde ştii toate astea, Robin?

— *Am fost instruită de un expert.* Urmă senzaţia de râs. *Dintr-o clipă într-alta vei recădea în trecut. Peter şi Saul sunt aici. Ei îţi spun au revoir şi baftă. Şi Jiz Dagenham îţi spune la fel. Mult noroc, dragă Gully…*

— „În trecut”? Ăsta-i viitorul?

— *Da, Gully.*

— Eu sunt aici? Este şi… Olivia…?

Apoi se prăbuşi, în jos, în jos, în jos pe liniile continuului spaţio-temporal, înapoi în puţul oribil al Prezentului.

Şaisprezece

Simţurile i se descâlciră în Camera Stelată, vopsită în ivoriu şi auriu, a Castelului Presteign. Vederea deveni vedere şi văzu oglinzile înalte şi ferestrele cu vitralii, biblioteca plină de cărţi cu cotoare aurite, cu bibliotecarul-android pe scara mobilă. Sunetul deveni sunet şi auzi secretara-android tastând la recorderul manual cu memo-sferă pe biroul Ludovic XV. Gustul deveni gust când sorbi din coniacul pe care i-l întinse barmanul-robot.

Ştia că era la ananghie, că se confrunta cu decizia vieţii lui. Îşi ignoră inamicii şi examină surâsul perpetuu săpat în faţa robotică a barmanului, clasicul zâmbet irlandez.

— Mulţumesc, zise Foyle.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnule, zise robotul şi aşteptă următoarea replică.

— Frumoasă zi, remarcă Foyle.

— Întotdeauna este o zi frumoasă undeva, domnule, radie robotul.

— Oribilă zi, opină Foyle.

— Întotdeauna este o zi frumoasă undeva, domnule, îi răspunse robotul.

— Zi, rosti Foyle.

— Întotdeauna este o zi frumoasă undeva, domnule, repetă robotul.

Foyle se întoarse către ceilalţi:

— Ăsta-s eu, arătă el spre robot. Asta suntem noi toţi. Sporovăim despre liberul-arbitru, dar nu suntem decât răspunsuri… reacţii mecanice pe făgaşe prescrise. Aşa că… iată-mă, iată-mă, aşteptând să răspund. Apăsaţi butoanele şi voi sări.

Imită glasul sintetizat al robotului:

— Plăcerea e de partea mea, domnule – apoi, brusc, tonul său îi muşcă: Ce vreţi?

Ei se foiră stânjeniţi. Foyle era ars, învineţit, suferind… totuşi prelua controlul asupra tuturor.

— Să stipulăm ameninţările, zise Foyle. Voi fi spânzurat, tras pe roată şi sfârtecat în bucăţi, torturat în iad, dacă nu… Ce? Ce anume doriţi?

— Eu vreau proprietatea mea, zise Presteign, zâmbind glacial.

— Ceva mai mult de nouă kilograme de PirE. Da. Ce oferi în schimb?

— Nu ofer nimic. Solicit ceva ce-mi aparţine.

Y'ang Yeovil şi Dagenham începură să vorbească. Foyle le făcu semn să tacă.

— Câte un buton pe rând, domnilor. Presteign încearcă să mă determine să sar în prezent. Reveni la Presteign: Apasă mai tare, sânge şi bani, sau găseşte alt buton. Cine eşti tu să formulezi pretenţii în momentul ăsta?

Presteign strânse din buze, subţiindu-le.

— Potrivit legii… începu el.

— Poftim? Ameninţări? – şi Foyle izbucni în râs. Crezi că mă poţi speria, ca să fac ceva? Nu fi dobitoc! Vorbeşte-mi aşa cum ai făcut la revelion, Presteign… fără milă, fără iertare, fără ipocrizie.

Presteign făcu o plecăciune, inspiră adânc şi încetă să mai zâmbească.

— Îţi ofer putere, zise el. Adopţia ca moştenitor al meu, parteneriat în Corporaţia Presteign, şefia clanului şi a septului. Împreună, putem deţine lumea.

— Cu PirE?

— Da.

— Am notat propunerea ta şi am refuzat-o. Mi-o oferi pe fiica ta?

— Pe Olivia?

Presteign se înecă şi-şi încleştă pumnii.

— Da, pe Olivia. Unde este?

— Jegule! urlă Presteign. Gunoiule… Hoţ ordinar… îndrăzneşti să…

— Mi-o oferi pe fiica ta pentru PirE?

— Da, răspunse Presteign abia perceptibil.

Foyle se întoarse către Dagenham:

— Apasă-ţi butonul, cap-de-mort, zise el.

— Dacă discuţia urmează să fie purtată la acest nivel… se răţoi Dagenham.

— Da. Fără milă, fără iertare, fără ipocrizie. Tu ce oferi în schimb?

— Glorie.

— Da?

— Nu-ţi putem oferi bani sau putere. Putem oferi onoare. Gully Foyle, omul care a salvat Planetele Interioare de la nimicire. Putem oferi securitate. Îţi ştergem dosarul penal, îţi dăm un nume respectat, îţi garantăm un loc în galeria eroilor.

— Nu, interveni brusc Jisbella Mequeen. Nu accepta. Dacă vrei să fii un salvator, distruge secretul. Nu da kilogramele de PirE nimănui.

— Ce este PirE?

— Gura! se răsti Dagenham.

— Un explozibil termonuclear detonat exclusiv prin puterea gândului… prin psihokinezie, zise Jisbella.

— Ce gând?

— Dorinţa oricui de a-l detona, direcţionată spre el. Asta îl aduce la masa critică, dacă nu este izolat cu Izotopi Inerţi de Plumb.

— Ţi-am spus să taci, mârâi Dagenham.

— Dacă toţi ne putem încerca şansa cu el, vreau şi eu să mi-o încerc.

— Este vorba despre ceva mai important decât idealismul.

— Nimic nu poate fi mai important decât idealismul.

— Ba da, murmură Y’ang Yeovil, secretul lui Foyle. Ştiu cât de relativ neimportant este PirE în clipa de faţă – şi-i zâmbi lui Foyle: Asistentul lui Sheffield a auzit o parte din discuţia pe care aţi purtat-o în Vechea Catedrală Sfântul Patrick. Ştim despre jauntarea ta prin spaţiul cosmic.

Brusc se făcu tăcere.

— Jauntare prin spaţiul cosmic? repetă Dagenham. Imposibil! Nu vorbeşti serios.

— Ba da, vorbesc serios. Foyle a demonstrat că jauntarea prin spaţiul cosmic nu este imposibilă. El a jauntat nouă sute de mii de kilometri de la o navă atacatoare, până la epava *Nomad*-ului. După cum am spus, este ceva mult mai important chiar şi decât PirE. Aş dori să discut mai întâi chestiunea aceasta.

— Toţi au spus ce doresc, rosti încet Robin Wednesbury. Tu ce doreşti, Gully Foyle?

— Mulţumesc, răspunse Foyle. Doresc să fiu pedepsit.

— Poftim?

— Vreau să fiu purificat, continuă el cu glasul sufocat, iar stigmatele începură să-i apară pe chipul bandajat. Vreau să plătesc pentru toate câte am făcut şi să-mi închei socotelile. Vreau să scap de crucea asta blestemată pe care o port… suferinţa asta care-mi frânge spinarea. Vreau să mă-ntorc în Abisul Martel. Vreau o lobotomie, dac-o merit… şi ştiu c-o merit. Vreau…

— Vrei să evadezi, îl întrerupse Dagenham. Nu există evadare.

— Vreau eliberare!

— Nu se pune problema, zise Y'ang Yeovil. În mintea ta sunt încuiate prea multe informaţii valoroase pentru a le pierde prin lobotomie.

— Am depăşit fleacurile copilăreşti precum crima şi pedeapsa, adăugă Dagenham.

— Ba nu, obiectă Robin. Întotdeauna trebuie să existe păcat şi iertare. Niciodată nu vom depăşi asta.

— Profit şi pierdere, păcat şi iertare, idealism şi realism, zâmbi Foyle. Sunteţi toţi atât de siguri pe voi, atât de simpli, atât de unidirecţionaţi. Eu sunt unicul cu îndoieli. Să vedem cât de siguri sunteţi în realitate. Eşti de acord s-o dai pe Olivia, Presteign? Mie, da? Dar pe mâinile legii o dai? Este o criminală.

Presteign încercă să se ridice, apoi căzu înapoi pe scaun.

— Trebuie să existe iertare, Robin? O ierţi pe Olivia Presteign? Ea ţi-a omorât mama şi surorile.

Robin păli la faţă. Y'ang Yeovil încercă să protesteze.

— Sateliţii Exteriori nu au PirE, Yeovil. Sheffield mi-a spus asta. Vrei, totuşi, să foloseşti explozivul împotriva lor? Să-mi schimbi numele în anatemă intrată în limbajul comun… ca Lynch, ca Boycott?

Apoi se întoarse către Jisbella:

— Eşti de acord ca idealismul tău să te ducă înapoi în Abisul Martel, ca să-ţi ispăşeşti acolo condamnarea? Iar tu, Dagenham, o predai? O laşi să se ducă?

Timp de câteva momente, ascultă protestele vehemente şi privi deruta celorlalţi cu amărăciune şi dezgust.

— Viaţa e foarte simplă, zise el. Decizia aceasta e foarte simplă, nu? Să respect drepturile de proprietate ale lui Presteign? Binele planetelor? Idealurile Jisbellei? Realismul lui Dagenham? Conştiinţa lui Robin? Apăsăm butonul şi-l vedem pe robot sărind. Dar eu nu sunt un robot. Eu sunt o anomalie a universului… un animal gânditor… şi încerc să-mi văd calea limpede prin încurcătura asta. Să-i predau lumii restul de PirE şi s-o las să se autodistrugă? Să învăţ lumea cum să jaunteze prin spaţiul cosmic, ca să ne răspândim circul de monştri, din galaxie în galaxie, prin tot universul? Care-i răspunsul?

Barmanul-robot îşi azvârli paharul de mixat cocteiluri până în capătul opus al încăperii, unde se sparse cu zgomot. În tăcerea uluită care urmă, Dagenham mârâi:

— La dracu’! Radiaţiile mele ţi-au stricat iar jucăriile, Presteign.

— Răspunsul este da, rosti foarte distinct robotul.

— Poftim?! făcu Foyle, luat prin surprindere.

— Răspunsul la întrebarea dumneavoastră este *da.*

— Mulţumesc, zise Foyle.

— Plăcerea e de partea mea, domnule, răspunse robotul. Omul este mai întâi membru al societăţii şi abia apoi individ. Trebuie să mergi mână în mână cu societatea, indiferent dacă ea alege să se distrugă sau nu.

— A luat-o razna complet, zise iritat Dagenham. Deconectează-l, Presteign.

— Aşteaptă! ordonă Foyle şi privi zâmbetul radiant

gravat pe faţa de oţel a robotului. Totuşi, societatea poate fi foarte stupidă. Foarte derutată… Ai fost martor la discuţiile noastre.

— Da, domnule, dar trebuie să instruiţi, nu să dictaţi. Trebuie să instruiţi societatea.

— Să jaunteze prin spaţiul cosmic? De ce? De ce s-ajungă la stele şi galaxii? Pentru ce?

— Pentru că trăiţi, domnule. La fel de bine aţi putea întreba: De ce există viaţa? Nu întrebaţi asta. O trăiţi.

— O nebunie… mormăi Dagenham.

— Însă fascinantă, murmură Y’ang Yeovil.

— Viaţa trebuie să însemne mai mult decât simpla trăire, zise Foyle către robot.

— Atunci, descoperiţi singur despre ce e vorba, domnule. Nu-i cereţi lumii să înceteze să se mai mişte, fiindcă aveţi îndoieli.

— De ce nu putem să avansăm toţi odată?

— Deoarece sunteţi diferiţi între voi. Nu sunteţi lemingi. Unii trebuie să conducă şi să spere că restul îi vor urma.

— Cine conduce?

— Oamenii care trebuie… oameni motivaţi, oameni determinaţi.

— Anomalii.

— Toţi sunteţi anomalii, domnule. Dar întotdeauna aţi fost anomalii. Viaţa este o anomalie. Aceasta e speranţa şi gloria ei.

— Mulţumesc foarte mult.

— Plăcerea e de partea mea, domnule.

— Ai salvat situaţia.

— Întotdeauna este o zi frumoasă undeva, domnule, radie robotul.

După aceea, sfârâi, zornăi şi se prăbuşi. Foyle se întoarse către ceilalţi:

— El are dreptate, le spuse, iar voi greşiţi. Cine suntem noi, oricare dintre noi, ca să luăm o decizie pentru toată lumea? Lumea trebuie lăsată să-şi ia propriile decizii. Cine suntem noi ca să păstrăm secrete faţă de lume? Lumea

trebuie să ştie şi să decidă singură. Haideţi la Vechea Catedrală Sfântul Patrick!

Jauntă; ei îl urmară. Cvartalul era înconjurat în continuare de un cordon, dar de acum se strânsese o mulţime enormă. Numărul îndrăzneţilor şi al curioşilor care jauntau în ruinele fumegânde era atât de mare, încât poliţia instalase un câmp de inducţie protector, pentru a-i ţine la distanţă. Chiar şi aşa, puşti neastâmpăraţi, căutători de suveniruri şi iresponsabili încercau să jaunteze în sfărâmături, doar ca să fie arşi de câmpul de inducţie şi să poată fugi, ţipând.

La un semnal al lui Y'ang Yeovil, câmpul fu dezactivat. Foyle trecu prin dărâmăturile fierbinţi spre zidul estic al catedralei, înalt de cinci metri. Pipăi pietrele care fumegau, apăsă şi împinse. Se auzi un huruit scrâşnitor şi o secţiune de un metru pe un metru şi jumătate se deschise sacadat, după care înţepeni. Foyle o prinse cu putere şi trase de ea. Secţiunea vibră; apoi ţâţânile deformate de temperatură se rupseră şi uşa de stâncă se prăbuşi.

Cu două secole mai devreme, când religia organizată fusese abolită şi binecredincioşii de toate credinţele fuseseră alungaţi în ilegalitate, nişte suflete pioase construiseră în Vechea Catedrală Sfântul Patrick această nişă secretă şi făcuseră în ea un altar. Aurul crucifixului strălucea în continuare cu scânteierea credinţei eterne. La baza crucii se afla o casetă neagră din Izotopi Inerţi de Plumb.

— Să fie ăsta un semn? icni Foyle. Să fie ăsta răspunsul pe care-l doresc?

Înhăţă seiful greu înainte să fi pus altcineva mâna pe el. Jauntă o sută de metri spre rămăşiţele treptelor catedralei dinspre Bulevardul Cinci. Deschise caseta sub ochii holbaţi ai mulţimilor. Un strigăt de consternare se ridică din rândul echipelor de Spionaj, care ştiau adevărul despre conţinutul ei.

— Foyle! ţipă Dagenham.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Foyle! răcni Y'ang Yeovil.

Foyle scoase un cartuş de PirE de culoarea cristalelor de iod, de mărimea unei ţigarete… o jumătate de kilogram de izotopi trans-plutonieni în soluţie solidă.

— PirE! urlă el către gloată. Luaţi-l! Ţineţi-l! Este viitorul vostru. PirE!

Azvârli cartuşul în mulţime şi răcni peste umăr:

— Sanfran. Platforma Colina Rusească.

Jauntă, prin St. Louis şi Denver, până la San Francisco, sosind pe platforma Colina Rusească, unde era ora patru după-amiaza şi străzile erau ticsite de jauntatori care făceau ultimele cumpărături.

— PirE! răcni Foyle.

Faţa diavolească îi strălucea roşie ca sângele. Era o imagine înspăimântătoare.

— PirE. E al vostru. Siliţi-i să vă spună ce este. Nome! strigă spre urmăritorii săi, când sosiră, apoi jauntă.

La Nome era ora prânzului şi tăietorii de lemne care jauntau de la joagăre pentru a-şi înfuleca fripturile şi da peste gât berile rămaseră surprinşi de bărbatul cu faţă de tigru care azvârli în mijlocul lor un cartuş de o jumătate de kilogram dintr-un aliaj de culoarea iodului şi zbieră în graiul cloacei:

— PirE! M-auziţi, neamule? Ascultaţi-mă pă mine, voi. Fără ghiceli, voi. Siliţi-i să vă zică dă PirE, atât!

Lui Dagenham, Y'ang Yeovil şi celorlalţi care jauntară după el, cu câteva secunde prea târziu, ca întotdeauna, le strigă:

— Tokio, platforma imperială!

Dispăru cu o fracţiune de secundă înainte ca strigătele lor să-l ajungă.

La Tokio era ora nouă într-o dimineaţă frapată ca vinul, iar mulţimea care se îmbulzea în jurul platformei imperiale de lângă iazurile cu crapi rămase ca paralizată de un samurai cu chip de tigru care se ivi şi-i trânti un cartuş de metal ciudat şi admonestări de neuitat.

Foyle continuă la Bangkok, unde ploua cu găleata, şi la Delhi, unde musonul era dezlănţuit… urmat permanent în cursa lui de câine turbat. La Bagdad era ora trei noaptea şi liota de petrecăreţi din cluburile de noapte şi cârciumi, care rămânea de-a pururi cu o jumătate de oră înaintea orei de închidere în jurul lumii, îl aclamă ameţită de alcool. La Paris şi, după aceea, la Londra era miezul nopţii şi gloatele de pe Champs-Élysées şi din piaţa Piccadilly fură galvanizate de apariţia lui Foyle şi de îndemnurile lui pasionate.

După ce-şi condusese urmăritorii pe trei sferturi din ocolul lumii în cincizeci de minute, Foyle se lăsă prins de ei la Londra. Le îngădui să-l doboare, să-i ia seiful IIP din braţe, să numere cartuşele de PirE rămase şi să închidă seiful etanş.

— V-a rămas destul pentru un război. Suficient pentru distrugere… anihilare… dacă îndrăzniţi, zise el, hohotind şi suspinând într-un triumf isteric: Milioane pentru defensivă, dar niciun cent pentru supravieţuire!

— Îţi dai seama ce-ai făcut, ucigaş blestemat? zbieră Dagenham.

— Ştiu ce-am făcut.

— Patru kilograme şi jumătate de PirE împrăştiate în jurul lumii! Un gând şi-o să… Cum le putem recupera fără să le spunem adevărul? Pentru numele lui Dumnezeu, Yeo, ţine oamenii ăia la depărtare. Nu trebuie lăsaţi s-audă asta.

— Imposibil.

— Atunci, să jauntăm.

— Nu! mugi Foyle. S-audă şi ei! S-audă totul.

— Eşti dement, omule. Ai dat o armă încărcată unor copii.

— Încetaţi să-i mai trataţi ca pe nişte copii şi vor înceta să se mai comporte ca nişte copii. Cine dracu' sunteţi voi s-o faceţi pe supraveghetorii?

— Despre ce vorbeşti?

— Încetaţi să-i mai trataţi ca pe nişte copii. Explicaţi-le

cum funcţionează arma încărcată. Daţi toate cărţile pe faţă, hohoti Foyle sălbatic. Am pus capăt celei din urmă conferinţe din Camera Stelată în lumea întreagă. Le-am dezvăluit tuturor ultimul secret. De-acum încolo, s-a terminat cu secretele… S-a terminat, nu le mai spuneţi copiilor ce-i mai bine pentru ei… Lăsaţi-i să crească. Este momentul.

— Doamne, eşti *într-adevăr* dement.

— Sunt, oare? Le-am restituit viaţa şi moartea oamenilor care trăiesc şi mor. De suficient de mult timp, omul obişnuit a fost biciuit şi condus de oameni motivaţi ca noi… Oameni determinaţi… Oameni-tigru, care nu se pot opri să biciuiască lumea din faţa lor. Suntem toţi tigri, noi trei, dar cine dracu' suntem noi ca să luăm decizii pentru lume, doar fiindcă suntem determinaţi? Să lăsăm lumea s-aleagă singură între viaţă şi moarte. De ce ar trebui noi să fim împovăraţi cu responsabilitatea asta?

— Nu suntem împovăraţi, rosti cu blândeţe Y'ang Yeovil. Suntem motivaţi. Suntem obligaţi să controlăm responsabilitatea de care omul obişnuit se fereşte.

— Atunci, să înceteze să se mai ferească de ea. Să înceteze să-şi mai arunce obligaţiile şi vinovăţiile pe umerii primului monstru-anomalie care apare să le-nhaţe. Vom fi de-a pururi ţapi ispăşitori pentru lume?

— Lua-te-ar dracu'! se dezlănţui Dagenham. Nu-ţi dai seama că nu poţi avea încredere în oameni? Ei nu ştiu destule pentru propriul lor bine.

— Atunci, să-i lăsăm să înveţe, ori să moară. Toţi suntem băgaţi în asta. Să trăim laolaltă, ori să murim laolaltă.

— Vrei să mori în ignoranţa lor? Mai bine gândeşte-te cum am putea recupera cartuşele alea, fără s-aruncăm totul în aer.

— Nu. Eu cred în ei. Am fost unul dintre ei înainte de a mă transforma în tigru. Toţi se pot transforma în oameni neobişnuiţi, dacă primesc un şut care să-i trezească, aşa cum s-a întâmplat cu mine.

Foyle se scutură şi jauntă brusc pe capul de bronz al lui

Eros, la cinci metri deasupra platoului pieţei Piccadilly. Se clătină într-un echilibru precar şi strigă:

— Ascultaţi-mă, toţi, voi! Ascultă, neamule! O să vă predic, io. Băgaţi la devlă, voi! – la care i se răspunse cu un muget. Sunteţi nişte porci, voi. Vă-mperecheaţi ca porcii, atât. Aveţi cel mai mult şi folosiţi cel mai puţin. M-auziţi, voi? Aveţi în voi milioane şi cheltuiţi mărunţiş. Aveţi în voi genii şi gândiţi aiureli. Aveţi în voi inimi şi simţiţi fleacuri. Voi, toţi. Fiecare…

Fu huiduit. Continuă cu pasiunea isterică a celor posedaţi:

— E nevoie de războaie, ca să vă facă să cheltuiţi. E nevoie de necazuri, ca să vă facă să gândiţi. E nevoie de provocări, ca să vă facă măreţi. În restul timpului, leneviţi, voi. Porci, voi! Bine, blestema-v-ar Dumnezeu! Vă provoc, io. Ori muriţi, ori trăiţi şi fiţi măreţi. Săriţi în aer până la Dumnezeu, ori veniţi şi găsiţi-mă pe mine, Gully Foyle, şi-o să vă fac oameni. O să vă fac măreţi. Vă dau stelele! – şi dispăru.

*

Jauntă în sus pe liniile geodezice ale continuului spaţio-temporal, până la un Undeva şi un Cândva. Sosi în haos. Un moment, rămase într-un para-Prezent precar, apoi se rostogoli înapoi în haos.

Se poate face, gândi el. *Trebuie făcut.*

Jauntă din nou, o suliţă învăpăiată azvârlită din necunoscut în necunoscut, şi se rostogoli iarăşi înapoi într-un haos de para-spaţiu şi para-timp. Era rătăcit în Niciunde.

Cred, gândi el. *Am credinţă.*

Jauntă din nou şi eşuă din nou.

Credinţă în ce? se întrebă, plutind ca într-un purgatoriu.

Credinţă în credinţă, îşi răspunse. *Nu e necesar să ai ceva în care să crezi. E necesar să crezi doar că undeva există ceva în care să merite să crezi.*

Jauntă pentru ultima dată şi puterea voinţei de a crede transformă para-Prezentul destinaţiei lui aleatorii într-un

real…

*

PREZENT: Rigel din Orion, arzând alb-albastru, la cinci sute patruzeci de ani-lumină de Pământ, de zece mii de ori mai luminos decât Soarele, un cazan de energie în jurul căruia se roteau treizeci şi şapte de planete masive… Foyle rămase, îngheţând şi sufocându-se în spaţiul cosmic, faţă în faţă cu destinul incredibil în care credea, dar care continua să fie de neconceput. Rămase în spaţiu pentru o clipă extraordinară, la fel de neajutorat, la fel de uluit, totuşi la fel de inevitabil ca prima creatură cu branhii care ieşise din ocean şi rămăsese gâfâind pe o plajă primordială, în zorii istoriei vieţii pe Pământ.

Jauntă prin spaţiul cosmic, transformând para-Prezentul în…

*

PREZENT: Vega din Lira, o stea A0 aflată la douăzeci şi şase de ani-lumină de Pământ, arzând mai albastru decât Rigel, fără planete, dar înconjurată de roiuri de comete arzătoare, ale căror cozi gazoase sclipeau pe firmamentul negru-albastru…

*

Şi transformă din nou prezentul în PREZENT: Canopus, galbenă ca Soarele, gigantică, bubuind în pustietăţile silenţioase ale spaţiului cosmic invadat, în cele din urmă, de o creatură care avusese cândva branhii. Creatura rămase gâfâind pe plaja universului, mai aproape de moarte decât de viaţă, mai aproape de viitor decât de trecut, la zece leghe dincolo de capătul lumii. Se minună, văzând masele de praf, meteorii şi particulele care-l încingeau pe Canopus într-un inel lat şi plat ca inelele lui Saturn şi având lăţimea cât orbita lui Saturn…

*

PREZENT: Aldebaran din Taur, o stea binară monstruoasă roşie, compusă dintr-o pereche de stele ale căror şaisprezece planete ţeseau elipse de mare viteză în jurul părinţilor rotitori. El gonea prin continuul spaţio-

temporal cu tot mai multă siguranţă de sine…

*

PREZENT: Antares, o gigantă roşie M1, având pereche, ca Aldebaran, la două sute cincizeci de ani-lumină de Pământ, înconjurată de două sute cincizeci de planetoizi de mărimea lui Mercur şi având climatul Edenului…

*

Şi, în cele din urmă… PREZENT:

Era din nou la bordul *Nomad*-ului.

Gully Foyle mă numesc
Şi Terra mi-este naţia.
Cosmosu-l locuiesc,
Stelele mi-s destinaţia.

Fata, M♀ira, îl găsi în dulapul lui de scule de la bordul *Nomad*-ului, strâns ghemuit în poziţie de fetus, cu ochii arzându-i de o revelaţie divină. Deşi asteroidul fusese de multă vreme reparat şi etanşeizat, Foyle urmase aceleaşi gesturi ale existenţei periculoase care-i dăduse naştere cu ani în urmă.

Dar acum dormi şi medită, digerând şi înţelegând măreţia pe care o învăţase. Se trezi din reverie şi pluti afară din dulap în transă, trecând pe lângă M♀ira cu ochi orbi, atingând-o în trecere pe fata copleşită, care păşi în lături şi căzu în genunchi. El rătăci pe coridoarele pustii şi reveni în uterul în formă de dulap. Se ghemui iar şi se pierdu.

Ea îl atinse o dată; el nu făcu nicio mişcare. Ea rosti numele care fusese pictat pe faţa lui. El nu răspunse nimic. Ea se întoarse şi fugi spre interiorul asteroidului, către sanctuarul în care domnea J♂seph.

— Soţul meu s-a întors la noi, zise M♀ira.

— Soţul tău?

— Omul-zeu care aproape că ne-a distrus.

Chipul lui J♂seph se întunecă de furie:

— Unde este? Arată-mi-l!

— Nu-i faci niciun rău, nu?

— Toate datoriile trebuie plătite. Arată-mi!

J♂seph o urmă până la dulapul de la bordul *Nomad*-ului şi-l privi cu atenţie pe Foyle. Furia de pe chipul lui lăsă loc uimirii. Îl atinse pe Foyle şi-i vorbi; nu primi niciun răspuns.

— Nu-l poţi pedepsi, zise M♀ira. E pe moarte.

— Nu, răspunse J♂seph uşor. Visează. Eu, care sunt preot, cunosc visele acestea. Se va trezi în curând şi ne va citi nouă, poporul lui, gândurile sale.

— Şi atunci îl vei pedepsi.

— Şi-a găsit deja pedeapsa în sine, zise J♂seph.

Se instală în afara dulapului. Fata, M♀ira, fugi pe coridoarele întortocheate şi reveni cu un lighean de argint cu apă caldă şi un platou de argint cu mâncare. Îl spălă pe Foyle cu blândeţe, apoi aşeză platoul în faţa lui ca pe o ofrandă. După aceea, se aşeză alături de J♂seph… alături de lume… pregătită să aştepte trezirea.

Nota traducătorului

Traducerea acestei cărţi s-a inspirat sau a folosit tălmăciri în limba română cuprinse în următoarele volume:

Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi, Editura Minerva, 1981.

Charles Dickens, *Poveste despre două oraşe*, Editura Eminescu, 1973.

William Shakespeare, *Hamlet,* Editura Pandora-M, 2006.

William Shakespeare, *Iuliu Cezar,* ESPLA, 1955.